

I have been sick, but I shall be well again. There has been more news than I can write in a space. There is a new house, but I can not say how long it will last. I have a room for you and a great many more. We are ready for you, but I do not know if you will be able to get from you. I am sure that a room is worth so much. I have a barrel of pork for the mules and boys and a very nice skin for you. I am sure you will like it.

DANIELLE STEEL

Moștenirea

DANIELLE STEEL

MOȘTENIREA

Traducere: ADINA PINTEA
București: Litera Internațional, 2011

Iubiților mei copii: Beatrix, Trevor, Todd, Nick, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx și Zora

Fie ca drumurile pe care le urmați să vă poarte întotdeauna către visele voastre, către curaj, libertate și pace.

Și să aveți norocul să vă găsiți spiritul-pereche, ca Wachiwi, care să vă inspire.

Cu dragoste, din toată inima,

MAMA/ D.S.

Cuprins

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 1 (Misterele dragostei)

CAPITOLUL 1

Brigitte

Ninsoarea cădea întruna, de două zile, iar Brigitte Nicholson stătea la biroul din sala de admitere a Universității din Boston și se uita cu atenție peste cererile de înscriere. Alți colegi le verificaseră deja, dar ea dorea întotdeauna să mai arunce o ultimă privire peste dosare, ca să fie sigură că erau complete. Se aflau în toiul deliberărilor, iar în șase săptămâni scrisorile de acceptare sau de respingere aveau să le fie trimise candidaților. Inevitabil, unii urmau să devină studenți fericiți, alții rămâneau cu inima frântă. Nu le era deloc ușor să știe că țineau în mâinile lor destinele unor tineri serioși. Sortarea cererilor de înscriere era pentru Brigitte cea mai solicitantă sarcină a anului, și, cu toate că deciziile finale erau luate de membrii comisiei, în atribuțiile ei intrau validarea cererilor de înscriere și conducerea interviurilor individuale solicitate de studenți. În acele cazuri, odată cu cererile de înscriere, trimitea și notițele sau observațiile ei. Mai presus de toate, relevante pentru rezultatul final erau mediile, notele la teste, recomandările profesorilor, activitățile extracurriculare și cele sportive. Un candidat avea sau nu calitățile necesare pentru a deveni student al universității. Brigitte ducea pe umeri povara acestor decizii. Ea verifica, meticuloasă, toate materialele pe care le trimiteau ei. În cele din urmă, trebuia să aibă în vedere ce era bine pentru școală, nu pentru studenți. Era obișnuită deja cu zecile de telefoane și e-mailuri pe care le primea

de la consilierii nerăbdători din licee, care făceau toate eforturile pentru a-și ajuta candidații. Brigitte era mândră că făcea parte din echipa Universității din Boston, și, spre surprinderea ei, era deja de zece ani membră în comisia de admitere. Anii, pur și simplu, zburaseră. Era a treia din departament în ordine ierarhică, și refuzase de multe ori ocaziile de promovare. Era mulțumită cu poziția ei, și nu fusese niciodată foarte ambițioasă.

La douăzeci și opt de ani, Brigitte venise la Universitatea din Boston ca să facă un master în antropologie, după ce absolvise facultatea și avusese mai multe slujbe, muncise doi ani la un adăpost pentru femei din Peru, altul în Guatemala și călătorise un an în India și în Europa. Terminase Universitatea Columbia, cu o diplomă în antropologie și făcuse o serie de studii despre femei și diferențele între genuri. Condiția femeilor din țările dezvoltate fusese pentru ea o preocupare esențială. Brigitte se angajase să lucreze în comisia de admitere doar până își lua diploma. Urma să plece după aceea în Afghanistan pentru un an de zile, dar, ca mulți alți studenți care lucrau la facultatea la care studiau, rămăsese acolo. Era un job confortabil, și sigur și, în plus, ajunsese să îndrăgească atmosfera de acolo. Imediat ce își luase diploma de master, se înscrișese la doctorat. Lumea academică crea dependență și te făcea să te simți ca în pânțelele matern, în ciuda provocărilor intelectuale, a cercetării științifice și a diplomelor. Era ușor să te ascunzi de lumea reală și de obligațiile ei. Era un rai al studioșilor și al tinereții. Nu se înnebunea după ceea ce făcea în comisia de admitere, dar îi plăcea suficient de mult. Se simțea eficientă

și utilă și se dedicase ideii de a-i ajuta să intre la facultate pe studenții care meritau.

Aveau peste șaisprezece mii de studenți și peste treizeci de mii de cereri de înscriere în fiecare an. Unii erau eliminați rapid din cauza rezultatelor slabe la teste sau a mediilor mici, dar, pe măsură ce lista candidaților eligibili se micșora, ea devenea tot mai atentă. Era meticuloasă în orice făcea. Nu-și luase doctoratul, lucra încă la teză și mergea la un curs sau două pe semestru. La treizeci și opt de ani, era mulțumită de viața ei. Iar în ultimii șapte ani lucrase la o carte. Voia să fie o carte definitorie pentru problema votului și a drepturilor femeilor din lumea întreagă. În timpul studiilor de master, Brigitte scrisese nenumărate lucrări pe această temă.

Teza ei demonstra că modul în care țările au gestionat problema votului femeilor arată cu exactitate cine sunt ca națiune. Știa foarte bine că votul e un aspect important al drepturilor femeilor. Colegii care citiseră ce scrisese ea până acum erau impresionați de elocvența ei, dar nu se arătau deloc surprinși de seriozitatea și de zelul său. Singura critică pe care o puteai aduce eforturilor ei era că se implica prea mult în detalii neimportante și scăpa din vedere imaginea de ansamblu. Cădea foarte des în capcana detaliilor.

Era o femeie prietenoasă, amabilă, de încredere și responsabilă. Era foarte grijulie, până peste cap de muncitoare și conștiincioasă în tot ce făcea. Singurul lucru pe care i-l reproșa direct prietena ei cea mai bună, Amy Lewis, era lipsa pasiunii. Intelectualiza totul și își asculta mai mult rațiunea decât sufletul. Brigitte era de părere că pasiunea, așa cum o înțelegea Amy, era un defect, nu o calitate. Te făcea să pierzi din

vedere lucrurile importante și să te simți dezorientat. Lui Brigitte îi plăcea să rămână trează și să-și urmărească obiectivele.

Nu-i plăcea să-i fie zdruncinată armonia lăuntrică sau să meargă la noroc. Riscul nu era stilul ei. Pe ea te puteai baza, nu era o persoană care acționa din impuls sau fără să se gândească. Chiar ea recunoștea că nu se pripea atunci când lua o decizie, întorcând pe toate părțile avantajele și dezavantajele.

Brigitte estima că era cam pe la jumătatea cărții. Planul ei era să grăbească ritmul și să o termine în cinci ani, cam pe când avea să termine și doctoratul. Doisprezece ani pentru a scrie o carte despre un subiect atât de important i se părea ceva rezonabil, din moment ce și lucra între timp și mergea la cursurile pentru doctorat. Nu se grăbea deloc. Ar fi fost mulțumită să termine cartea și doctoratul înainte de patruzeci și trei de ani. Câteodată, modul ei calm, implacabil și netulburat de a aborda lucrurile o înnebunea pe Amy, prietena ei. Brigitte nu era genul de om care să-și trăiască viața tumultuos, și ura schimbările. Amy era de părere că Brigitte ar trebui să-și trăiască viața din plin și spontan. Era de profesie consilier marital și familial și asistent social. Era șefa biroului de consiliere al universității și îi oferea lui Brigitte, cu generozitate, sfaturile și părerile sale. Erau firi complet diferite, dar erau totuși cele mai bune prietene. Amy trăia la cote maxime: emoțional, intelectual sau profesional.

Brigitte era înaltă, subțire, chiar costelivă, cu păr negru ca tăciunele, ochi adânci, obraji bine conturați și ten măsliniu. Parcă ar fi fost din Orientul Mijlociu sau din Italia, deși strămoșii ei erau irlandezi și francezi. De la tatăl ei, de origine irlandeză, moștenise părul negru.

Amy era micuță și blondă, cu tendințe de îngrășare dacă nu avea grijă să facă sport, și era genul care își trăia viața cu pasiunea care spunea că îi lipsește lui Brigitte. Lui Brigitte îi făcea plăcere să-și tachineze prietena că “demonstrează pasiune în exces” și are capacitatea de concentrare a unui purice, ceea ce amândouă știau că nu era adevărat. Dar Amy se angaja permanent în proiecte noi și rezolva cu ușurință sarcini simultane. În timp ce Brigitte se străduia din răzputeri să termine un volum de dimensiuni uriașe, Amy publicase deja trei volume despre cum să crești copiii. Deși nu era căsătorită, avea doi copii. Când împlinise patruzeci de ani, după nenumărate relații eșuate cu studenți mai tineri decât ea sau cu profesori căsătoriți, se hotărâse să meargă la o bancă de spermă. La patruzeci și patru de ani avea doi băieți, de unu și, respectiv, trei ani, care o făceau nespus de fericită. O bătea la cap sistematic pe Brigitte să facă și ea copii. Îi spunea că, la treizeci și opt de ani, “ovulele îmbătrâneau cu fiecare secundă”. Brigitte însă era destul de relaxată și nu își făcea atâtea griji.

Datorită descoperirilor științei moderne, femeile puteau face copii la vârste mult mai înaintate decât pe vremea mamei ei, ceea ce îi sporea siguranța de sine, în ciuda avertismentelor primite de la Amy, care era de părere că prea amâna momentul în care să devină mamă.

Brigitte era sigură că într-o bună zi va avea copii și că, foarte probabil, se va căsători cu Ted, deși nu discutaseră încă despre asta. Coconul protector al atmosferei universitare avea ceva ce te făcea să crezi că vei rămâne întotdeauna tânăr, cel puțin așa i se părea ei. Amy o aducea mereu cu picioarele pe pământ, amintindu-i că erau două femei de vârstă mijlocie. Când le vedeai, nu-ți venea să crezi acest lucru. Nici

una dintre ele nu-și arăta vârsta, iar Ted Weiss, cu care Brigitte era împreună de șase ani, era cu trei ani mai tânăr decât ea. La treizeci și cinci de ani, el arăta, se simțea și se comporta ca un copil. Absolvise arheologia la Harvard și își luase doctoratul la Universitatea din Boston, iar de șase ani lucra în departamentul de arheologie al universității. Visul lui era să aibă propriul șantier arheologic. Universitatea din Boston avea nenumărate asemenea șantiere în toată lumea, în Egipt, Turcia, Pakistan, China, Grecia, Spania și Guatemala. Le vizitase pe toate cel puțin o dată de când era la Universitatea din Boston. Brigitte nu-l însoțise niciodată în aceste călătorii. În timpul când el era plecat, ea se documenta pentru propria carte. Călătoriile o interesau acum chiar mai puțin decât în facultate. Era foarte fericită dacă rămânea acasă.

Brigitte și Ted aveau o relație bună. Fiecare locuia în propriul apartament, aproape unul de celălalt, și își petreceau weekendurile împreună, în apartamentul lui, deoarece era mai mare. El gătea, ea nu. Deseori ieșeau în timpul liber cu studenții, mai ales cu cei din programul doctoral, ca ea. Se întâlneau și cu profesorii din departamentele în care lucrau. Amândoi iubeau viața universitară, cu toate că activitatea lui Brigitte în comisia de admitere nu era tocmai o activitate academică, iar acest mod de viață li se potrivea ca o mănușă. Era o atmosferă dedicată studiului intens, și amândoi mărturiseau că, în cea mai mare parte a timpului, nu se simțeau deloc diferiți de studenții lor. Erau însetați de cunoaștere și le plăcea activitatea intelectuală. Ca în orice universitate, nu lipseau nici de aici micile scandaluri, idilele sau

invidiile mărunte, dar, în general, erau mulțumiți de viața lor, și aveau multe lucruri în comun.

Brigitte se vedea măritată cu Ted, chiar dacă nu știa când urma să se întâmple acest lucru. Bănuia că Ted avea să o ceară de soție într-o bună zi. Nu aveau nici un motiv să se căsătorească acum, atâta timp cât nici unul dintre ei nu murea de nerăbdare să aibă copii. Cel puțin, nu încă. Amândoi se simțeau prea tineri pentru a trăi altfel decât o făceau în acel moment. Mama lui Brigitte însă avea aceleași temeri ca Amy și îi amintea că nu întinerește. Brigitte râdea de amândouă și spunea că nu era nevoie să-l pironască pe Ted de podea, deoarece nu pleca nicăieri, însă Amy îi răspundea cinic: “Nu se știe niciodată”. De fapt, prin ea vorbeau experiențele ei amoroase eșuate. Întotdeauna fusese de părere că, dacă le dai o șansă, majoritatea bărbaților te dezamăgesc. Cu toate astea, până și ea trebuia să recunoască faptul că Ted era un băiat bun, fără un strop de răutate în el.

Brigitte declara că îl iubea, dar sentimentele sau viitorul lor nu erau lucruri despre care discutau prea mult. Trăiau în prezent. Le convenea să locuiască separat în timpul săptămânii, iar weekendurile împreună erau tot timpul relaxante și amuzante. Nu se certau niciodată, și erau puține situațiile în care nu cădeau de acord. Era un aranjament mai mult decât comod. Fiecare aspect din viața lui Brigitte era stabil: slujbaei, relația cu Ted și ritmul încet, dar sigur în care își scria cartea, care, la un moment dat, avea să fie publicată de editura universității.

Dacă era să o ascuți pe Amy, viața lui Brigitte nu era deloc interesantă, însă ei îi plăcea așa cum era și părea mulțumită. Nu avea nevoie și nici nu voia prea multă agitație în jurul ei, iar atunci când

privea spre viitor, știa exact încotro se îndrepta. Viața ei mergea în direcția dinainte stabilită, și fiecare pas pe care îl făcea era înainte, chiar dacă nu într-un ritm alert. La fel se întâmpla și cu doctoratul sau cu cartea ei. Era suficient. Nu se grăbea să ajungă la destinație ori să ia decizii pripite. În ciuda cinismului mamei sale și al lui Amy, a grijilor și a avertismentelor lor groaznice, Brigitte nu își făcea nici o grijă.

— Deci a cui viață o nenorocești astăzi? Întrebă Amy așezându-se lângă un zâmbet poznaș, în timp ce dădea buzna în biroul lui Brigitte.

— Cum poți să spui așa ceva? se indignă Brigitte cu aparentă severitate. Dimpotrivă, mă asigur că toți aplicanții au trimis actele care trebuie.

— Da, ca să îi poți respinge. Sărmanii copii, încă îmi amintesc acele scrisori îngrozitoare: “Cu toate că suntem impresionați de activitatea dumneavoastră din ultimul an de facultate, nu ne dăm totuși seama ce Dumnezeu ați făcut până atunci. V-ați înecat în alcool, droguri sau ați lenevit mai presus de orice închipuire? Vă dorim mult noroc în proiectele viitoare, care nu includ însă școala noastră...” La naiba, plângeam de fiecare dată când primeam o scrisoare ca asta, iar mama plângea și ea. Credea că voi ajunge să lucrez în vreun restaurant McDonald's, nu că ar fi fost o slujbă proastă, dar ea voia să mă fac doctor. I-au trebuit ani ca să mă ierte că nu sunt “decât” asistent social.

Brigitte știa că notele lui Amy nu aveau cum să fie atât de proaste. Doar absolvise la Brown și, până să obțină diploma de asistent social de la Institutul de Asistență Socială Columbia din New York, își luase masterul în științe la Universitatea Stanford.

La Universitatea din Boston toți făceau paradă de studiile lor universitare. În universul academic, facultatea unde ai studiat era un subiect de discuție la fel de important ca numărul lucrărilor de specialitate pe care le publicai. Dacă Brigitte ar fi predat la Universitatea din Boston, nu ar fi avut la dispoziție șapte ani ca să scrie cartea. Ar fi trebuit să o publice mult mai repede. Ar fi trebuit să lucreze sub mai multă presiune, și din acest motiv era foarte fericită să facă parte din comisia de admitere. Nu avea acel spirit de competiție atât de necesar unui profesor universitar. Amy predă un curs de psihologie și conducea biroul de consiliere – și le făcea pe amândouă foarte bine. Cât timp lucra, își lăsa copiii la grădinița campusului. Nutrea o dragoste profundă pentru cei tineri în general și pentru studenții ei în special. Ea inițiasse prima linie fierbinte pentru cei aflați la un pas de suicid, după ce pierduse mai mulți studenți în primii ani de activitate. Astfel de cazuri erau des întâlnite în toate universitățile, un fel de epidemie care îi îngrijora pe toți. Brigitte nu agreea aluziile că, dacă respingea cererile de înscriere la Universitatea din Boston, distrugea vieți. Nu-i făcea deloc plăcere să privească lucrurile astfel. Ca de obicei, opiniile lui Amy exprimau esența lucrurilor și erau zise pe șleau. Ea spunea lucrurilor pe nume, în timp ce Brigitte era mereu diplomată și atentă la ce și cum afirma. Amy își aborda colegii și prietenii direct, de parcă ar fi fost mereu gata de război.

— Ce faci în seara aceasta? Întrebă Amy direct, ghemuindu-se pe scaunul aflat la celălalt capăt al biroului lui Brigitte.

— În seara asta? De ce? E ceva anume?

Brigitte privea în gol în timp ce Amy își dădu ochii peste cap.

— Ar trebui să fie, dacă te întâlnești cu un tip de șase ani. Ești incurabilă. E Valentin's Day, pentru Dumnezeu! Știi tu, inimioare, flori, bomboane, inele de logodnă, cereri în căsătorie, partide minunate de sex, muzică plăcută, lumini de lumânare. Nu ieși cu Ted?

O privi dezamăgită pe Brigitte. În ciuda relațiilor ei eșuate, Amy adora ideea de aventură și avea impresia că Brigitte și Ted aveau parte de prea puțină poezie, deși erau adorabili împreună. Se comportau ca niște liceeni care își dau întâlnire, nu ca doi adulți trecuți de treizeci de ani care fac planuri de viitor. Iar Amy își făcea griji pentru prietena ei, temându-se că lucrurile cele mai importante din viață treceau pe lângă ea. Lucruri ca angajamentul, căsătoria sau copiii.

— Cred că am uitat amândoi, recunosc Brigitte. Ted lucrează la o comunicare științifică, iar eu m-am îngropat în cererile de înscriere. Nu avem decât șase săptămâni la dispoziție pentru a le analiza. Trebuie să fac și două lucrări pentru orele mele. În plus, ninge și e o noapte mizerabilă, nu e de ieșit din casă.

— Atunci rămâneți acasă și sărbătoriți în pat. Poate te cere de nevastă în seara asta, zise Amy cu o undă de speranță în glas, iar Brigitte pufni în râs.

— Da, cu siguranță, mai ales că lucrarea trebuie predată vineri. Probabil mă va suna mai târziu, și ne gândim noi la ceva. Poate comandăm mâncare chinezească sau sushi. Nu contează.

— Ar trebui să conteze, bombăni Amy. Nu vreau să ajungi fată bătrână, ca mine.

— Nu ești fată bătrână, și nici eu nu voi fi. Suntem femei necăsătorite. Este o categorie respectabilă în zilele noastre. Este

considerată o alegere, nu o pacoste, ca să nu mai spun că oameni mai în vârstă ca noi se căsătoresc și au copii.

— Da, poate Sara din Biblie. Câți ani avea? Parcă nouăzeci și șapte, cred, când a făcut și ea un copil. În general, astăzi acest lucru ar fi considerat în afara oricăror statistici. Cred că și pe vremea aceea. Și ea era căsătorită.

Amy își privi prietena cu subînțeles, iar Brigitte începu să râdă.

— Cred că ești obsedată. Nu te văd înnebunită să te măriți. Eu de ce aș fi? De altfel, și eu și Ted suntem foarte fericiți în situația actuală. Nimeni nu se mai grăbește să se căsătorească. De ce e atât de important? replică Brigitte nepăsătoare.

— După șase ani, numai despre grabă nu mai poate fi vorba. Ar fi ceva firesc. În câteva minute, te trezești că faci patruzeci și cinci de ani sau cincizeci, și totul s-a sfârșit pentru tine. Ovulele tale vor fi preistorice, iar el va putea scrie o lucrare despre ele. Era amuzantă, dar în același timp vorbea serios. Poate ar trebui să-l ceri tu pe el.

— Nu te prosti! Avem timp să ne gândim la asta. În plus, întâi vreau să-mi termin cartea și doctoratul. Vreau să fiu doctor când mă mărit.

— Grăbește-te, atunci! Voi doi sunteți cei mai înceți oameni de pe planetă. Credeți că veți fi tineri pentru totdeauna. Ei bine, am vești proaste pentru tine. Corpul tău știe mai bine. Măcar căsătorește-te și fă copii.

— Da, peste câțiva ani. Apropo, ce faci în seara asta?

Știa că Amy nu avusese nici o întâlnire de când rămăsese însărcinată cu primul copil, cu patru ani în urmă. Se dedicase total

creșterii lor, și nu avea aproape deloc viață socială. Era prea ocupată să muncească și să se distreze cu copiii. Amy își dorea ca și Brigitte să simtă această împlinire și fericire. Iar Ted ar fi un tată extraordinar, erau amândouă de acord cu asta. Studenții îl adorau. Era cald, blând și deștept, tot ce își putea dori o femeie, și de aceea Brigitte și toți ceilalți îl iubeau. Era un tip extraordinar.

— Am o întâlnire fierbinte cu băieții mei, mărturisi Amy. Mâncăm pizza, până la șapte ei dorm tun, iar eu pot să mă uit la televizor până cad lată, adică pe la zece. Nu este alegerea perfectă pentru Valentin's Day, dar îmi convine.

Amy zâmbi fericită și se ridică de pe scaun. Avea o întâlnire cu un student trimis de consultantul său pentru anul întâi. Era un student străin, plecat de acasă pentru prima dată și care suferea de o depresie severă. Din câte îi povestise consultantul, Amy se gândea că ar fi bine să îl trimită la cabinetul medical dedicat studenților. Dar voia să vorbească mai întâi cu băiatul. Vedea copii ca el în fiecare zi, și, la fel ca Brigitte, era foarte tenace când venea vorba despre muncă.

— Pare un plan bun, comentă Brigitte. O să ne gândim și noi mai târziu la ceva; îi amintesc eu dacă a uitat. Poate crede că luăm cina împreună.

Mai făcea așa câteodată – de fapt, amândoi făceau asta, – doar aveau o relație care funcționa fără să aibă nevoie de vreo definiție. După șase ani, ea credea că ei aveau să fie împreună pentru totdeauna. Nu aveau nici un motiv să nu fie. Nu simțeau nevoia să aibă un act la mână. Situația le era pe plac, indiferent de ce spunea Amy sau mama lui Brigitte. Le convenea. Confortabilă – așa se caracteriza cel mai bine

relația lor, chiar dacă Amy credea că aveau nevoie de mai mult romantism, de mai multă pasiune. Brigitte, în schimb, nu era de acord cu asta, și nici Ted. Amândoi erau niște oameni relaxați, care nu aveau nevoie de planuri de viitor bătute în cuie sau lămurite în amănunt.

Printr-o pură coincidență, Ted sună la zece minute după ce Amy ieși din biroul lui Brigitte. Părea grăbit, pe fugă și cu sufletul la gură, lucru neobișnuit pentru el, de regulă un tip calm, care rareori se zăpăcea.

— Ești bine? Întrebă îngrijorată Brigitte. S-a întâmplat ceva?

— Nu, e doar nebulie pe-aici. Se întâmplă multe azi. Ne putem întâlni la cină?

De obicei, asta însemna să se întâlnească acasă. Voia să treacă pe la ea după ce pleca de la școală. Brigitte știa codul acestei conversații și ce voia Ted să spună.

— Sigur că da. Zâmbi ca răspuns la invitația la cină. Amy mi-a amintit că azi e Valentin's Day. Uitasem cu desăvârșire.

— Fir-ar să fie, și eu am uitat! Îmi pare rău, Brig. Vrei să ieșim undeva?

— Cum vrei tu. Îmi convine și să stau acasă, mai ales pe vremea asta.

Ninsoarea se întetise, iar acum stratul de zăpadă atinge grosimea de treizeci de centimetri. Nu se conducea foarte ușor.

— Vreau să sărbătorim ceva. Ce-ar fi să luăm cina la restaurant la Luigi? Poți să rămâi la mine în seara asta, dacă vrei.

Era genul de ofertă pe care nici unul dintre ei nu prea o făcea în timpul săptămânii. Amândoi se trezeau devreme, și le plăcea să-și

înceapă ziua la ei acasă. De obicei, își petreceau împreună doar nopțile din weekend.

— Ce sărbătorim? Întrebă Brigitte ușor nedumerită.

Simțea exaltarea din vocea lui, deși el încerca să pară mai calm decât era; ea își dădu seama și de asta.

— Nu vreau să stric surpriza. Îți spun când ne vedem. Vorbim la cină.

— Te-au promovat cei de la departament?

Suspansul era de nesuportat, iar el, în loc să-i răspundă, râdea și părea să aibă un plan sau un secret. Genul ăsta de comportament nu-i era deloc caracteristic, iar asta o neliniștea pe Brigitte. Dacă Amy avea dreptate, iar el urma să o ceară de nevastă? Dintr-odată, mintea și inima i-o luară la galop, iar ea intră în panică.

— Este vorba despre ceva mult mai important. Te deranjează dacă iei un taxi? Ne vedem la Luigi. Știu că nu este cel mai romantic gest pentru o asemenea zi, dar voi fi prins la birou până la cină.

Vorbele îi sunau ca o scuză.

— Nici o problemă. Ne vedem acolo, spuse ea cu un tremur în voce.

— Te iubesc, Brig, aruncă el în telefon înainte să închidă, iar ea rămăsese împietrită. Rareori îi spunea asta, doar când erau în pat, și, dintr-odată, se întrebă dacă nu cumva dorințele lui Amy deveneau realitate.

Cu cât se gândea la asta mai mult, cu atât se panica mai tare. Nu era deloc sigură că era pregătită pentru o cerere în căsătorie. Mai că ar fi băgat mâna în foc că nu era, dar căsătoria părea acum o posibilitate

tot mai evidentă, așa că, o jumătate de oră mai târziu, se trezi îndreptându-se spre biroul lui Amy cu o mutră îngrijorată. Se opri în cadrul ușii și își privi prietena. Întâlnirea cu studentul din anul întâi căruia îi era dor de casă tocmai se încheiase, iar ea îl trimitea să discute cu un medic psihiatru.

— Cred că ai cobit, începu Brigitte neliniștită, în vreme ce intra în birou și se așeza pe un scaun.

— Despre ce? Întrebă Amy nedumerită.

— Tocmai m-a sunat Ted și m-a invitat la cină. Spune că are o surpriză pentru mine, mai mare decât o promovare, și părea la fel de agitat cum sunt eu acum. Doamne, cred că are de gând să mă ceară de nevastă. Simt că mi se face rău.

— Slavă Domnului, era și timpul! Măcar unul dintre voi se trezește la realitate. Ascultă-mă, șase ani de trai practic în comun sunt suficienți. Voi doi vă înțelegeți mai bine decât orice alt cuplu căsătorit pe care îl știu. E grozav!

— Nu trăim împreună, o corectă Brigitte. Ne petrecem weekendurile împreună.

— Și cât timp vrei să mai faceți asta? Încă șase ani? Sau poate zece? Dacă Ted plănuiește să te ceară de nevastă, știe el de ce. Viața e scurtă. Nu poți să o trăiești într-o permanentă așteptare.

— De ce nu? Nouă ne convine.

— Poate că nu. Se pare că el vrea mai mult, și așa și trebuie. Și tu ar trebui să vrei la fel.

— Vreau. Dar nu știu dacă vreau în momentul ăsta. De ce să tulbur lucrurile? Nu da binelui cu piciorul, că pe urmă îi duci dorul,

vorba proverbului. Aranjamentul nostru este perfect așa cum este acum.

— Poate fi și mai bine dacă vă luați un angajament real unul față de celălalt. Așa poți construi ceva: o viață, o familie. Nu puteți să vă mai prefaceți că sunteți studenți. Prea mulți fac asta în lumea universitară. Toți ne păcălim că suntem copii, dar nu mai suntem. Într-o bună zi, te trezești și îți dai seama că ai îmbătrânit și că viața a trecut pe lângă tine. Nu lăsa să ți se întâmple asta! Amândoi meritați mai mult. Poate că te sperie acum, dar va fi bine. Crede-mă! Trebuie să faci pasul.

Amy credea că Brigitte ar trebui să facă pasul următor și în carieră. Era de părere că ar fi trebuit să fie șefa centrului de admitere, și ar fi putut fi dacă voia. Era însă mulțumită de poziția actuală – spunea că avea mai mult timp să lucreze la carte și să facă muncă de cercetare.

Brigitte nu simțea nevoia să fie lider de grup. Era mulțumită cu ritmul liniștit al vieții pe care o ducea, nu-și dorea deloc viața stresantă a unui șef. Nu-i plăcuse niciodată să riște. Amy era sigură că asta avea legătură cu ceva din copilăria lui Brigitte. Ea îi povestise odată lui Amy că tatăl ei risca foarte mult. Mizase toți banii la bursă“ pierduse, și apoi se sinucisese. Mama ei se chinase ani în șir după aceea și muncise din greu ca să păstreze familia pe linia de plutire. Riscul, indiferent de natura lui, era ceea ce ura Brigitte cel mai mult în viață. Dacă îi era bine, nu schimba nimic. Iar Ted părea și el mulțumit așa. Dar, până la urmă, oricât îi era de frică, Brigitte trebuia să meargă mai departe. Nu putea să rămână încrămențită pentru totdeauna în același

loc. Fără risc, nu există împlinire. Amy spera cu înflăcărare ca Ted să o ceară de soție pe prietena ei, oricât de speriată era aceasta.

— Nu te îngrijora. Vă iubiți. Va fi bine.

— Dacă mă mărit cu el și moare?

Se gândea la tatăl ei, iar ochii i se umplură de lacrimi în timp ce o privea pe prietena sa.

Amy începu să-i vorbească pe un ton blând, căci înțelesese cât era de speriată!

— Mai devreme sau mai târziu, dacă stați împreună până îmbătrâniți, unul dintre voi va muri. Nu cred că e cazul să îți faci griji de asta pentru al naibii de mult timp de acum înainte, spuse ea încercând să o încurajeze, dar teama ei era mult mai profundă.

— Mă gândesc la asta numai uneori. Știu prin ce a trecut mama când a murit tata.

Avea unsprezece ani pe atunci, își amintea că mama ei plângea fără încetare, apoi încerca să-și găsească de lucru ca să poată întreține familia. Lucrase ani de zile la o editură, de unde se pensionase cu un an în urmă. Avea acum timp să facă lucruri pe care și le dorise întotdeauna, dar nu avusese timp până atunci: să se vadă cu prietenii, să joace bridge, să facă sport, să meargă la cursuri de gătit, să joace golf. De ani de zile, lucra deja la arborele genealogic al familiei, ceea ce ei i se părea fascinant, însă lui Brigitte nu. Brigitte nu voia să ajungă văduvă cu un copil mic, așa cum se întâmplase cu mama ei. Mai bine rămânea singură ca acum, pentru totdeauna.

Brigitte trecuse în tinerețe peste moartea tatălui ei abia după multe ședințe de terapie. Îl iertase, dar nu reușise să depășească teama

de schimbare și de riscuri. Și se simțea zdruncinată serios de perspectiva unei posibile cereri în căsătorie în acea seară. Atât de zdruncinată, încât își sună mama după ce termină treaba la birou, înainte să plece la cină. Mama îi sesiză îngrijorarea din voce, fără nici un motiv; Brigitte începu să-i vorbească despre tatăl ei. Nu mai făcuse asta de foarte mult timp, iar femeia fu complet buimăcită. Brigitte nu-i dădu nici o explicație.

— Îți pare rău că te-ai măritat cu el, mamă?

Brigitte nu mai pusese această întrebare până atunci, deși se gândise deseori la asta. Mama ei păru uimită.

— Bineînțeles că nu. Te-am avut pe tine.

— În afară de asta, a meritat tot ce ai pățimit? Mama ei tăcu mult timp înainte să-i răspundă. Întotdeauna fusese foarte sinceră cu fiica ei, ceea ce și făcea relația lor atât de puternică. Trecuseră împreună printr-o tragedie care le apropiase și mai mult. Aveau o legătură specială.

— Da, a meritat. Niciodată nu am regretat că m-am căsătorit cu el, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. În viață faci totul cât poți mai bine. Restul ține de noroc. Speri să fie bine, dar pentru asta trebuie să-ți încerci norocul. Și am vorbit serios mai înainte, tu ești răsplata mea pentru vremurile grele. Viața mea nu ar fi însemnat nimic fără tine.

— Mulțumesc, mamă, zise Brigitte cu lacrimi în ochi.

Câteva minute mai târziu, închise telefonul. Fără să știe, mama ei îi dăduse răspunsul de care avea nevoie. Chiar și după dezastrul total pe care îl crease sinuciderea lui, ea nu regreta nimic. Era ceea ce sperase Brigitte să audă. Nu știa dacă era pregătită să se căsătorească,

poate nu avea să fie niciodată, dar, dacă el o cerea de soție în seara asta, avea de gând să-și încerce norocul și să spună da. Și poate că într-o bună zi urma să fie la fel de sigură cum fusese și mama ei. Poate că într-o zi urma să aibă și ea o fiică. Voia să creadă că Amy și mama ei aveau dreptate. Chiar dacă simplul gând o storcea de ultimul strop de energie, era pregătită să accepte cererea lui Ted, în cazul în care asta avea el de gând să facă. Se simțea foarte curajoasă când se sui în taxiul care urma să o ducă la restaurantul Luigi.

În taxi, în drum spre restaurant, pe măsură ce Brigitte se gândea la Ted, groaza pe care o simțise înainte se confunda pe nesimțite cu emoția. Îl iubea, și, poate, căsătoria cu el ar fi fost un lucru bun. “Ar putea fi ceva minunat”, se încuraja ea. El nu se compara cu tatăl ei. Ted era un prieten de încredere. Ea zâmbi când se așeză la masa la care o aștepta Ted. El se ridică să o sărute înainte ca ea să ia loc, și părea fericit și mai emoționat ca oricând. Buna lui dispoziție era molipsitoare, iar ea se simțea mai romantică decât fusese ani de zile. Era pregătită. Era un moment important. El comandă șampanie pentru ea, îi zâmbi, ciocniră paharele și sorbiră din lichidul spumos.

În ciuda vremii de afară, atmosfera de la masă era, cu siguranță, una festivă.

El nu spusese nimic neobișnuit în timpul cinei, iar ea așteptă, politicos, fără să-l întrebe nimic, încercând să se liniștească. Se gândea că urma să-i pună întrebarea pe neașteptate, când avea să fie pregătit. Nu se mai îndoia de asta, datorită purtării lui exuberante pe tot parcursul serii. Amy avusese dreptate. Totul sugera că urma să se întâmple ceva important, și, în cele din urmă, când sosi desertul, o

prăjitură de ciocolată în formă de inimă din partea restaurantului, el o privi și îi zâmbi larg. El abia se putea stăpâni, iar ea simțea cum și ultimele sentimente de teamă se risipesc. Totul părea perfect. Își aminti ce-i spusese Amy, că aveau nevoie de mai mult romantism în viața lor. Brigitte își dădea seama acum că era adevărat, chiar dacă nici unul dintre ei nu era genul pasional sau care să își expună excesiv sentimentele. Dar se iubeau de șase ani. Relația lor era excelentă, și se potriveau de minune. Aveau aceleași interese. Amândoi iubeau viața universitară. El absolvise antropologia și o sprijinea în carieră și în muncă. Știa că se putea baza pe el. Ted Weiss era un om bun, și, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai clar i se părea că o viață alături de el ar fi un lucru bun. Se simțea foarte sigură în seara aceasta, și așteptă cu răbdare până când el, ocolind subiectul, începu să-i spună cât de minunată fusese cu el, cât de mult o respecta și o admira și că voia să-o anunțe că visul lui se împlinise. Visul lui de o viață. Era cel mai romantic lucru pe care i-l spusese vreodată, iar ea știa că avea să-și amintească toată viața acest moment.

Se simțea ușor amețită de la șampanie. Dar știa cu certitudine ce urma să se întâmple. Era atât de ușor de intuit. Știusese că odată și odată urma să se întâmple, cândva în viitorul îndepărtat. Și, dintr-odată, viitorul era acum, mai devreme decât se așteptase. Tot ce trebuia el să facă era să o ceară de soție, iar ea urma să spună da. Rutina vieții lor îi dădea siguranță.

— Este cel mai grozav lucru care mi s-a întâmplat vreodată, Brig, continuă el privind-o emoționat, și știu că nu va fi ușor, dar sper că te vei bucura și tu.

Părea și mai emoționat în timp ce spusese asta, iar ea era impresionată.

— Sigur că voi fi îl asigură ea, așteptând să lanseze întrebarea.

— Știu că vei fi, deoarece ești o persoană bună, generoasă și ai fost întotdeauna alături de mine.

— Așa cum și tu ești alături de mine, îi întoarse ea aprecierea. Face parte din înțelegere.

— Cred că asta a făcut ca relația noastră să funcționeze. Știu cât de importante sunt pentru tine munca și cartea la care lucrezi.

Nu erau la fel de importante cum era arheologia pentru el, dar îi aprecie dovada de respect. El avea mereu lucruri bune de zis despre activitatea ei scriitoricească și aprecia ceea ce scrisese până acum. Era de acord cu ea în ceea ce privea drepturile femeilor și respecta mult femeia.

— Îți voi fi mereu recunoscător, spuse Ted pe un ton liniștit, privind-o în ochi nostalgic pentru o clipă. Era un moment important pentru amândoi. Nu-mi vine să cred că se întâmplă, mai zise el pe un ton tremurător. Am așteptat toată seara să îți spun.

În mintea ei putea auzi o tobă care bătea pe măsură ce el continua:

— Mi-au dat astăzi propriul șantier arheologic. Al meu. Eu îl voi conduce. În Egipt. Știu că nu îți va fi ușor. Plec peste trei săptămâni.

Trântise ultimele cuvinte dintr-o suflare, după care se așeză comod în scaun, zâmbindu-i, în timp ce Brigitte se simțea de parcă fusese lovită în piept cu o crosă de golf. Avu nevoie de un minut întreg

până să își recapete suflarea și să fie în stare să vorbească din nou. Nu era ceea ce se așteptase să audă de la el.

— Propriul șantier? În Egipt? Pleci peste trei săptămâni? Cum naiba s-a întâmplat asta?

Rămăsese înmărmurită.

— Știi că am aplicat în fiecare an. Îmi pierdusem deja orice speranță, dar eram mereu asigurat că mai devreme sau mai târziu aveam să primesc unul. Și am primit. Vor să deschid eu situl arheologic pentru o peșteră descoperită de curând. E ceva incredibil. Visul meu a devenit realitate.

Pentru o clipă – sau pentru mai multe, – crezuse că, de fapt, ea era visul lui.

Așteptă câteva minute, fixând cu privirea prăjitura neatinsă de ciocolată, până să-i vorbească din nou. Se străduia să rămână calmă, dar simți brusc nevoia să urle de dezamăgire. După atâta timp, era, în sfârșit, pregătită să-i accepte cererea în căsătorie. Dar nu primise nici una. Ce avea să însemne schimbarea asta pentru ei? Variantele erau evidente, dar simțea nevoia să le audă. Nu voia să mai ghicească lucruri importante și nici să facă alte presupuneri. De data asta, voia să audă ce planuri avea el pentru ei, dacă exista vreun plan, și ce avea de gând să facă în legătură cu relația lor.

— Cred că amândoi am știut că asta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, zise Ted, serios. Nu te pot lua cu mine. Nu ai ce să faci pe șantier, și nu știu dacă ai putea obține viza doar ca însoțitor. În plus, ce ai putea să faci acolo, Brig? Știi cât de important e pentru tine ceea ce faci. Cred că inevitabilul s-a produs. Ne-am simțit

bine în acești șase ani, Brig. Te iubesc. A fost extraordinar. Dar voi rămâne în Egipt timp de trei sau poate cinci ani, chiar mai mult dacă șantierul merge bine. Poate primesc un alt șantier după acesta, n-o să mă mai întorc mult timp de acum înainte, și nu mă aștept ca tu să stai după mine. Trebuie să ne continuăm fiecare viața. A mea va fi acolo, a ta va fi aici. Suntem amândoi persoane rezonabile, și știam că urma să se întâmple într-o zi.

Era incredibil de calm. Pleca peste trei săptămâni, și cu asta basta. “Salutare, mersi pentru o distracție de șase ani, pa.”

— Nu știam că avea să se întâmple așa ceva, articulă ea, încă șocată. Credeam că vom rămâne împreună, răspunse pe un ton de reproș, în timp ce lacrimile îi săgetau ochii.

Nu le putea stăpâni. Vestea o izbise atât de tare, încât abia mai putea gândi clar.

— Nu am spus asta niciodată, îi reaminti Ted. Am vorbit așa, teoretic, dar nu ne-am făcut nici un plan. Știi asta. Poate dacă nu aș fi obținut niciodată un șantier... Dar, ca să fiu sincer cu tine, în ultimul an, de câte ori mă gândeam la căsătorie, îmi dădeam seama că nu sunt genul de tip care să își ia un angajament. Nu în sensul clasic. Îmi place ce am avut, dar nu am nevoie de mai mult și nici nu vreau mai mult. Niciodată nu m-am gândit că tu ai vrea. Nu ești ca femeile alea desperate să se căsătorească și să aibă copii, tocmai de-aia ne-a mers atât de bine.

— Credeam că ne-a mers bine pentru că ne iubim, remarcă tristă Brigitte. Și nu eram “disperată” să mă mărit și să am copii, dar mă gândeam că vom face asta la un moment dat.

Presupusese asta, ceea ce o făcea să se simtă tare prost acum. Era dureros de evident că el abia aștepta să plece și să inaugureze șantierul. Fără ea. Era clar că nu voia să o ia cu el. Putea citi în ochii lui.

— Încă poți să te căsătorești și să faci copii, o asigură el calm. Ești o femeie liberă. Doar că nu cu mine. Nu voi fi aici o lungă perioadă de timp. Cine știe, dacă obțin rezultate bune, rămân acolo zece ani sau mai mult. Am așteptat toată viața așa ceva. Nu mă grăbesc să mă întorc și nu vreau să am aici obligații care să complice și mai mult lucrurile.

Acum ajunsese, dintr-odată, o complicație. Cuvintele lui îi străpunseră inima rănită.

— Credeam că avem o înțelegere tacită, Brig, că ne e bine cu tot ce avem pentru moment și că nu ne facem planuri de viitor.

— Asta e problema înțelegerilor tacite. Fiecare le interpretează cum vrea. Eu credeam că ne luaserăm un angajament, tu nu.

Era furioasă, și rosti totul dintr-o suflare.

— Angajamentul meu era față de muncă, întotdeauna a fost așa. Știai asta, îi reproșă el calm.

Nu voia să-l facă să se simtă vinovat. Mama lui reușea întotdeauna, și ura asta. Brigitte, în schimb, nu făcea așa. El dorise să sărbătorească inaugurarea șantierului și plecarea lui, nu să se simtă ca un nemernic pentru că pleca, însă asta nu era o chestiune mărunță din moment ce însemna sfârșitul relației lor. Dar exista un preț pe care el era pregătit să îl plătească, iar ea fusese luată pe nepregătite, înțelese că

fusese oarbă. Iar acum el era cel care nu vedea nimic altceva decât șantierul lui arheologic.

— Îmi pare rău, Brig. Știu că a picat din senin. Și mie îmi este greu, dar treaba e clară. Nu împărțim nici măcar un apartament. De fapt, chiar voiam să te întreb dacă nu vrei niște lucruri de-ale mele. Restul le voi dona. Nu am nici o mobilă ca lumea, în afară de canapea.

O cumpăraseră împreună cu un an în urmă, iar acum el voia să scape și de ea. Nu se mai simțise atât de șocată și de abandonată de la moartea tatălui ei, și fix asta îi veni în minte în timp ce stătea pe scaun și se uita fix la Ted.

— Ce se va întâmpla cu ovulele mele? Întrebă ea în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Încet, încet își pierdea cumpătul și începea să intre în panică. Nu era cina de Valentin's Day pe care o plănuiise, nu era ceea ce Amy sperase pentru ea.

— Care ovule?

Ted părea nedumirit.

— Ale mele. Copiii pe care nu îi vom avea și pe care s-ar putea să nu-i mai am niciodată. Am treizeci și opt de ani, am fost împreună șase ani. Ce ar trebui să fac eu acum, să dau un anunț ca să găsesc un tip cu care să fac copii?

— Asta am însemnat pentru tine?

Părea jignit.

— Nu. Ai fost bărbatul pe care l-am iubit. Încă ești. Lucrurile erau atât de simple așa cum erau, că nu am pus niciodată întrebările potrivite. Nu credeam că era nevoie. De ce nu pot veni cu tine?

Îl privi fix, iar el se simți dintr-odată stânjenit.

— Nu mă pot gândi la soție și la copii când am ceva atât de important de făcut. Nu vreau această responsabilitate și nici ceva care să-mi distragă atenția. Și, de fapt, nu vreau genul ăsta de angajament. Este cel mai bun moment ca amândoi să mergem mai departe și să vedem ce ne rezervă viitorul. Nici nu sunt sigur dacă voi vrea să mă căsătoresc vreodată, și sigur nu voi face asta mult, mult timp de acum înainte.

Mult prea târziu pentru ea, după cum ar fi subliniat Amy. Ovulele ei nu prezentau nici un interes pentru el, și se pare că nici nu prezentaseră vreodată. Se simțea penibil, deoarece, de-a lungul timpului, considerase prea multe lucruri ca fiind adevărate, când, de fapt, înțelesese atât de puține. Nu se gândise niciodată că era cazul să-i pună întrebări. Îi fusese așa de bine atât de mult timp, încât se lăsase dusă de val împreună cu el, iar el o arunca din barcă pentru a vâsli singur. Îi dăduse clar de înțeles că nu o voia în Egipt nici acum, nici mai târziu. Nici nu putea da vina pe el, deoarece știa că era la fel de vinovată pentru această neînțelegere. Nu o indusese în eroare. Trăiseră împreună fiecare zi și fiecare weekend, timp de șase ani. Iar acum ea avea treizeci și opt de ani, iar el pleca să-și trăiască visul fără ea. Ascultându-l, se simțea mai singură ca oricând.

— Cum vrei să procedezi până plec? o întrebă cu blândețe.

Îi părea rău pentru ea. Era devastată după tot ce îi spusese. Nici lui nu-i era atât de ușor pe cât sperase, și își dădu seama că nu fusese deloc realist. Nu înțelesese pe deplin cât de mari erau speranțele ei. Nu i le împărtășise. Iar acum, toate visele năruite și supozițiile greșite se

prăbușeau în jurul ei. Arăta de parcă o lovise un camion. Și se simțea mai rău decât arăta.

— Ce vrei să spui?

Își suflă nasul într-un șervețel, fără să se poată opri din plâns.

— Nu vreau să complic lucrurile. Plec peste trei săptămâni. Vrei să fim împreună până atunci sau vrei să ne vedem cât mai puțin?

— Dacă înțeleg eu bine, consideri relația noastră încheiată în momentul în care pleci și că vrei să îți vezi de viață, nu-i așa?

El încuviință din cap, iar ea își suflă din nou nasul, privindu-l cu tristețe.

— Nu putem avea o relație atâta timp cât eu locuiesc în Egipt. Și nu are nici un rost să vii cu mine. Mai devreme sau mai târziu, am fi pus punct.

Asta era o noutate pentru ea. Dar nu mai putea să-l contrazică. Primise o lovitură prea puternică.

— Cred că ar fi mai bine să se termine totul acum, spuse ea cu demnitate. Prefer să nu ne mai vedem, Ted. Astfel doar vom înrăutăți lucrurile. Totul s-a terminat când ai primit șantierul arheologic.

Poate chiar mai devreme, dacă el nu dorise să-și ia nici un angajament față de ea.

— Nu are legătură cu tine, Brig. Așa e viața, așa se rezolvă unele lucruri.

Dar îl preocupa viața lui, nu a ei. Până acum, nu-și dăduse seama de cât era de egoist. El conta, iar acum șantierul lui.

— Da, înțeleg, zise ea, ridicându-se și punându-și haina, îl privi drept în ochi. Felicitări, Ted, mă bucur pentru tine. Îmi pare rău pentru noi, pentru mine, dar mă bucur pentru tine.

Încerca, plină de curaj, să fie amabilă, iar el se simți mișcat, deși era încă dezamăgit că nu fusese mai entuziastă și nu-l încurajase mai mult. Însă înțelesese că faptul că vestea despărțirii lor fusese o lovitură pentru ea. Voia să facă asta de mai mult timp, dar nu avusese curaj. Iar momentul plecării în Egipt fusese cel mai potrivit. Pentru el.

— Ți mulțumesc, Brig. Te duc acasă, se oferi el.

Ea începu să plângă în hohote și scutură din cap.

— Nu... o să iau un taxi. Mulțumesc pentru cină. Noapte bună!

Și, cu asta, ieși din restaurant, sperând să nu o vadă nimeni plângând. Mersi pentru cină și pentru cei șase ani. Să ai o viață frumoasă. În timp ce se împleticea prin zăpadă, făcând semn unui taxi, se gândea doar la ceea ce greșise în cei șase ani. Se întreba cum putuse fi atât de idioată. Nu era “genul care să-și ia un angajament”, nu știa dacă își dorea o soție și copii, acum sau vreodată. Fusese ușor pentru amândoi. Confortabil. Acesta era cuvântul de ordine, și reprezenta tot ce își dorise ea de la viață, dar uite cu ce s-a ales până la urmă. Un bărbat cu care avusese o relație “comodă” timp de șase ani, și care acum o părăsea grăbit și pleca în Egipt, la șantierul arheologic la care visase dintotdeauna. Își luase rămas-bun de la ea de parcă era un student sau o secretară, nu femeia pe care o iubise. Brusc, își dădu seama că el nu fusese îndrăgostit de ea. Și poate nici ea nu fusese îndrăgostită de el. Se mulțumise cu o relație simplă, comodă, în loc să aibă una serioasă și pasională. Păruse a fi suficient vreme de șase ani,

dar uite unde ajunsese acum. Se urcă în taxi și plânse tot drumul până acasă. Faptul că avea să nu-l mai vadă niciodată și că totul se terminase îi dădea un sentiment îngrozitor. Incomparabil mai rău decât cel pe care-l avusese atunci când crezuse că avea s-o ceară de soție.

Cât de naivă putuse fi! Își repeta asta la nesfârșit. Când intră în apartament, îi sună telefonul mobil. Aruncă o privire și văzu că era Ted. Nu răspunse. Ce rost avea? Nu avea să se răzgândească. Se sfârșise. Nu mai rămăsese nimic altceva, doar compasiune și regret în loc de dragoste.

CAPITOLUL 2

Ninsese toată noaptea, iar zăpada mai crescuse cu încă treizeci de centimetri. Oficial era viscol, o scuză minunată pentru ca Brigitte să nu meargă la muncă. Zăcea în pat plângând încă de când se trezise, fără să se simtă în stare să se ridice și să se îmbrace. Se simțea de parcă viața ei se sfârșise și era copleșită de tristețe și de dezamăgire. Și, ca să pună capac la toate, se simțea ca o proastă. Știuse dintotdeauna că Ted își dorea propriul șantier, doar că nu înțelesese cât de mult sau nu crezuse că imediat ce primea unul avea să o părăsească. Crezuse că însemnase mai mult de-atât pentru el, dar se pare că se înșelase. Nu fusese decât o prezență provizorie, pasageră în viața sa, până când cariera lui se aranjase așa cum dorise.

Între timp, ea nu făcuse nimic cu propria carieră și își irosise șapte ani cu cartea. Se simți o ratată când citi un mesaj de la Ted. “îmi pare rău” era tot ce spunea. Probabil chiar îi era. El nu era un om rău, dar avea propriile țeluri, iar ea nu era inclusă în ele, așa că îi fusese ușor să o părăsească. Ea nu i-ar fi făcut asta niciodată, dar înțelegea acum că el era mult mai ambițios decât îl crezuse. Șantierul însemna pentru el mai mult decât ea. Era un sentiment îngrozitor.

Pe la zece primi un alt mesaj. Era încă în pat, și izbucni în plâns citindu-l. Era de la Amy: “Unde ești? În pat, sărbătorind? V-ați logodit? Spune tot, spune tot!” Pentru o clipă, nu știu ce să răspundă, dar apoi își dădu seama că nu avea de ales și trebuia să-i povestească tot ce se întâmplase. Răspunse printr-un mesaj: “Logodită nu, părăsită

da. S-a terminat. A primit un șantier arheologic în Egipt și pleacă peste trei săptămâni. Ne-am despărțit aseară. Mi-am luat liber azi.” Era uimitor cum putea înghesui într-un SMS un eveniment major din viața ei, o tragedie chiar. Învățase asta de la studenți, care-și exprimau relațiile și toate informațiile vitale prin mesaje.

La birou, Amy fluieră abătută când citi mesajul. Nu se așteptase la asta și știa că nici Brigitte. Îi părea îngrozitor de rău pentru ea. Ted nu era un tip rău, doar că avea propriile planuri, care, pe termen lung, păreau să nu o includă și pe Brigitte. La vârsta lui, el își permisesese să-și irosească șase ani din viață. Însă Brigitte nu. Amy încercă să o sune, dar ea nu îi răspunse, așa că îi trimise un mesaj: “Pot să trec pe la tine?” Răspunsul sosi repede: “Nu, mă simt ca dracu”. “Îmi pare rău”.

O lăasă în pace câteva ceasuri, și după-masă începu din nou să o sune, iar în cele din urmă Brigitte răspunse. Avea o voce groaznică.

— Nu e vina lui, îi luă ea apărarea înaintea prietenei ei să apuce să spună ceva. Eu am fost o proastă că nu l-am întrebat ce vrea de la relația noastră. Susține că nu e genul care să-și ia un angajament. Cum de mi-a scăpat asta?

— Nu ai întrebat, spuse Amy cu sinceritate, și amândoi erați mulțumiți cu ceea ce aveți. Poate ți-a fost prea frică să întrebi.

Știa că părinții lui Ted trecuseră printr-un divorț urât, care le destrămasese familia, iar ideea unei căsătorii îl speria. Amy crezuse însă că el avea să treacă peste asta, la fel și Brigitte. Acum nu mai era cazul. Destinul intervenise și îi oferise un șantier arheologic în Egipt.

— Ce vei face acum?

— Nu știu. Voi plânge un an, doi. Îmi va lipsi.

Chiar și așa, nu putea să nu observe, în ciuda tristeții nemărginite, că nu era atât de devastată pe cât se aștepta să fie. Oare ce făcuse? Irosise șase ani din viață pentru că îi fusese frică să riște să-și ia un angajament? Ce avea să se întâmple acum? Dacă nu va mai putea avea copii din cauza timpului pierdut? Gândul o deprima îngrozitor.

Nu voia să ajungă ca Amy, să apeleze la o bancă de spermă. Știa că nu va face asta. Era un risc pe care Brigitte nu voia să și-l asume. Dacă era să aibă copii, voia tot tacâmul, un soț, o familie sau nimic. Nu voia să crească singură un copil. O văzuse pe mama ei cum se chinuise fără încetare, ducând tot greul pe umerii ei, toate responsabilitățile, toate problemele, toate bucuriile și toate supărările, fără să aibă cu cine să le împartă. Nu era la fel de curajoasă ca Amy sau ca mama ei și nu voia să fie singură. Prefera să nu aibă copii, iar perspectiva asta părea acum foarte reală. Cel puțin așa arătau lucrurile în acel moment. Întreaga ei viziune asupra lumii și asupra propriului viitor se schimbaseră în ultimele douăzeci și patru de ore și nu în bine. În ciuda a tot ce se întâmplase, mama ei nu fusese niciodată supărată. Nici Brigitte nu voia să fie. N-ar fi făcut decât să-și otrăvească viața.

— Pot să trec pe la tine după ce plec de la birou? se oferi Amy. Îi pot lăsa pe băieți la grădiniță până la șapte și ies în cinci minute.

— Mi-e bine. Vin mâine la serviciu, o refuză Brigitte cu tristețe. N-o să stau în pat să plâng o veșnicie.

Încercase să se hotărască dacă să se vadă cu Ted înainte de plecare, dar își dădu seama că nu voia asta. I-ar fi fost prea greu, știind că totul se terminase și că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată. Era hotărâtă să îngroape totul; îi trimise în seara aceea un mesaj,

spunându-i că totul era în regulă, dorindu-i tot binele și mulțumindu-i pentru cei șase ani pe care i-au petrecut împreună. După ce-l trimise, se simți ciudat. Tulburată chiar. Șase ani, împachetați într-un mesaj. Părea mult prea ușor. Cât de repede se încheiaseră șase ani de zile. Într-o singură noapte. O întorsătură a destinului și totul se sfârșise.

Dimineața următoare, ninsoarea se oprise așa că putu să și plece la serviciu. Străzile fuseseră curățate de plugurile de zăpadă. Era un ger de crăpau pietrele, își ridicase gulerul de la haină, iar mâinile îi era de gheață când ajunsese la birou. Își uitase mănușile. Simțea că lipsise o eternitate, nu doar o zi, ca să-și jelească despărțirea de Ted. Era îmbrăcată cu un pulover gri, pe care îl purta ori de câte ori era tristă sau supărată. Era momentul potrivit pentru delicii culinare, haine comode și toate acele lucruri care te ajută să treci mai ușor peste durere. Venise momentul să simtă durerea și tristețea.

Ajunsese la birou de o jumătate de oră și se apucase de verificat cererile de înscriere, când șeful ei, Greg Matson, o pofti în biroul său. El era acolo doar de un an, dar era un om cu care îți făcea plăcere să colaborezi. Venise la Universitatea din Boston de la Colegiul Boston, și de multe ori se bazase pe sfaturile și experiența lui Brigitte când era vorba despre activitatea lor. Când el preluase funcția, ea observase cu surprindere că era mai tânăr, la fel ca femeia care râvnea la aceeași poziție. Brigitte lucra acolo de mai mult timp decât amândoi la un loc, dar nu-și dorise niciodată greutățile care veneau la pachet odată cu funcția. Întotdeauna își spusese că, dacă nu avea o funcție, îi era mai ușor să scrie cartea. În plus, nu avea nici nevoia și nici dorința de a fi “șef”.

Greg o pofti să ia loc cu zâmbetul colegial care-l caracteriza. Îi spuse că arăta obosită și o întrebă dacă fusese bolnavă. Îi răspunse că fusese răcită. Discutară un timp despre cererile de înscriere, iar el o laudă pentru meticulozitatea ei, spunându-i ce muncă grozavă făcea. Apoi îi povesti despre noul sistem computerizat pe care voiau să-l instaleze în câteva săptămâni. Spuse că va ușura munca tuturor și va crește eficiența departamentului, într-un moment în care bugetul era limitat. Adăugă că scopul lor principal viza eficiența și prevenirea eventualelor tăieri de buget, astfel că sistemul computerizat era o investiție grozavă. Apoi, cu o privire plină de regret, îi explică faptul că implementarea noului sistem însemna reducerea personalului angajat în comisia de admitere. Nu le făcea deloc plăcere acest lucru, mai ales că ea fusese membră a comisiei timp de zece ani de zile. Insistă că nu era nimic personal, dar ea și încă șase persoane erau concediate. Generos, îi spuse că, datorită faptului că fusese angajată a universității atât de mulți ani, urma să primească un salariu compensator timp de șase luni de zile. Adăugă apoi că spera ca acei bani s-o ajute să-și termine cartea și că îi părea rău că trebuia să plece. Apoi se ridică, îi strânse mâna, o îmbrățișă și o conduse spre biroul ei. Îi spunea că aveau să preia cererile în curs și că nu era nevoie să mai rămână. Putea să plece să-și înceapă noua viață.

Brigitte stătea înmărmurită în biroul ei. O viață nouă? Ce viață nouă? Ce se întâmplase cu cea de până acum? În două zile își pierduse iubitul din cauza unui șantier arheologic din Egipt și slujba ei de zece ani de zile din cauza unui computer. Era inutilă, scoasă din circulație, anulată. Nu greșise cu nimic, cel puțin așa îi explicau toți, dar nici nu

făcuse nimic bine. Nu dorise să fie șefa comisiei de admitere, mulțumindu-se cu o slujbă banală zece ani de zile. De șapte ani scria la o carte fără să o termine și petrecuse șase ani cu un bărbat pe care credea că-l iubea, dar care nu-și luase nici un angajament, deși ea îl crezuse potrivit pentru ea. În căutarea unui trai simplu și lipsit de griji, reușise să nu însemne nimic pentru nimeni, nu realizase nimic, nu se căsătorise și nu avea copii. Era o femeie de treizeci și opt de ani, fără copii, necăsătorită, șomeră și care nu se putea lăuda cu nici o realizare în ultimii zece ani. Era o lovitură cruntă adusă eului ei, inimii sale, încrederii, respectului de sine și speranțelor de viitor.

Luă o cutie din magazie pentru a-și strânge lucrurile. La amiază, după ce-și luase rămas-bun de la colegi, încă în stare de șoc, mergea pe hol năucită și fără să poată asimila ce se întâmplase. Trăia cel mai straniu sentiment din viața ei. Se simțea ca o femeie dezdăcinată, fără bărbat și fără slujbă. În două zile, viața ei se făcuse bucați. Avea șase salarii compensatorii din partea universității. Și apoi?

Ce avea să facă acum? Încotro urma să se îndrepte? Nu avea nici cea mai vagă idee.

Erau peste o sută de colegii în Boston, mai multe decât în orice altă zonă a Statelor Unite, și avea zece ani de experiență în procesul de admitere, dar nu era sigură că mai voia să facă asta. Fusesse o alegere ușoară și care nu cerea eforturi prea mari. Dar la asta să se rezume tot ce voia ea de la viață? Nici o provocare? Se opri în dreptul ușii biroului lui Amy, cu cutia în brațe, privind în gol.

— Ce e asta? o întrebă Amy.

Nu-i plăcea cum arăta Brigitte. Tenul ei măsliniu era atât de palid, încât avea luciri aproape verzui, și era curioasă să știe ce avea în cutie.

— Tocmai am fost concediată. Au instalat un sistem nou, computerizat. Știam despre el. Nu știam că mă va înlocui. Șapte oameni am fost dați afară. Cred că termenul corect este “disponibilizată”. Lăsată pe drumuri. Pusă pe liber. Nu mai contează. Halal săptămână! Părea calmă, aproape cadaverică.

— Doamne, Dumnezeule! Amy se ridică grăbită de la birou și luă cutia din brațele lui Brigitte. Te duc acasă cu mașina. Pot lipsi două ore de la birou.

Brigitte încuviință din cap, în timp ce Amy își trase pe ea haina și îi luă cutia din brațe, apoi ieșiră din clădire. Brigitte era în stare de șoc. Rămase mută jumătate de drum.

— Mi-e rău, atât putu spune.

Și se vedea că îi era.

— Îmi pare atât de rău, replică Amy calm, așteptând să se schimbe culoarea semaforului.

Ted o sunase pe Amy în dimineața aceea ca să afle cum se simțea Brigitte. Era îngrijorat în ce o privea, dar extaziat pentru noul său proiect. Ar fi fost prea dureros pentru Brigitte să afle, așa că Amy, și mai întristată, nu pomeni despre telefonul lui Ted. Ce rost ar fi avut? Oricum era un subiect de domeniul trecutului. La fel ca slujba lui Brigitte. Erau prea multe aspecte de digerat.

— Câteodată, astfel de lucruri se mai întâmplă, Brig. O nenorocire nu vine niciodată singură. Nu e vorba despre altceva decât ghinion și o sincronizare execrabilă.

— Da, știu, răspuse Brigitte cu glas tremurat și oftă. E vina mea. Întotdeauna aleg calea mai ușoară. Sunt atât de preocupată să nu-mi tulbur armonia din viață și să nu-mi asum vreun risc, încât am ajuns să mă cufund într-o mare de nesiguranță. N-am avut niciodată curajul să fac ceea ce face Ted. Nu mi-am dorit niciodată să preiau conducerea comisiei de admitere. Nu m-am străduit prea mult cu cartea. Nu vreau decât să mă pierd în mulțime. Și uite ce-am ajuns: n-am serviciu, n-am iubit, n-am copii, poate nu voi avea niciodată, scriu o carte pe care, poate, o vor citi într-o zi vreo zece profesori universitari sau, poate, o vor folosi pe post de proptea la ușă, asta în cazul în care o voi termina vreodată de scris. Se întoarse către Amy cu lacrimi în ochi. Ce naiba o să fac cu viața mea?

Trecea printr-o perioadă foarte grea, era un moment de bilanț în care trăgea linie și aduna și în care trebuia să se confrunte cu efectele greșelilor pe care le făcuse. Plătise un preț enorm pentru ele în ultimele două zile.

— Nici măcar nu l-am întrebat vreodată pe Ted dacă ar vrea să se căsătorească la un moment dat cu mine. Doar am presupus că așa avea să se întâmple. Era mai simplu. Oricum, răspunsul ar fi fost nu. Era totuși mai bine să-l fi auzit atunci decât să-l aflu acum. Mă simt de parcă propria-mi viață a trecut pe lângă mine, și mi-am făcut-o cu propria mână.

Avea dreptate, dar Amy nu dorea să-i răsucescă un cuțit în rănilile care, oricum, erau greu de îndurat. Își pierduse iubitul și slujba. În doar două zile. A naibii lovitură.

— Nu te mai chinui singură! Ce a fost a fost. Sunt o groază de colegii aici, și, dacă vrei, poți obține din nou un post într-o comisie de admitere. Poți chiar să predai. Doar ești calificată.

Dar Amy știa că Brigitte nu dorise niciodată să facă asta. Nu o atrăgea un astfel de angajament.

— Ai un dosar excelent. Dacă trimiți un CV, o să-ți găsești, cu siguranță, un loc de muncă.

— Toți fac restructurări. Nu știu cum o să procedez. Poate ar trebui să încerc să termin cartea.

Amy încuviință din cap. Cel puțin o ținea ocupată și o împiedica să cadă și mai tare în depresie. Măcar până i se mai vindecau rănilile. Trebuia să se apuce de ceva, ca să treacă peste ceea ce se întâmpla cu ea. Se considera mai vinovată pentru această situație chiar și decât Ted. Amy îi considera pe amândoi vinovați: pe Brigitte pentru ce nu făcuse, iar pe Ted pentru ceea ce făcuse.

— Poate ar trebui să pleci o vreme. Să schimbi peisajul, îi sugeră prietena ei, încercând să o binedispună.

— Unde să mă duc singură? Întrebă Brigitte plângând.

I se părea îngrozitor să călătorească singură.

— Sunt multe locuri de vizitat. Hawaii, Caraibe, Florida. Du-te să stai la soare pe o plajă, undeva.

— Nu are nici un farmec de una singură. Poate ar trebui să merg la mama, la New York. N-am mai văzut-o de la Crăciun. Stai să vezi când o să afle că m-a părăsit Ted și că am rămas și fără slujbă!

Mama ei avea o încredere nesfârșită în ea, iar Brigitte se simțea acum cea mai mare ratată.

— Poate nu e cea mai bună idee să o vizitezi acum. Să mergi la plajă ar fi mai bine.

— Da. Poate, murmură Brigitte, deloc convinsă.

Duceau lucrurile în apartament, când Brigitte se întoarse spre prietena ei, cu o privire îngrijorată.

— Dacă sună Ted, nu-i spune că am fost concediată. Nu vreau să-mi plângă de milă. E o situație jalnică. Am dat greș în stil mare.

El fusese promovată, ea își pierduse locul de muncă. S-ar fi simțit tare umilită dacă Ted ar afla.

— Nu e adevărat, și m-a sunat de dimineață. Voia să știe ce faci. Cred că este îngrijorat pentru tine.

— Spune-i că sunt bine. Nu s-a răzgândit în legătură cu șantierul, așa-i? Întrebă ea, plină de speranță, dar Amy clătină din cap.

Pleca, așa cum se stabilise. Își făcea griji pentru ea, dar nu într-atât încât să o ia cu el ori să rămână acasă. Amândouă erau convinse de asta.

Mai rămaseră un timp în sufragerie, apoi Amy se văzu nevoită să se întoarcă la birou. Îi sugeră să meargă să stea la ea în weekend, dar Brigitte pretextă că avea să lucreze la carte. Restul după-amiezii și-l petrecu privind în gol, încercând să înțeleagă ce se întâmplase cu ea. Nu mai avea iubit. Nici slujbă. Se întâmplaseră multe într-un timp

scurt. Sâmbătă, ezitând un minut, răspuse totuși la telefon; la celălalt capăt al firului era mama ei. Ted nu o sunase și nici nu-i mai trimisese mesaj de la cina de Valentin's Day. Era hotărât să nu o mai vadă și să întrerupă orice fel de comunicare cu ea. Îi era mai ușor așa decât să o simtă supărată. Ura femeile plângăcioase. Întotdeauna spunea că îi aminteau de mama lui. Era alergic la sentimentul de vină și la situațiile în care el era personajul negativ. Așa că dispăruse din peisaj. Ei i se părea un act de lașitate.

Mama ei rămase uimită când își auzi fata la telefon.

— Ai o voce groaznică. Ești bolnavă?

Se îngrijoră brusc. Brigitte era singurul ei copil.

— Eu... nu... adică da... ei bine, e un fel de-a spune bolnavă. Nu mă simt grozav.

— Ce-ai pățit, draga mea? Răceală sau gripă?

Nici una. Suferea de inimă zdrobită.

— Poate un pic din amândouă, răspuse Brigitte vag, întrebându-se cum să-i povestească tot ce se întâmplase în acea săptămână. Nu era în stare să se adune?

— Ce mai face Ted? Ceva noutăți? Mama se purta întotdeauna ca și cum s-ar fi așteptat ca el să o ceară de soție în orice moment și nu înțelegea de ce nu se mai întâmpla odată evenimentul. Lui Brigitte nu-i făcea deloc plăcere să-i mărturisească mamei sale în ce hal era viața ei acum și nici nu voia să se plângă. Mama sa fusese întotdeauna puternică, optimistă și plină de energie. Brigitte o admira nespuse, încă de când era copil.

Până la urmă, își luă inima în dinți și începu cu Ted.

— A primit niște vești bune săptămâna asta. Extraordinare chiar, pentru el. A primit propriul șantier arheologic, în Egipt. Pleacă peste trei săptămâni.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Și asta ce înseamnă pentru tine? Pleci cu el în Egipt?

Întrebarea mamei ascundea îngrijorare. Și așa îi era greu că singurul ei copil locuia în Boston. Egiptul nici măcar nu era pe harta ei.

— Nu, nu plec. Este ceea ce și-a dorit dintotdeauna, și va rămâne acolo pentru mult timp. Cel puțin trei ani, poate cinci. Cine știe, poate, dacă face treabă bună, chiar zece. Asta mă cam scoate din planurile lui.

Încerca să pară mai calmă și mai înțeleaptă decât se simțea.

— Știai despre asta?

Mama ei părea șocată; luase un ton dezaprobativ.

— Știam ceva. Era ceea ce își dorea. Cred că nu m-am gândit niciodată că se va și întâmpla, dar uite că s-a întâmplat, iar lucrurile se mișcă repede. Așa că săptămâna asta am hotărât să ne despărțim și să mergem, fiecare, pe propriul drum. Are nevoie să fie liber ca să-și poată urma visul.

Încerca să pară optimistă, dar de fapt era în cea mai adâncă stare de autocompătimitate și de supărare.

— Și cu visele tale cum rămâne? Ai fost cu el șase ani.

Tonul vocii mamei sale devenea tot mai sever. Nu era furioasă pe fiica ei, ci pe Ted. Problema era că Brigitte nu recunoscuse că ar avea vreun vis, nici față de Ted, nici chiar față de ea.

— E egoist să plece așa și să-și vadă de planurile lui, continuă mama sec.

Era furioasă și-și apăra fiica.

— Asta voia să facă de când a început să lucreze la universitate, mamă. Nu-l pot învinovăți pentru asta. Doar că am cam uitat de visul lui de-a lungul timpului. Oricum, asta e. Înghiți apoi în sec și continuă: De fapt, a fost o săptămână nebună. Ieri am fost dată afară, înlocuită de un computer.

— Ai fost concediată?

Mama ei rămăsese fără cuvinte.

— Da, cam așa ceva. Am primit un salariu compensator pe șase luni. Deci stau cât de cât bine financiar, doar că s-a întâmplat pe neașteptate. Știam despre sistemul computerizat, însă habar n-aveam că urma să mă înlocuiască. Așa că am tras lozul câștigător. Ted și slujba de la universitate. Poate e mai bine așa.

— Pentru cine? Mama ei își ieșise din fire în locul ei. În nici un caz pentru tine. Ted te părăsește după șase ani și zboară ca fluturile spre Egipt, iar Universitatea din Boston se descotorosește de tine după zece ani. E de-a dreptul șocant. Vrei să vin la tine?

Brigitte zâmbi auzind întrebarea mamei sale. Se simțea o ratată, dar, în același timp, se bucura să aibă sprijinul mamei. În ciuda sincerității de-a dreptul dureroase și a încăpățânării, era o femeie devotată, cu o inimă bună și blândă, care sărise întotdeauna în apărarea fetei sale.

— Sunt bine, mamă. Am de gând să lucrez la carte și să văd cum evoluează. Cred că e un moment bun să o termin în timp record. Nu am altceva de făcut acum.

Avea totuși orele de la doctorat din acel semestru, dar, după toate cele petrecute, se gândea să renunțe și să-și ia un semestru liber. Nu avea chef nici de învățat, nici de teste. La cât era de supărată, scrisul îi era mai mult decât suficient.

— De ce nu vii să mă vizitezi la New York?

Mama ei chiar era îngrijorată.

— N-am ce să fac acolo, mamă.

Brigitte nu mai locuise în New York din timpul liceului, și mulți dintre prietenii ei se mutaseră.

— Vreau să-mi trimit CV-ul la câteva școli de aici, să văd ce oferte apar. Șase luni trec repede. Aș putea începe undeva din toamna viitoare, și din când în când să scriu la carte.

Mama ei nu părea convinsă, și i se rupea sufletul pentru ea.

— Nu-mi place nimic din ce ți se întâmplă, Brigitte, mai ales toată povestea asta cu Ted. De lucru îți mai găsești. Dar ai investit mult în relația cu el. Nu este ușor să-ți găsești pe cineva la vârsta ta. Și, dacă vrei copii, nu ai timp de pierdut.

— Și ce-mi sugerezi? Pliante și afișe? Sau reclame de o pagină? E și vina mea. Nu am vrut să insist pe subiecte delicate precum copii sau căsătorie. Nici nu eram pregătită. Întotdeauna mi-am zis că mai e timp. Pe de altă parte, am considerat că am o relație stabilă cu el. Ei bine, n-a fost așa. Deloc. El nici măcar nu prea crede că va vrea vreodată să se căsătorească ori să aibă copii. Cred că am înțeles greșit

mesajul și nici nu am pus întrebări, cel puțin nu la modul serios. Asta e! Poate că nu voi avea copii.

În timp ce mitralia toate astea, se simți cuprinsă de tristețe, ceea ce o înfurie și mai tare pe mama ei.

— Ar fi trebuit să-ți spună verde-n față ce credea și să nu te facă să-ți pierzi timpul.

— Poate ai dreptate, dar nu m-am gândit că am fi în criză de timp. Nici eu nu eram pregătită pentru un angajament serios.

Deși nici una nu spunea asta, amândouă știau că era deja prea târziu. La treizeci și opt de ani, trăise o iluzie a tinereții. Până acum. Dintr-odată, întregul său univers se prăbușise: Își pierduse atât locul de muncă, cât și iubitul.

— Voi, fetele din ziua de azi, trăiți cu impresia că aveți tot timpul să vă măritați și să faceți copii. În ziua de azi, femeile fac primul copil la patruzeci și cinci sau la cincizeci de ani, datorită medicinei moderne. Nici nu se mai căsătoresc. Femei de șaizeci de ani rămân însărcinate cu ajutorul unor intervenții uimitoare. Nu e însă atât de ușor pe cât crezi, iar, câteodată, toate aceste idei ale tehnologiei moderne se întorc împotriva ta și-ți dau o falsă perspectivă asupra timpului. Natura își păstrează fusul orar, orice ar inventa omul ca să o păcălească. Sper că de-acum înainte vei deschide bine ochii înainte să te implici serios într-o relație. Nu mai ai timp de pierdut.

Era un perdaf aspru, iar lui Brigitte îi era greu să-l asculte, dar știa ca mama ei avea dreptate.

— Cu Ted am avut o relație serioasă, o contrazise ea calmă.

— Nu atât de serioasă pe cât ar fi trebuit să fie pentru amândoi. Ați crezut că mai sunteți copii.

Brigitte știa că și de data aceasta avea dreptate. Mama ei avea mereu dreptate. Dusese o viață prea tihnită, iar acum totul se întorcea împotriva ei.

— El pleacă în Egipt, și tu rămâi singură. E foarte trist.

Mama înțelesese totul, și îi părea îngrozitor de rău pentru fiica ei.

— Într-adevăr, așa este. Dar poate asta mi-e soarta. Poate nu a fost să fie, comentă Brigitte, încercând să dea dovadă de înțelepciune. Aș fi vrut doar ca el să clarifice lucrurile mai din timp.

— Da, și eu.

Însă Brigitte își dădea seama că amândoi fuseseră comozi, nepăsători, egoiști și imaturi. Ar fi trebuit să se poarte ca niște adulți, nu ca doi copii.

— Să-mi spui dacă vrei să vii acasă. Camera ta e pregătită, și mi-ar plăcea să te văd. Am înaintat mult cu cercetările pentru arborele genealogic. Vreau să-ți arăt ce am mai descoperit. Dacă te saturi de scris la carte, mă poți ajuta.

Brigitte nu-și putea închipui o preocupare mai puțin interesantă pentru ea în acel moment. Istoria familiei mamei sale, care cobora în timp până în Evul Mediu, în Franța, fusese întotdeauna mult mai captivantă pentru mama sa decât pentru ea, deși îi admira eforturile. Era pasiunea mamei sale de ani de zile. Istoria familiei lor reprezenta o moștenire pe care intenționase dintotdeauna să o transmită fiicei ei.

Brigitte prefera însă tainele istoriei, iar propriii strămoși păreau mult prea banali și lumești.

Îi vizită pe Amy și pe băieți în cea după-amiază, iar duminică reîncepu să scrie la carte. Și, pentru prima dată, descoperi că tot materialul pe care-l strânsese ca documentare, inclusiv problema sufragetelor, era anost și neinteresant. Nu mai păreau deloc chestiuni la fel de importante ca până atunci. Totul în viața ei părea fără sclipire și monoton, fără sens. Simțea că ajunsese într-un punct mort, din toate punctele de vedere. Ce rost mai avea?

Până marți se plictisi complet de tot ce scrisese până atunci. În plus, nu mai știa nimic de Ted de o săptămână. Continuă să scrie, dar, până la sfârșitul săptămânii, îi venea să urle și să dea cu cartea de pereți. Simțea că nu progresa deloc. Era prea deprimată din cauza lui Ted și a concedierii. Își trimisese CV-ul la mai multe colegii, dar era prea curând să primească vreun răspuns. Își dădea seama că, dacă avea să primească o ofertă de serviciu, urma să fie nevoită să-și asume mai multe responsabilități decât până acum. Faptul că nu răspunsese provocărilor importante o transformase în victima unui computer și o lăsase pe drumuri. Dar nu se aștepta să primească prea curând o reacție la CV-ul ei.

După o săptămână de scris la carte, depuse armele. Nu mai avea nimic de spus, nu mai avea energia să afirme ceva și îi pierise tot interesul pentru subiect. Se blocase, începu să se gândească la ideea lui Amy de a merge undeva pe o plajă, să dispară pentru un timp. Începuse iar să ningă, și totul în Boston o deprima. Ura faptul că Ted se pregătea de plecare, și, dintr-odată, doar într-un interval de zece zile, simți că nu

mai avea o viață în acel oraș. Fără o slujbă și fără iubit nu mai avea de ce să rămână în Boston, și, sub impulsul momentului, se hotărî să plece la New York. Avea nevoie de o pauză, iar mama fu încântată când o sună s-o anunțe că era pe aeroportul din Boston.

Se uita pe geamul avionului. Părea o copilărie, dar totul în viața ei era un talmeș-balmeș, și se simțea bine că se întorcea acasă. Știa că trebuia să o ia de la început, dar pe moment nu avea nici o idee de unde ar fi putut începe, așa că două zile în New York erau exact lucrul de care avea nevoie. Mama ei îi sugerase să-și trimită CV-ul la Universitățile New York și Columbia, dar Brigitte nu avea de gând să se mute înapoi în New York. Afară ploua, și, în timp ce avionul ateriza, își dădu brusc seama că nu avea nici o idee în ce direcție se îndrepta viața ei. Voia să stea câteva zile în casa liniștită în care crescuse. După aceea, plănuia să se întoarcă în Boston, deși habar n-avea ce putea face cu viața ei. Tot ce știa, după schimbările survenite recent în viața sa, era că voia să fie altfel decât până acum. “La îndemână și confortabil” nu mai erau de-ajuns.

CAPITOLUL 3

Marguerite Nicholson răsuflă ușurată și îi deschise încântată ușa fiicei sale. Ploua cu găleata în New York, și Brigitte se udase learcă doar de la taxi până la intrarea în clădire. Mama se grăbi să îi agațe în cuier haina de ploaie udă, o puse să se descălțe și după câteva minute îi dădu o cană de ceai și se așezară în fața focului. În toată această atmosferă era ceva care îi oferea lui Brigitte o siguranță parcă de nezduncinat, ca și cum te-ai afunda într-un covor moale de lână sau te-ai arunca, răsuflând ușurată, într-un pat din pene. Mama ei era o femeie capabilă și inteligentă, pe care se putea bizui întotdeauna. Marguerite le salvase de la dezastru și transformase tragedia într-o viață frumoasă pentru amândouă. Făcuse o carieră respectabilă ca editor. Când se pensionase, cu un an în urmă, ajunsese senior editor, publicase multe cărți importante și era foarte respectată în domeniu. Își ținuse fata în școală, în liceu și la facultate, o învățase de ce e important să ai o educație bună și era tare mândră de realizările lui Brigitte și de intenția ei de a-și lua doctoratul. Fusese dezamăgită doar când Brigitte se mulțumise cu acea slujbă deloc interesantă la comisia de admitere sau când anii nesfârșiți de cercetare nu se concretizaseră în cartea mult promisă. Era la fel de dezamăgită de asta cum era și de faptul că Brigitte nu reușise încă să se căsătorească și să aibă copii. Aștepta ca ea să-și găsească ambiția și să ia viața în piept, dar până acum fiica ei nu făcuse asta. Marguerite știa că era conștiincioasă și că muncea din greu, dar își dorea mult mai mult pentru ea. Cunoștea prea bine aversiunea

lui Brigitte față de riscuri și știa de unde i se trăgea. Tot ce-și dorise dintotdeauna era să fie în siguranță. Mama ei își dorea ca ea să aibă o viață mai pasionantă, mai interesantă. Știa că nu era imposibil, dar părea că pe Brigitte o ținea ceva în loc. Era încă bântuită de traumele din copilărie și de moartea tatălui ei.

Așa cum stăteau în livingul primitiv, erau cum nu se poate mai diferite una de cealaltă. Marguerite era blondă, fiica ei era brunetă, deși amândouă erau înalte și aveau o siluetă frumoasă; ochii lui Brigitte erau la fel de închiși la culoare ca părul, în timp ce ai mamei sale erau de un albastru-deschis precum cerul. Aveau un zâmbet asemănător, dar trăsături diferite. Ale lui Brigitte erau mult mai exotice.

Camera era caldă și frumos decorată cu obiecte vechi patinate de vreme, iar Marguerite aprinsese focul în șemineu înainte de sosirea lui Brigitte. Ședeau pe scaune vechi, dar elegante, tapițate cu catifea, bând ceai din cești de porțelan de Limoges de care mama ei era foarte mândră și care îi aparținuseră bunicii ei. Marguerite avea aerul unei aristocrate mondene și, deși nimic din acel apartament nu era de mare valoare, ea avea mult bun-gust și locuia acolo de mulți ani. Casa lor avea patina vremii. Toți pereții erau plini de rafturi burdușite de cărți. Era o casă în care învățătura, literatura și educația erau venerate, iar Marguerite fusese și rămasese fascinată de tot ce însemna istoria familiei ei.

— Spune-mi cum merge cu cartea, întrebă cu interes mama lui Brigitte, care dorea pe moment să evite subiectele dureroase, ca Ted sau concedierea.

— Nu știu. Cred că nu reușesc să mă adun. M-am împotmolit. Sunt complet blocată. Documentarea a decurs bine, dar nu pot să mă urnesc. Cred că sunt supărată din cauza lui Ted. Poate va merge mai bine după ce fac o pauză. De asta am și venit la tine.

— Mă bucur că ești aici. Vrei să mă uit peste materiale? Recunosc că antropologia nu este domeniul meu, și documentele tale sunt academice, dar poate îți dau un zvâc. Brigitte zâmbi la auzul propunerii atât de tipice a mamei sale. În plus, îi era recunoscătoare că se abținuse de la orice comentariu crud la adresa lui Ted. Se vedea că era doar tristă din cauza lui Brigitte.

— Mamă, cred că are nevoie de mai mult decât de un zvâc. Am deja șase sute cincizeci de pagini, și, dacă ar fi să urmăresc firul problemei prin istorie și prin toate țările despre care vreau să scriu, va depăși o mie de pagini. Vreau să fie o carte definitivă despre dreptul la vot al femeii. Dar, în acest moment, întrebarea care mă roade este dacă îi va păsa cuiva de ea. Poate că libertatea femeii înseamnă mai mult decât dreptul de a participa la un proces democratic, spuse Brigitte cu tristețe.

— Pare să fie ceva tare nou pentru mine, o tchină mama, deși știa că avea să fie un studiu amănunțit, amplu și foarte competent. Cunoștea talentul de scriitoare al lui Brigitte, cu toate că subiectul era arid. Ea zâmbi când auzi comentariul mamei. Până la urmă, era o carte științifică, nu una comercială.

— Și eu am fost ocupată. Am reînceput de trei săptămâni documentarea la biblioteca mormonă locală. Este incredibil ce colecție de documente există acolo. Îți dai seama că au peste două sute de

operatori video în patruzeci și cinci de țări din toată lumea, care fotografiază documentele locale, pe care oamenii interesați de genealogie să le folosească? Scopul lor real este să-i determine să intre în Biserica lor, chiar și după moarte, dar toată lumea interesată în relațiile ancestrale de familie are acces la documentele lor. Sunt foarte generoși cu informațiile pe care le-au adunat și te ajută mult. Mulțumită lor, am descoperit indicii despre familia Margerac până în 1850, în New Orleans, și știu că au venit în Statele Unite din Bretagne în jurul aceluși an. Unii dintre ei erau aici de mult timp, proveneau din altă ramură a familiei, dar aveau același nume. Descendenții noștri direcți au venit din Bretagne la sfârșitul anilor 1840. Am auzit parcă la știri.

Brigitte zâmbi. Era pasiunea mamei sale.

— Este vorba despre străbunicul meu și stră-străbunicul tău, care au venit aici, continuă ea. Ce vreau să aflu acum sunt informații despre istoria familiei dinainte de sosirea lor în America. Știu că un anume Philippe, împreună cu Tristan de Margerac, a venit în America împreună cu un grup mai mare de conți și de marchizi, dar nu știu mai multe despre ei; de fapt, nu știu nimic dinaintea plecării din Franța.

— Nu ar trebui să-ți continui cercetările acolo? o întrebă Brigitte, încercând să pară interesată de subiect.

Deși antropologia o fascina, nu înțelegea de ce căutările neobosite ale mamei sale pentru a afla istoria familiei o plictiseau de moarte. Îi lipsea cu desăvârșire curiozitatea lui Marguerite pentru străbunii familiei. I se părea o istorie prea îndepărtată și irelevantă. Iar strămoșii lor păreau atât de banali.

— Cred că mormonii au mai multe date despre asta decât orice altă bibliotecă din Franța. Au fotografiat documentele de acolo. Țările europene sunt cel mai ușor de cercetat. Într-una din zilele astea vreau să merg până în Salt Lake City și să văd ce au acolo, deși am mult material bun de la biblioteca lor de aici.

Brigitte dădu politicos din cap, ca întotdeauna, dar mama ei știa cât de puțin interesată era de subiect, așa că începură să vorbească despre altceva: teatru, operă, balet, tot pasiuni ale lui Marguerite, și despre ultimul roman pe care aceasta începuse să-l citească. Până la urmă, inevitabil, ajunseră să vorbească și despre Ted și șantierul său arheologic din Egipt. Subiectul nu mai putea fi ocolit. Marguerite era încă amărâtă și îi părea rău de ce i se întâmplase fiicei sale. Știa că trecuse printr-o mare dezamăgire și era impresionată de cât de matur reacționa fata ei. În locul ei, ea nu s-ar fi putut purta la fel, dacă ar fi fost părăsită după o relație de șase ani de zile. Brigitte își asuma o mare parte din vină, deși Marguerite nu era cu totul de acord. Era de părere că el ar fi trebuit să o invite pe Brigitte să plece cu el în Egipt, nu să folosească plecarea drept motiv ca să se despartă de ea.

Discutară și despre școlile la care Brigitte își trimisese CV'ul. Ea era hotărâtă să rămână în Boston, dar era prea devreme să primească vreun răspuns. Știa că toate universitățile erau ocupate cu admiterile, cu procesarea cererilor de înscriere, cu întocmirea listelor de admiși, apoi a celor de așteptare. Se îndoia că avea să-i răspundă careva mai devreme de mai sau iunie. Avea nevoie doar să aibă ceva cu care să-și ocupe timpul până atunci, dar în nici un caz n-o atrăgea proiectul genealogic fără sfârșit al mamei sale. Voia să o ajute, dar să

catalogheze generație după generație de persoane, toate la fel de respectabile, i se părea o muncă la fel de banală și de previzibilă ca redactarea propriei cărți. Își dorea câteodată ca printre strămoșii căutați să descopere un criminal sau un tâlhar mai romantic, ceva care să dea viață arborelui lor genealogic.

Amândouă femeile se duseră la culcare la miezul nopții. Se stinsese și focul. Brigitte dormi, ca întotdeauna, în camera ei din copilărie. Rămăsese decorată cu pânza de bumbac roz înflorată pe care o alesese chiar ea când era mică. Îi plăcea să se întoarcă la lucrurile familiare, la vechea ei cameră și la conversațiile lungi și intelectuale cu mama sa. Se înțelegeau foarte bine.

Dimineața următoare luară micul dejun împreună în bucătărie, apoi Marguerite ieși în oraș să facă niște comisioane, să ia ceva de mâncare și să joace bridge cu prietenii. Avusese o viață plăcută și o relație care durase câțiva ani. El murise cu ceva timp în urmă, chiar înainte ca ea să se pensioneze, iar de atunci nu mai avusese pe nimeni. Avea un cerc larg de prieteni – în general femei, și doar câteva cupluri – cu care se întâlnea să ia masa în oraș, mergea la muzee sau la alte evenimente culturale. Trăise singură, dar nu se plictisise niciodată. Proiectul ei genealogic îi ocupa weekendurile și serile în care nu ieșea. Învățase să caute informații pe internet, dar pe cele mai multe le obținuse de la mormoni. Visa ca într-o zi să le adune pe toate într-o carte pentru Brigitte, dar până atunci profita de această cercetare și se bucura de vânătoarea după istoria de secole a familiei, chiar dacă fiicei sale i se părea o activitate anostă și neinteresantă.

Când se întoarse acasă, îi arătă lui Brigitte ultimele notițe. Brigitte făcuse niște cumpărături, după care se dusese la Columbia să viziteze un prieten care era profesor acolo și care îi promise să o anunțe dacă aveau un loc disponibil în comisia de admitere. El îi sugeră chiar că ar trebui să se gândească să înceapă să predea, în loc să lucreze în comisie, dar ea nu credea că avea înclinație pentru asta și dorea o slujbă administrativă, care să-i ofere mai mult timp pentru scris și pentru doctorat. Brigitte se simțea ceva mai bine dispusă decât cu o zi în urmă, când ajunsese la New York. Mama ei avusese dreptate, faptul că era acolo îi făcea bine. Totul era electrizant și plin de viață, deși îi plăcea și viața universitară din Boston. Atmosfera era mult mai relaxată și mai tinerească. Vizita la New York era o binemeritată schimbare de peisaj. Erau multe de făcut aici, și tocmai de-aia Marguerite iubea atât de mult acest oraș.

Uitându-se peste ultimele descoperiri ale mamei sale, Brigitte rămăsese impresionată de informațiile pe care Marguerite reușise să le adune. Avea acolo datele de naștere și de deces ale tuturor strămoșilor și a nenumărați veri. Știa toate districtele și parohiile din New Orleans unde trăiseră și muriseră aceștia, numele reședințelor și ale plantațiilor, orașele din care migraseră spre New York și Connecticut după Războiul Civil American. Aflase și numele navei cu care unul dintre ei sosise din Bretagne în 1846. Părea că membrii familiei locuiseră în sud până după Războiul Civil, după care, prin 1860 și 1870, se mutaseră în nord, unde locuiau și acum. Dar ce se întâmplase înainte de toate acestea în Franța rămânea încă un mister. La drept vorbind, Brigitte se gândea

că acea parte a istoriei lor se putea dovedi mult mai interesantă decât ceea ce descoperise mama ei până în acest moment.

— Nu e chiar atât de departe în timp, mamă. Ar trebui să poți afla date despre perioada aceea și de la biblioteca mormonă sau dintr-o excursie în Franța.

— Trebuie să merg în Salt Lake City pentru asta. Acolo au mai multe documente europene și mai multe facilități. Nu am avut timp. Și bibliotecile alea enorme mă îngrozesc. Tu te pricepi la chestii din astea mult mai bine decât mine.

Privirea ei implora ajutorul, iar Brigitte zâmbi. Era sincer impresionată.

— Ai suficient material pentru o carte, dacă vei vrea vreodată să scrii una, o încurajă Brigitte.

Sârguința și perseverența mamei sale o impresionaseră întotdeauna.

— Nu cred că va interesa pe altcineva în afară de familia noastră, adică noi două și niște veri, aruncați de viață pe ici, pe colo, asta dacă n-avem cumva rude în Franța de care nu știm. Nu cred însă că avem. Nu am găsit numele Margerac în ultimii ani în Franța. Iar cei de aici au cam dispărut. Nu a mai rămas nici unul în sud, de cel puțin o sută de ani. Bunicul tău s-a născut în New York la începutul secolului. Am rămas doar noi două.

Această investigație o fascina de ani de zile, și își pusese tot sufletul în ea.

— Ai muncit la toate astea atât de mult, mamă, o laudă Brigitte plină de admirație.

— Îmi place să știu cu cine ne înrudim, unde au locuit și ce au făcut. Este și moștenirea ta. Poate că într-o bună zi va fi și pentru tine la fel de important. În arborele nostru genealogic există niște oameni foarte interesați.

Brigitte însă nu era de aceeași părere. Or fi fost ei aristocrați, dar nu aveau nimic neobișnuit.

Până la urmă, Brigitte petrecu toată săptămâna în New York. Nu avea nici un motiv care să o zorească spre casă, în Boston. Mersese cu mama ei peste tot – la teatru, la cinematograful, – luaseră cina în câteva restaurante cochete și intime și se plimbaseră îndelung prin Central Park. Profitaseră de timpul petrecut împreună, iar mama ei încerca să nu deschidă subiecte dureroase. Nu mai rămăsese nimic de spus despre Ted, dar Marguerite nu putea să nu se gândească la cei șase ani pe care el i-i mâncase lui Brigitte. Bănuia că acum și fiica ei credea același lucru. În cele din urmă, Ted se dovedise incredibil de egoist. Brigitte nu mai auzise nimic despre el din dimineața de după despărțire, când Ted îi trimisese acel mesaj.

Petrecură o sâmbătă după-masă liniștită acasă, citind ediția de dimineață a ziarului Sunday Times. Mama ei chicoti când găsi un articol despre genealogie, care, după cum era de așteptat, elogia inițiativa mormonilor și biblioteca lor. Marguerite o privi din nou îngândurată.

— Aș vrea să mergi în locul meu în Salt Lake City, Brigitte, încercă ea să o convingă. Te pricepi la documentare mai bine ca mine. Nu e punctul meu forte, ci al tău, și nu pot să înaintez până nu dau de urma unor membri ai familiei din Franța. M-am împotmolit pe la 1850.

Crezi că poți merge acolo în locul meu? Se ferise să adauge ceva de genul “și așa nu ai de lucru sau vreun prieten”, deși acesta era adevărul. Brigitte avea acum suficient timp și abia aștepta să-și găsească un loc de muncă.

Inițial vru să refuze, dar apoi se răzgândi. Nu avea nici un motiv să nu meargă și trebuia să recunoască faptul că i se păruse interesant ce citise în Times despre Biblioteca Mormonă de Istorie a Familiei. Măcar atât putea să facă pentru mama ei, care fusese permanent alături de ea și o sprijinise în toate acțiunile sale. Era o favoare mică pe care i-o putea face mamei, mai ales că acum nu avea altceva în plan.

— Poate voi merge. Vom vedea, spuse, fără a lăsa să se ghicească vreo intenție și fără să promită, dar în același timp gândindu-se că nu era o ocazie mai bună să se detașeze de cartea care dintr-odată o deziluziona tot mai tare.

Se gândi din nou la asta duminică, în timp ce lua micul dejun și împărțeau ce rămăsese de citit din Times. În acea după-amiază, Brigitte ar fi trebuit să se întoarcă în Boston. Prognoza meteo anunța ninsori puternice, și nu se știa când aveau să se oprească. După două ore, aeroportul din Boston fusese închis. În New York vremea era frumoasă. Furtuna de zăpadă nu avea să ajungă acolo decât a doua zi.

— Aș putea să mă duc în Salt Lake City pentru câteva zile, zise Brigitte gânditoare. Am acolo o colegă de școală, cel puțin așa știu. Cred că are vreo zece copii și e căsătorită cu un mormon. Pot să o caut și fac și documentarea pentru tine. Ar putea fi distractiv.

Brigitte îi zâmbi mamei sale, iar fața lui Marguerite se luminează la auzul acestui plan.

— Ți-aș fi tare recunoscătoare dacă ai face asta. Am mâinile legate până nu reușesc să dau de urma lor în Bretagne. Mormonii au documente incredibile pe microfilme și pe discuri și personal care să te ajute să găsești informațiile dorite.

Încerca să fie cât se putea de convingătoare, iar Brigitte izbucni în râs.

— Bine, bine, mamă, o opri ea din vorbit.

Peste câteva minute, sună la o companie aeriană ca să facă o rezervare pentru după-masă către Salt Lake City. Îi părea tare bine că-și putea ajuta mama, iar proiectul părea tot mai interesant.

Se simțise dintr-odată fascinată când văzuse în ziar Biblioteca Mormonă din Salt Lake City și se întrebă chiar dacă nu cumva ar găsi acolo ceva ce ar putea folosi pentru propria carte, deși părea imposibil.

Mama ei îi mulțumi cu efuziune când plecă, iar Brigitte îi promise că avea să-i telefoneze să o pună la curent cu descoperirile ei. Rezervase o cameră la hotelul Carlton, deoarece văzuse pe internet că era în apropierea Pieței Templului, unde se afla biblioteca. Acum, că tot fusese de acord să plece, Brigitte abia aștepta să o viziteze. Fusese foarte impresionată de ce aflase de pe internet. După câte se părea, aveai la dispoziție sute de voluntari, puteai consulta toate documentele și resursele fără să plătești, excepție făcând doar fotocopierea documentelor și a fotografiilor. Era un serviciu remarcabil în folosul comunității pe care ei îl asigurau de câteva decenii. Mormonii aveau o organizație uriașă și cea mai eficientă activitate de cercetare din lume.

Brigitte se gândea la asta în timp ce se urca în avionul care urma să o ducă în Salt Lake City, sperând să găsească ceva interesant pentru mama sa. Nu se aștepta cu adevărat să dea peste ceva senzațional în istoria familiei. Tot ce descoperise mama ei până acum era total inofensiv. Erau aristocrați respectabili, care, nu se știe din ce motiv, aleseseră să vină în Statele Unite ale Americii pe la mijlocul secolului al XIX-lea, la mult timp după domnia lui Napoleon. Poate veniseră să cumpere pământ ori să descopere teritorii noi, și rămăseseră aici. Venise acum rândul lui Brigitte să se întrebe ce făcuseră în Franța înainte să sosească în America, ce se întâmplase în timpul lui Napoleon și în timpul Revoluției Franceze, care avusese loc cu cincisprezece ani înainte. Era într-o misiune de descoperire, care devenise dintr-odată mult mai interesantă decât înregistrarea unor date culese din lume despre dreptul femeii la vot. Poate că până la urmă mama ei avusese dreptate și subiectul pe care-l cerceta acum era mai important decât cel care o preocupase în ultimii șapte ani. Brigitte urma să afle când ajungea în Salt Lake City.

Zborul dură cinci ore și jumătate, iar de la aeroport Brigitte se îndreptă direct spre hotel. Fusese construit prin 1920 în stil european și se afla în apropierea Pieței Templului, destinația sa de a doua zi. Ca să se orienteze și să iasă puțin la aer, făcu o scurtă plimbare înainte de cină. Găsi cu ușurință piața, la câteva străzi distanță, și zări imediat biblioteca în partea de vest a pieței, lângă Muzeul de istorie al Bisericii și coliba lui Osmyn Deuel, păstrată din 1847, cea mai veche clădire din oraș. Trecu pe lângă Templul Mormon cu cele șase clopotnițe impresionante ale sale, pe lângă Tabernacol, deschis publicului pentru

repetițiile și concertele celebrului cor al Tabernacolului Mormon. Ambele clădiri impresionau ochiul, chiar și din exterior. Văzu capitolul și trecu pe lângă casele Beehive și Lion, care fuseseră construite la mijlocul anului 1850 ca reședință oficială a lui Brigham Young, președintele Bisericii Mormone și primul guvernator al statului Utah.

Brigitte era uimită să vadă câtă lume se plimba prin piață, în ciuda vremii răcoroase. Toți priveau clădirile cu admirație și cu interes, ceea ce sugera că nu erau localnici, ci turiști. Orașul părea plin de oameni, majoritatea adunați în piață. Toți erau veseli și evident încântați că se aflau acolo. Atmosfera era molipsitoare, astfel că Brigitte se întoarse în camera de hotel într-o dispoziție de zile mari. Proiectul mamei sale o făcea să se simtă mai bine ca oricând. Faptul că avea și timp să-l cerceteze adăuga o nouă dimensiune vieții ei.

Își sună mama din cameră, după ce comandă cina, și îi povesti tot ce văzuse până atunci, spunându-i că îi părea rău că nu venise cu ea. Marguerite îi era recunoscătoare că făcuse acest drum în numele ei.

— Nu aș fi putut merge sub nici o formă, zise Marguerite. Mâine am campionatul de bridge.

Brigitte era fericită că, pentru o femeie care muncise din greu timp de douăzeci și cinci de ani, deși nu fusese pregătită pentru așa ceva, mama ei știa să se bucure de timpul său liber. Își câștigase acest drept. Și dacă genealogia lor era atât de importantă pentru ea, Brigitte era fericită să-și folosească propria experiență în cercetare ca să-i fie de folos. Simțea că mormonii aveau să o ajute să avanseze cu proiectul ei. Existau în baza lor de date două miliarde de nume, două milioane și

jumătate de role de microfilm și 300 000 de cărți cu informații strânse din toată lumea. Brigitte era convinsă că aveau să găsească date despre rudele lor din Franța. Mama ei voia să meargă cât mai mult înapoi în timp. Ar fi fost extrem de palpitant pentru ea să afle că familia de Margerac jucase un rol important în istoria Franței, îi plăcuse istoria încă din liceu. Totul începea să aibă importanță tot mai mare pentru Brigitte, mai mare decât subiectul sufragetelor, care i se păruse vital până atunci. Era ceva mult mai personal, iar ea simțea că se afla la o aruncătură de băț de locul în care se așezaseră strămoșii ei.

Luase cina în camera de hotel și își dorea să poată discuta despre asta cu Ted. Știa că el nu plecase încă din Boston, și se gândi să-l sune, dar își dădu seama că doar sunetul vocii lui, acum că îl pierduse pentru totdeauna, ar fi întors-o pe dos. Urma să plece curând în Egipt, pe șantierul lui arheologic pe care-l preferase în locul ei.

Încercă să dea de colega ei din liceu în seara aceea și descoperi că nu avea nici o șansă să o găsească. După cum îi spusese aceasta, soțul ei era un descendent direct al lui Brigham Young, iar în cartea de telefon erau pagini întregi de familii Young. Prenumele lui era John, dar și aceștia erau cu sutele. Îi părea rău că nu se puteau întâlni, și își dori să fi păstrat legătura cu ea toți acești ani. Singurul lucru pe care îl știa despre ea era că avea zece copii. Pentru Brigitte era ceva greu de imaginat, dar părea un lucru obișnuit prin partea locului, unde familiile erau, de regulă, numeroase.

Dormi bine în acea noapte în patul mare și confortabil. Ceruse să fie trezită la ora opt, iar când fu sunată, îl visa pe Ted. Era încă prezent în mintea ei, și îi venea greu să creadă că ieșise din viața ei

pentru totdeauna, dar asta era realitatea. Șase ani duși de vânt, iar acum, în locul lor, o așteptau câteva sute de ani din istoria familiei, după care trebuia să alerge în locul mamei sale. Dintr-odată, îi fu recunoscătoare pentru că o ajutase să nu se mai gândească la problemele ei. La trezire, simțea emoția căutărilor ei, după care făcu un duș, se îmbracă și măncă repede la micul dejun terci de ovăz, ceai și pâine prăjită, apoi plecă din cameră.

Cunoștea drumul către Piața Templului după plimbarea de recunoaștere de seara trecută. Văzu clădirile deja familiare și intră în Biblioteca de Istorie a Familiei, unde se luă după semnele de orientare, care o ajutau să se descurce. În clădire erau sute de asistenți dornici să te ajute. După ce vizionă scurta prezentare, Brigitte știu exact unde trebuia să meargă și o luă către un birou situat la etaj, unde știa că urma să găsească documentele pentru Europa. Îi explică tinerei de la recepție că încerca să dea de o familie din Franța.

— Din Paris? Întrebă tânăra, punând mâna pe un carnetel de notițe.

— Nu. Cred că din Bretagne, răspunse Brigitte în timp ce nota numele de fată al mamei sale, de Margerac, care, de altfel, era al doilea ei nume. Au venit în New Orleans undeva pe la 1850. Pe atunci era deja teritoriu american, după ce Napoleon îl vânduse americanilor cu cincisprezece milioane de dolari în timpul domniei sale. Nu știu nimic înainte de asta. De aceea am venit la dumneavoastră.

Îi zâmbi bibliotecarei care fusese atât de drăguță și de amabilă. Pe ecusonul ei scria Maggie Smith. Se prezenta Meg.

— Iar noi de aceea suntem aici, ca să vă ajutăm, spuse femeia cu amabilitate. Să vedem ce găsim în baza de date. Așteptați câteva minute!

Îi arată lui Brigitte o zonă cu niște scaune unde putea aștepta, în fața unui aparat de citit filme, unde aveau să se uite la un microfilm, cercetând cu atenție liste, însemnări, certificate de naștere și de deces din zonă, fotografiate de cercetătorii care călătoriseră prin toată lumea.

Tânăra bibliotecară se întoarse după douăzeci de minute cu un film și se așeză lângă Brigitte. Porni aparatul și începură să se uite peste material. Trecură aproape zece minute până când Brigitte zări ceva familiar: de Margerac, Louise, născută în 1819, urmată de Philippe, Edmond și Tristan, toți născuți la puțin timp unul după celălalt, iar în 1825, Christian, mort câteva luni mai târziu. Documentele erau dintr-un comitat din Bretagne și le trimiseră înapoi în timp cu încă o generație. Dură încă o jumătate de oră și iată: Încă trei dintre ei, băieți, născuți între 1786 și 1789, chiar înainte de Revoluția Franceză: Jean, Gabriel și Paul, frați născuți din aceiași părinți. De data aceasta, descoperiră și înregistrările morții lor în Quimper și Carnac, în Bretagne. Toți trei muriseră între 1837 și 1845. Brigitte notă cu atenție într-un carnețel pe care-l luase special în acest scop numele lor și datele nașterii și ale decesului. Continuând documentarea pe microfilm, descoperiră că Louise și Edmond de Margerac, soră și frate, muriseră în 1860, dar nu reușiră să găsească nici o însemnare cu privire la moartea lui Philippe sau a lui Tristan. Tânăra bibliotecară sugerează că era posibil ca ei să fi plecat de acolo și să fi murit apoi în altă parte, iar Brigitte știa că unii membri ai familiei de Margerac, care veniseră în

New Orleans pe la 1850, muriseră acolo. Aflase asta din ceea ce reușise mama ei să adune. Brigitte notă totul, ca să-i transmită mamei sale, deși intenționa să-i facă și câteva copii după datele de pe microfilme.

Se întoarseră apoi în timp încă o generație, descoperind datele de naștere ale lui Tristan și Jean de Margerac, nume folosite și de generațiile ulterioare. Jean se născuse în 1760, iar Tristan – cu zece ani mai devreme. Decesul lui Jean nu era înregistrat, în schimb scria că Tristan, marchiz de Margerac, murise în 1817, după abdicarea lui Napoleon, apoi, câteva luni mai târziu, murise și marchiza de Margerac, despre a cărei naștere nu scria nicăieri. Brigitte se întrebă dacă nu cumva aceasta venise din altă zonă a Franței, și, pe când verifica încă o dată data morții ei, la doar două luni după soțul său, fu intrigată de ceva. Numele ei, nu părea deloc franțuzesc.

— Ce fel de nume este ăsta? o întrebă pe bibliotecară. Este franțuzesc?

— Nu cred, răspunse femeia zâmbind. Ca în toate cazurile în care se implicase până atunci sau ca la majoritatea familiilor pe care le ajutase să afle informații noi, descoperiseră un mister.

Primul nume al marchizei de Margerac care figura era Wachiwi și fusese notat cu caligrafia ornamentată a funcționarului din acea vreme, la momentul morții ei, în 1817.

— De fapt, este un nume amerindian. L-am mai întâlnit. Îl pot căuta pentru dumneavoastră, dacă doriți, dar din câte știu, este Sioux.

— Ce ciudat să dai unei fete franțuzoaice un nume Sioux, spuse Brigitte, care începea să devină tot mai curioasă.

Biblioteca plecã sã caute numele și, în timp ce Brigitte își verifica notițele, reveni pentru a-i confirma ce-i spusese înainte.

— Este un nume Sioux și înseamnă “Cea-care-Dansează”. E un nume foarte drăguț.

— Este curios că o femeie nobilă din Franța are un nume Sioux.

Era suficient de excentric pentru Brigitte, deși cine știe ce modă era pe atunci sau de unde auzise mama lui Wachiwi acel nume.

— Nu este deloc ciudat, explică biblioteca. Am auzit că Ludovic al XVI-lea era fascinat de amerindieni încă dinainte de revoluție. Am citit că invita șefi de trib indieni în Franța și îi prezenta la curte ca pe niște oaspeți de seamă. Poate că unii dintre ei au rămas acolo, iar pe vremea aceea căile de acces cele mai cunoscute erau prin Bretagne. Așa că poate un șef Sioux, împreună cu fiica sa, a rămas în Franța, iar ea s-a căsătorit cu marchizul, ruda dumneavoastră. Nu avea cum să ajungă singură în Franța și, mai mult ca sigur, unii dintre șefii de trib indieni erau însoțiți de fiicele lor. Revoluția a avut loc în 1789, și, dacă ea a ajuns în Franța înainte, prin 1780, avea și vârsta potrivită pentru căsătorie. Dacă presupunem că era adolescentă când a sosit în Franța, în 1780, înseamnă că avea vreo cincizeci de ani când a murit, în 1817, o vârstă frumoasă pentru o femeie la acea vreme. Cei trei băieți născuți între 1786 și 1789 au fost ai ei, fără îndoială. Mai mult ca sigur că a fost o femeie Sioux care a sosit în Franța din America și i-a răpit inima marchizului. Nu am întâlnit până acum nici o franțuzoaică pe nume Wachiwi. Toate femeile cu acest nume despre care am citit erau din tribul Dakota Sioux.

— Cu siguranță erau indieni Sioux în Franța pe vremea aceea, iar unii dintre ei nu au mai plecat. Este o parte necunoscută a istoriei, dar care m-a fascinat întotdeauna. Nu au fost aduși ca sclavi sau prizonieri, ci ca oaspeți, și majoritatea erau prezentați la curte.

Brigitte se trezi că e subjugată de ceea ce auzise. Găsise în propria familie o parte de istorie care-i trezise interesul.

Cumva, undeva, nu se știe din ce motiv, marchizul de Margerac, care era bunicul străbunicului mamei sale, se căsătorise cu o tânără femeie din tribul Sioux și o făcuse marchiză, iar ea îi născuse trei fii, cel mai mare dintre ei fiind botezat după fratele mai mic al marchizului, care murise. Câteva minute mai târziu, găsiră un document care atesta că marchizul mai avusese doi copii, născuți înaintea celor trei aduși pe lume de Wachiwi. Se numeau Agathe și Matthieu. Marchiza trecută ca fiind mama lor nu se numea Wachiwi și murise în 1778, exact când se născuse copilul lor mai mic. Era evident că murise la naștere, iar Wachiwi era a doua soție a marchizului. Era fascinant să pună cap la cap toate bucățile din plăcile funerare fotografiate de mormoni în Bretagne.

— Cum pot afla mai multe date despre Wachiwi? o întrebă Brigitte pe Meg, încântată de informațiile primite și de cele pe care reușise să le dezgroe.

Îi depășiseră cu mult așteptările și cu siguranță era mai mult decât aștepta chiar și mama ei. Reușise să meargă înapoi în timp încă o sută de ani față de perioada pe care mama ei ajunsese să o investigheze, iar acum aveau niște date foarte interesante despre o tânără Sioux care se căsătorise cu un marchiz în Bretagne.

— Trebuie să mergeți la tribul Sioux pentru mai multe informații. Au și ei documente, chiar dacă nu atât de detaliate sau de variate din punct de vedere geografic ca ale noastre. Dar au transcris multă istorie transmisă prin viu grai. Nu este ușor să găsești oameni, însă câteodată reușești. Merită să încercați.

— Unde pot merge să aflu? La Biroul pentru Afaceri Indiene? Întrebă Brigitte.

— Nu, cred că mai bine mergeți la oficiul Sioux din Dakota de Sud. Va fi greu să găsiți informații despre o femeie tânără dacă aceasta nu a fost fiica unui șef de trib important sau dacă nu a făcut ea ceva remarcabil, precum Sacajawea, dar expediția lui Lewis și Clark¹ a avut loc douăzeci de ani mai târziu decât perioada în care apare Wachiwi, spuse Meg gânditoare.

Amândouă simțeau că își făcuseră o nouă prietenă, iar Brigitte avea impresia că exista o legătură între ea și înaintașa sa care se căsătorise cu un marchiz.

— Dumneavoastră chiar aveți trăsături Sioux, remarcă precaută bibliotecara, neștiind cum avea să reacționeze Brigitte, dar aceasta părea pierdută în gânduri.

— Tatăl meu era irlandez. Întotdeauna am crezut că de la el am moștenit părul negru, dar se pare că nu e așa. Poate e o rămășiță de la Wachiwi.

Dintr-odată, fu încântată de idee și își dori să afle tot ce se putea despre ea. Mai cercetară cu atenție toate documentele Bibliotecii de

¹ Celebra expediție de la începutul secolului al XIX-lea de descoperire și explorare a vestului Americii de Nord, până la Oceanul Pacific. Cei doi exploratori au avut drept ghid o femeie Sioux numită Sacajawea. (n.tr.)

Istorie a Familiei timp de încă o oră, însă nu reușiră să mai afle nimic. Descoperise trei generații de rude, descendenți ai lui Tristan și ai lui Wachiwi de Margerac, și un mister de care nu știuse până atunci și pe care îl considera un dar. Îi mulțumi din suflet lui Meg pentru ajutor. Era spre sfârșitul după-amiezii când ajunse înapoi în camera de hotel și o sună pe mama ei. Marguerite părea binedispusă, și o anunță că, împreună cu partenera sa, câștigaseră campionatul de bridge.

— Am sau nu am o parte fascinantă de istorie a familiei pentru tine? Întrebă victorioasă Brigitte, cu un entuziasm pe placul mamei sale.

— Ai găsit ceva?

Marguerite părea cuprinsă de emoție la auzul veștii.

— Nu doar “ceva”. Trei generații de Margerac în Bretagne și două cazuri în care nu am găsit data decesului, Philippe și Tristan, dar, pentru că Philippe era cel mai mare, el era marchiz la acea dată. Am reușit să descopăr trei generații.

— Aceștia sunt cei doi care au plecat la New Orleans în 1848 și în 1850, spuse Marguerite emoționată. Doamne, Brig, i-ai găsit! Cine mai era? Știu totul despre cei doi. Philippe a fost străbunicul meu, bunicul lui tata. Fratele lui, Tristan, a plecat la New York după Războiul Civil, dar Philippe a murit în New Orleans înainte de acesta. Cât mă bucur că ai găsit documentele cu datele lor de naștere. Pe cine ai mai găsit? Mormonii sunt uimitori, nu-i așa?

— Sunt incredibili. Am găsit o soră a lor sau o verișoară, Louise, un frate, Edmond, care a murit în Franța, și un frate mai mic, Christian, care a murit în copilărie. Cu o generație înainte, i-am găsit

pe Jean, Gabriel și Paul de Margerac, al căror tată era marchizul Tristan de Margerac. Am mai găsit încă doi copii ai acestuia, născuți înaintea celorlalți, și pe amândouă soțiile – una a murit la naștere, și cealaltă, la scurt timp după el. Poate ar trebui să mergem în Franța, să ne uităm la documentele de acolo și să vedem exact cine a fost căsătorit cu cine. Câteodată este greu să-ți dai seama care sunt frați și care sunt veri, dacă nu se specifică acest lucru. De regulă, nu este foarte clar, dar lucrul cel mai interesant pe care l-am aflat are legătură cu cea de-a doua soție a marchizului de pe vremea lui Ludovic al XVI-lea.

— Incredibil câte ai aflat după o singură zi de cercetare!

Cele două femei erau în culmea fericirii, în special mama lui Brigitte, care în ziua aceea mai câștigase o sută de ani de istorie a familiei. Datele pe care le strânsese de la filiala bibliotecii nu erau atât de vaste ca acelea la care avusese acces Brigitte în Salt Lake City.

— Bibliotecara m-a ajutat incredibil de mult, toate documentele sunt acolo și am avut noroc. Poate o fi destinul meu să aflu toate aceste lucruri.

Simțea că așa era. Era ceva aproape mistic. În ultimele trei ore, dăduse peste mai mult material antropologic decât studiasse în zece ani.

— Numele celei de-a doua soții a marchizului era Wachiwi, spuse Brigitte, de parcă îi dăruia un cadou.

— Wachiwi? E franțuzesc? Marguerite părea încurcată. Nu cred că este. De ce naționalitate e?

— Era Sioux. Îți imaginezi asta? În Bretagne. Se pare că Ludovic al XVI-lea a invitat mai mulți șefi Sioux la curte, ca oaspeți de

seamă. Unii dintre ei au rămas. Ea trebuie să fi fost rudă cu unul dintre aceștia – sau a ajuns în Franța singură. Dar bibliotecara spune că nu este nici o îndoială. Este Sioux. Wachiwi înseamnă “Cea-care-Dansează”. Așa că, mamă, undeva, cu generații în urmă, în istoria familiei, avem o femeie Sioux. Ea s-a căsătorit cu marchizul și a avut trei fii. Unul dintre ei trebuie să fie tatăl lui Philippe și al lui Tristan, care au plecat la New Orleans, iar bătrânul Tristan și Wachiwi sunt bunicii lor. Asta înseamnă că ea a fost bunica străbunicului tău, mamă. Vreau să aflu mai multe despre ea. După câte se pare, pentru asta trebuie să merg la indienii Sioux. Cred că de aici plec în Dakota de Sud. Vreau să văd ce pot găsi.

Brigitte nu mai fusese într-o astfel de expediție din școală, dar era ceva ce îi plăcea, având legătură cu antropologia. În cele din urmă, întâlnise un înaintaș care-i trezise interesul. Brigitte nu se mai simțise atât de bine de ani de zile. Până și numele ei era romantic: Wachiwi. Cea-care-Dansează. Simplul gând la ea o făcea să viseze.

— E greu de crezut că o tânără Sioux a bătut singură tot drumul până în Bretagne și s-a căsătorit cu un marchiz. Era un drum incredibil de lung în vremurile acelea. Cred că i-a luat luni de zile să ajungă acolo cu o corabie mititică.

— Imaginează-ți cum era să fii o femeie Sioux la curtea regelui Ludovic al XVI-lea. E uluitor, adăugă Brigitte. Sper să găsesc ceva despre ea în mărturisirile orale. Femeia de la Biblioteca de Istorie a Familiei spunea că este puțin probabil, dacă nu era fata unui șef important de trib. Dar poate a fost. Sigur a fost cineva important, de

vreme ce a ajuns în Franța și a fost prezentată la curtea regelui, dacă așa l-a cunoscut pe marchiz.

— S-ar putea să nu aflăm niciodată, draga mea, încercă mama ei, mai cumpătată, să-i tempereze entuziasmul.

Dar Brigitte avea o misiune de îndeplinit. Voia să descopere tot ce se putea găsi despre o fată Sioux, pe nume Wachiwi, care făcea parte din istoria ei. Simțise că între ele două exista o legătură specială și că trebuia să facă tot ce putea ca să afle mai multe despre ea. Wachiwi, soția marchizului Tristan de Margerac. Brigitte simțea un imbold puternic să afle cine fusese aceasta, de parcă însăși Wachiwi o chema, ademenind-o cu taina ei. Era o provocare căreia nu-i putea rezista.

CAPITOLUL 4

Călătoria de la Salt Lake City până în orașul Sioux Falls din Dakota de Sud fusese lungă. Brigitte fusese nevoită să zboare întâi spre Minneapolis, să-și omoare timpul prin aeroport și apoi să ia un alt avion spre Sioux Falls. Ajunse acolo după șase ore de la plecarea din Salt Lake. Nu mai avea răbdare până a doua zi dimineața, când urma să meargă la universitate și să-și înceapă cercetările. Universitatea se afla în Vermillion, Dakota de Sud, la vreo sută de kilometri de Sioux Falls, dar hotărâse să doarmă în Sioux Falls și să plece la drum din nou a doua zi dimineață. Singurul loc de cazare pe care îl găsisese era într-un motel curat, luminat puternic, peste drum de un parc. Orașul era situat pe malurile abrupte ale Marelui Râu Sioux. După ce-și lăsă bagajul în camera de motel, Brigitte ieși să ia puțin aer. În timp ce se plimba, privirea îi fu atrasă de un restaurant drăguț, și se opri să mănânce ceva. Îi plăcea să urmărească oamenii care intrau și ieșeau în timp ce mânca.

La plecare, văzu că începuse să se aștearnă zăpada. Aerul era înghețat, iar ea abia aștepta să ajungă la motel. Voia să se trezească devreme și să plece cu mașina spre Vermillion a doua zi dimineața. Destinația ei era Universitatea din Dakota de Sud, unde Institutul de Studii Amerindiene găzduia Biblioteca Memorială Dr. Joseph Harper Cash. Acolo erau cărțile, fotografiile, filmele și imaginile care făceau referire la istoriile transmise prin viu grai, căutate de Brigitte. Cei din tribul Sioux numeau miturile și legendele lor "lecții". Spera ca acolo misterul lui Wachiwi să fie rezolvat.

Dacă nu, habar n-avea unde ar mai fi putut merge. Institutul de Studii Amerindiene era categoric locul de referință, unde erau păstrate istoriile transmise prin viu grai ale indienilor Sioux în aproape șase mii de interviuri înregistrate. Dar femeia pe care o căuta ea trăise cu mai bine de două sute de ani în urmă, mai degrabă vreo 230 de ani, și nu era ușor de găsit. Era proverbialul ac în carul cu fân, și doar printr-un noroc chior ar fi putut fi transmisă vreo poveste despre ea din generație în generație, iar apoi înregistrată. Poate că faptul că Wachiwi sau tatăl ei plecaseră în Franța îi făcuse să iasă în evidență. Trebuie să se fi remarcat în vreun fel din moment ce plecase atât de departe de locul ei natal.

Obiectele de la institut erau vechi și fragile și fuseseră conservate cu grijă. Brigitte întâlni din nou o bibliotecară care nu doar că îi fusese de mare ajutor, ci rămăsese și fascinată de povestea ei. Asemenea lui Brigitte, bibliotecarei îi plăcu nespun ideea că Wachiwi ajunsese la curtea regelui Franței și rămăsese în Franța și se căsătorise cu un marchiz. Amândouă credeau că fusese una dintre rarele ocazii în care strămoșii americanilor, ca Benjamin Franklin și Thomas Jefferson, fuseseră oaspeți la curtea franceză. Poate și Wachiwi de Margerac. Cum ajunsese ea acolo? Cine o invitase? Cine o însoțise? Cum de rămăsese pe un continent atât de îndepărtat de casă? Brigitte se întrebă dacă rudele călătoriseră cu ea. Poate părinții sau frații ei. Era de neconceput ca ea să fi călătorit de una singură până în Franța, cu atât mai mult cu cât era o tânără Sioux.

Bibliotecara, pe care o chema Jan, îi explică lui Brigitte că regulile de comportament pentru o tânără Sioux fuseseră mult timp

foarte stricte. Erau izolate, virginitatea era importantă și nu aveau voie să privească direct în ochi un bărbat din tribul lor. Prin urmare, puteau doar să presupună că Wachiwi fusese înconjurată cu atenție și protejată în timpul călătoriei spre Franța. Era greu de închipuit reacția familiei ei sau a lui la anunțul căsătoriei cu marchizul. Erau o pereche total atipică. Până la urmă, Brigitte dădu peste o înaintașă care nu doar că îi stârnea imaginația, dar îi și înrobise inima. Asta făcea ca tot proiectul să prindă, în sfârșit, viață.

Femeia de la bibliotecă îi arătă nenumărate fotografii cu tinere Sioux, și de această dată amândouă remarcară o oarecare asemănare cu câteva dintre ele. Brigitte era mai matură și mai modernă, trăsăturile ei nu erau atât de accentuate, dar observaseră asemănări între ea și fetele din fotografii. Părul negru făcea asemănarea și mai remarcabilă. Fie Wachiwi avusese gene puternice, fie era o coincidență, dar Brigitte părea, oricum, încântată. Abia aștepta să-i povestească lui Amy când ajungea acasă. Dintr-odată, se simțea exotică, iar legătura dintre ea și tânăra care se aventurase într-o lume complet nouă devenise și mai puternică.

Jan îi arătă înregistrările povestirilor transmise prin viu grai. Era greu să știi de unde să începi, fiindcă erau foarte multe. Dar bibliotecara le cunoștea foarte bine. Se uitaseră cu atenție peste o parte dintre ele toată după-masa, până când se închise biblioteca. Nu găsiseră nimic despre Wachiwi sau măcar despre un șef de trib care plecase la curtea franceză, deși Brigitte știa că mulți fuseseră în Franța, iar bibliotecara îi spuse că și ea citise despre asta, mai ales în cărțile despre Franța secolului al XVIII-lea. Văzuse chiar și desene cu șefi de trib

Sioux care purtau o combinație între veșmintele specifice traiului la curtea regală și cele native.

Brigitte se simțea descurajată pe drumul de întoarcere la motelul din Sioux Falls. Sperase să găsească ceva, orice ar fi putut-o conduce la Wachiwi cea din ceața timpurilor. O sună pe mama ei să îi spună că încă nu descoperise nimic. În acea noapte, o visă pe Wachiwi. Era o tânără frumoasă.

Nu găsiră nimic nici a doua zi, iar în a treia zi Brigitte se resemnase deja, fiind hotărâtă să renunțe, când dădură peste o serie de istorisiri povestite de bătrânii Sioux ai unui trib Dakota. Poveștile fuseseră înregistrate în anul 1812, iar într-un caz era vorba despre amintirile pe care un bătrân șef de trib le avea de când era doar un băiețel. El vorbea despre un șef Dakota, pe nume Matoskah, Ursul Alb, care avea cinci băieți de la prima soție, care murise. A doua soție fusese o tânără foarte frumoasă, care murise și ea dând naștere unei fetițe. Copilul devenise lumina ochilor tatălui ei. Crescuse protejată de tată și de frații ei și refuzase să se căsătorească, astfel că ajunsese cea mai în vârstă fată necăsătorită din trib. Șeful Matoskah nu credea că nu exista nici un viteaz demn de ea, iar el și fiica lui refuzaseră toți претенdenții care îi cereau mâna. Omul care povestea spunea că era o tânără mândră și frumoasă. Apoi pomenea despre războaiele purtate cu tribul Crow, despre tinerii curajoși care-și dăduseră viața ca să apere satul, despre grupurile care purtau războaiele, despre atacuri, după care revenea la fată. Spunea că, în timpul unui atac, luptătorii Crow îi omorâseră doi frați care încercau să o apere și un băiețel, apoi o luaseră prizonieră, pentru șeful tribului lor. Luptătorii Sioux încercaseră să o

aducă înapoi, dar nu izbutiseră, iar marele-șef Matoskah murise de inimă rea un an mai târziu. Bărbatul care povestea spunea că, atunci când fata plecase, spiritul tatălui plecase cu ea. Era tânăr când se petrecuseră cele povestite de el, dar spunea că își amintea bine. Mai zicea că auzise din nou, ani mai târziu, povești despre ea, despre faptul că fusese dată șefului tribului Crow, pe care ea îl omorâse și apoi fugise. Nu fusese găsită și nu a mai fost văzută vreodată. Nu se mai întorsese în tribul tatălui ei. Un vânător francez spunea că o văzuse odată, călătorind împreună cu un bărbat alb, dar vânătorii aveau reputația de mincinoși printre indieni, așa că nu îl crezuse nimeni. Fata era pierdută. Bărbatul care spunea povestea nu știa nimic; poate fusese luată de un mare spirit fiindcă îl omorâse pe șeful tribului Crow. Spunea că numele ei era Wachiwi, cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată, iar tatăl ei, șeful Matoskah, fusese cel mai înțelept șef pe care îl cunoscuse.

“Am găsit-o”, se gândi Brigitte, în timp ce bătrânul povestea o altă amintire a tinereții lui, despre vânătorii de bizoni de pe Marile Câmpii. Wachiwi, fusese răpită din tribul ei și dată șefului unui alt trib, Crow. Se spunea că îl omorâse pe șef, apoi fugise. Cine era vânătorul alb cu care fusese văzută? Brigitte avea impresia că urmărea o fantomă. Evazivă, frumoasă, misterioasă, curajoasă. Se întreba dacă era aceeași Wachiwi care apăruse în documentele din Franța. Era greu de spus. După mai bine de două sute de ani, urmele erau abia perceptibile. Poate nici nu conta. Știa destule. Dar Brigitte era ca un câine care prinsese un os. Nu-i mai dădea drumul.

Toată săptămâna următoare, împreună cu Jan, scotoci prin arhiva poveștilor tribului Crow, care făceau parte din națiunea Sioux, chiar dacă de multe ori se războiau cu cei din Dakota Sioux. La prânz, Brigitte și Jan mergeau la un restaurant din apropiere și vorbeau neîncetat despre colecția de istorisiri pe care Brigitte le descoperea în fiecare zi. Poveștile erau fascinante, iar Brigitte se îndrăgostise de oamenii despre care citea. Vorbind cu Jan despre ceea ce afla, simțea cum totul prindea viață. Era ca o călătorie înapoi în timp.

Trecuseră câteva zile, iar ele tot nu găseau nimic, însă, în cele din urmă, ea apără din nou, iar povestea ei se confirmă.

Bărbatul care spunea povestea cânta laude lui Napayshni, șeful tribului Crow, pe care îl cunoscuse când era copil. Spunea că șeful avea două soții și că îi fusese adusă și o tânără frumoasă, luată de la Sioux. Bărbatul spunea că ea era un spirit rău care îi vrăjise șeful și îl ademenise în pădure, unde îl omorâse. Nu mai fusese găsită niciodată. Crezuseră că fusese răpită de alt trib, dar un vânător zisese că o luase un francez, și că dispăruse de mult timp. Bărbatul care povestea era convins că ea era un spirit, nu o fată, și că pur și simplu dispăruse după ce le omorâse șeful.

Pe măsură ce citea, Brigitte devenea tot mai convinsă că era vorba despre Wachiwi și era fascinată de consemnarea care apărea despre francez. Intuise că o salvase cineva pe fată, și, indiferent ce se întâmplase, fusese, cu siguranță, tare curajoasă dacă-l omorâse pe cel care o răpise și apoi fugise. Ceva îi spunea că era aceeași Wachiwi care plecase în Franța, și, indiferent cine era francezul din a doua poveste, o luase cu el acasă. Restul poveștii putea să nu fie dezvăluit. Era

de-ajuns. Brigitte aflase tot ce avea nevoie să știe despre Wachiwi, tânăra indiană, adorată de tatăl ei și de frați, răpită în timpul unui atac al celor din tribul Crow și dată șefului lor, pe care îl ucise ca să scape. Apoi un francez misterios o găsisese și o dusesese cu el în Franța. Probabil fusese o femeie tulburătoare. Cel de-al doilea povestitor spunea că ea îi fermecase pe toți. Dar nu era vrăjitoare, ci mai degrabă o tânără frumoasă și foarte curajoasă, care devenise marchiză în Bretagne. Era o poveste extraordinară și o istorie remarcabilă, pe care o puteai împărtăși celorlalți.

Lui Brigitte nu-i făcea deloc plăcere să plece, dar reușise să ducă la bun sfârșit ceea ce venise să facă în Dakota de Sud. Găsisese dovezile de care avea nevoie pentru a contura povestea lui Wachiwi. Îi mulțumi lui Jan din suflet înainte de plecare, simțind că își făcuse o prietenă. După ce își luară rămas-bun, se întoarse în Sioux Falls și luă un avion spre Boston. Se simțea liniștită, ca și când regăsisese o părticică din ea pe care o așezase, în sfârșit, la locul potrivit. Wachiwi. Cea-care-Dansează. Se întreba ce ar mai descoperi dacă ar continua săpăturile în Franța. O fată atât de remarcabilă ca ea ar fi fost și acolo subiect de senzație: o tânără indiană Dakota Sioux care îi răpise inima unui marchiz și-și petrecuse restul vieții în Franța. Cu siguranță, cineva scrisese undeva ceva despre ea. Misiunea lui Brigitte era de-acum să meargă pe urmele ei.

CAPITOLUL 5

Gândurile i se învălmășeau în minte în timpul zborului din Dakota de Sud spre Boston. Fusese plecată doar zece zile, dar simțea că viața ei fusese schimbată pentru totdeauna de o femeie din națiunea Dakota Sioux. Zile întregi nu se gândise decât la Wachiwi, în timp ce încerca să o găsească în istorisirile transmise prin viu grai. Era încă o mulțime de mistere. Cum ajunsese să părăsească tribul Crow după ce fusese răpită? Era aceeași Wachiwi care se căsătorise cu un marchiz în Bretagne? Chiar ea fusese cea care-l omorâse pe șeful Crow și apoi dispăruse? O salvase cineva? Cine era bărbatul alb care era cu ea și despre care se pomenea în istorisirile transmise pe cale orală? Dar francezul din celelalte povestiri? Și cum ajunsese în Franța din Dakota de Sud? Brigitte era convinsă că era vorba despre aceeași fată și se simțea îngrozitor de frustrată că nu avea toate detaliile, toate verigile lipsă, ca să poată pune povestea cap la cap. Parcă era unul dintre colegii paleontologi ai lui Ted care găseau fragmente de oase și încercau să reconstruiască întregul schelet al unui dinozaur, să descopere totul despre el, unde trăise, cum murise, care-i fuseseră dușmanii. Mai devreme sau mai târziu, piesele puse cap la cap alcătuiau întregul. Spera să se întâmple la fel și în cazul lui Wachiwi. Fusese o călătorie tare interesantă. Era fericită că mama ei o convinsese să meargă în Salt Lake City. Preluase proiectul de unde îl lăsase mama sa și descoperise ceva cu totul nou. Wachiwi. Brigitte considera că ea

era mai interesantă decât toate rudele lor laolaltă, poate exceptându-l pe marchiz.

Deși excursia reușise să-i abată cu totul gândurile de la problemele și eșecurile ei, revenirea în apartamentul din Boston o cufundă într-o depresie ce-i tăia respirația. Apartamentul era întunecos și plin de praf. Nu mai fusese făcută curățenie în el de două săptămâni, sau poate chiar de mai mult. Primul lucru pe care-l zări când se uită la bibliotecă fu un raft plin cu cărți de-ale lui Ted, pe care uitase să i le înapoieze, iar el uitase să le ceară înapoi. Asta îi reaminti că el plecase definitiv, iar ea nu mai avea nici iubit, nici slujbă. Nu primise nici un răspuns la e-mailurile și la CV-urile trimise. Nimeni nu-i oferise un loc de muncă sau măcar șansa unui interviu. Și nu exista nici un bărbat în viața ei. Dacă voia unul, trebuia să înceapă să iasă la întâlniri. Dar cum să facă asta? Întâlniri virtuale, pe internet? Întâlniri cu necunoscuți, aranjate de prieteni? Să agațe tipi prin baruri? Nu o atrăgea nici una dintre aceste soluții, iar gândul de a ieși din nou la întâlniri, după șase ani, o aducea în culmea disperării.

Când își verifică mesajele telefonice, văzu că Ted o sunase ca să-și ia rămas-bun. Nu o căutase pe mobil, unde avea toate șansele să-i răspundă, ci sunase pe fix, la o oră la care era mai mult ca sigur plecată. Era o dovadă de lașitate. Nu îndrăznea să discute cu ea, ci doar îi lăsase mesaj că pleca în Egipt a doua zi. Când zburase spre Dakota de Sud, el era în avionul spre Egipt. Plecase. Pentru totdeauna. În căutarea visului său. Dar care era visul ei? Să lucreze din nou în comisia de admitere, să verifice iar și iar cereri de înscriere? Să termine o carte plictisitoare despre dreptul femeilor la vot pe care nu avea să o

citească nimeni? Timp de zece zile, fusese cât se poate de entuziasmată de ceea ce făcuse. Câteva ore mai târziu, se simțea din nou moartă. La fel de moartă ca viața ei. Dar nici nu putea să alerge pe urmele lui Wachiwi pentru tot restul vieții ei. Trăise cu mai bine de două secole în urmă, și multe dintre tainele care o înconjurau n-aveau să fie niciodată rezolvate, iar întrebările aveau să rămână fără răspuns. Trebuia să se întoarcă la realitate și să termine o carte care nu o mai interesa, să-și caute un loc de muncă pe care nu-l voia și să găsească un înlocuitor pentru un bărbat pe care nu credea că-l iubise cu adevărat și care, la rândul-i, nu o iubise. Ce făcea cu viața ei? Ce făcuse în ultimii zece ani? Al naibii să fie dacă știa! Știa și mai puține despre ce voia să facă. Era cea mai proastă perioadă din viața ei. În cele din urmă, se duse la culcare.

Se trezi a doua zi și-și organizează toate notițele luate în Dakota de Sud și în Salt Lake City. Voia să le aranjeze în ordine cronologică și să i le dea așa mamei sale. Până la prânz, avea deja totul organizat, și îi trimise un fax mamei sale. După-masă târziu, mama ei telefonă, după ce reuși să citească și să asimileze tot materialul.

— Fantastic, Brig. Sunt sigură că este vorba despre aceeași femeie care s-a căsătorit cu marchizul.

— Și eu cred același lucru, dar nu pot demonstra. Cu siguranță a fost o femeie extraordinară. E plăcut să știi că suntem înrudite cu ea. Cred că a fost un copil tare înfigăreț.

Mama ei zâmbi. Brigitte părea să-și fi revenit, dar Marguerite era îngrijorată de direcția pe care urma să o ia viața ei.

— Așadar, ce are de gând copilul meu băgăreț să facă de acum înainte? o întrebă. Rămâi în Boston sau te muți în New York? Ar fi un moment potrivit, și probabil ai câștiga mai bine.

— Sunt mai multe colegii în Boston, răspuse cu înțelepciune Brigitte. Aștept răspunsurile din partea lor și încerc să-mi termin cartea.

Simplu de spus, greu de făcut. A doua zi, când reveni la cartea ei despre vot, simțea că un bloc de beton îi strivea creierul. După documentarea captivantă despre Wachiwi, să scrie acum despre dreptul la vot era ca și cum ar fi înnotat într-un ocean de clei. Pur și simplu, nu putea să o facă și nici nu mai știa de ce crezuse că o carte despre dreptul femeii la vot ar fi o idee bună. În acea după-amiază o sună pe Amy.

— Cred că sunt schizofrenică, își anunță prietena când aceasta răspuse la telefon.

— De ce? Auzi voci?

— Nu încă, dar poate ar trebui. Singura voce pe care o aud e a mea, și mă plictisește de moarte. Cred că sufăr de blocajul scriitorului. Am impresia că despărțirea de Ted m-a traumatizat. Îmi urăsc dintr-odată cartea.

— E doar o criză. Mi se întâmplă și mie. Du-te să te plimbi, să înoți sau să joci tenis. Fă puțin sport! Te vei simți mai bine când te întorci acasă.

— Am avut parte de cele mai grozave zece zile din viața mea.

Amy simțea emoția din glasul lui Brigitte, ceea ce o făcu să vibreze.

— Dumnezeu! Ce s-a întâmplat? Un tip?

— Nu, o tânără indiană Sioux pe care am descoperit-o în trecutul familiei mele. A fost răpită din satul său de cei din tribul Crow, a fugit de la ei, probabil le-a omorât șeful încercând să scape, apoi se pare că a plecat cu un francez, un bărbat alb, în orice caz, și, habar n-am cum, a ajuns din Dakota de Sud în Franța, unde s-a măritat cu un marchiz, și e posibil să fi trecut și pe la curtea regelui Ludovic al XVI-lea. Cât de interesant ți se pare asta?

— Foarte. Totuși, sunt prea mulți de “se pare”, “probabil” și “e posibil” în poveste. Cât știi sigur și cât îți dorești să fie adevărat?

— Îmi doresc ca toată povestea să fie adevărată. Unele istorisiri transmise prin viu grai sunt destul de vagi, dar numele ei apare în multe dintre ele. Cu siguranță s-a căsătorit cu marchizul, iar mama este o descendentă directă a ei, așa că și eu sunt. A ajuns în Bretagne, s-a căsătorit cu marchizul, și cu siguranță era o Sioux. Asta știu sigur. M-am îndrăgostit de ea urmărindu-i viața. Este cel mai interesant lucru pe care l-am citit sau pe care l-am studiat de ani de zile, dar a trebuit să mă întorc aici, apartamentul meu este murdar, iubitul meu este doar o amintire și mi-a lăsat și un mesaj stupid înainte să plece în Egipt, pentru totdeauna. Nimeni nu îmi oferă un loc de muncă, nici acum și probabil niciodată, și, dacă s-ar întâmpla, nu cred că mi-ar păsa, plus că trebuie să termin și cea mai plictisitoare carte din lume, pe care o urăsc. Ce mă fac?

— Am impresia că ai nevoie de un nou început. Ce-ar fi să pui cartea pe un raft și să te apuci să scrii despre altceva? De ce nu scrii

despre strămoașa ta cea fascinantă? Ar putea fi mult mai interesant decât dreptul femeii la vot.

— Probabil că este, dar să arunc la gunoi șapte ani de muncă? Am pierdut șase ani cu Ted. Zece ani am lucrat la universitate, și cei de-acolo s-au debarasat de mine printr-un preaviz de două ore. Prea mulți ani de pe urma cărora nu am ce aduna.

— Câteodată, trebuie să renunți, pur și simplu. Ca atunci când faci o investiție proastă: la un moment dat, te oprești, îți evaluezi pierderile și o iei de la capăt.

Brigitte știa că era un sfat bun.

— De acord. Dar de unde să încep?

— Vei ști. Acum cred că ai nevoie de o pauză. De ce nu pleci într-o excursie? Una adevărată, nu la Salt Lake City sau în Dakota de Sud. De ce nu pleci în Europa, de exemplu? Pe internet găsești bilete ieftine dacă vrei.

— Da. Poate. Brigitte nu părea convinsă. Vrei să ieșim undeva la cină?

— Nu pot, refuză Amy cu părere de rău în glas. Lucrez la un articol nou pe care trebuie să-l predau săptămâna viitoare. Amândoi băieții sunt bolnavi, și nu am reușit să fac nimic. Dacă nu rămân să lucrez, am încurcat-o.

Brigitte se simțea mai bine când închise telefonul, dar nu de-ajuns. Era neliniștită și plictisită, de parcă viața ei nu avea nici o direcție. În acea noapte se gândi la ce îi spusese Amy. Poate avea dreptate. Poate chiar trebuia să facă o nebunie de genul unei călătorii în Europa, chiar dacă nu avea o slujbă. Poate era momentul potrivit

pentru așa ceva. Ar putea merge în Bretagne sau la Paris și să mai caute informații despre Wachiwi. Pe la miezul nopții, oarecum agitată, se hotărî să plece, iar a doua zi dimineață începuse deja să caute bilete pe internet, așa cum îi sugerase Amy.

Găsi unul pentru weekendul următor. Martie nu era o lună grozavă din punct de vedere meteorologic pentru a vizita Europa, dar își spuse că nici un moment nu putea fi mai bun decât acesta, deoarece nu avea nimic altceva în plan; în plus, era un lucru care avea să o binedispună. Își sună mama în acea după-amiază și-o anunță ce avea de gând să facă, lăsând-o cu gura căscată. Wachiwi îi dăduse lui Brigitte poftă de viață. Devenise obsedată să o găsească. Mama ei era de părere că excursia în Bretagne și la Paris era o idee minunată. Virusul genealogiei o molipsi și pe ea, la fel ca pe mama ei. Dar nu lunga ascendență aristocratică o fascinase pe Brigitte, ci Wachiwi. Tânăra Sioux care sfidase greutățile, supraviețuise inimaginabilului, obținuse imposibilul, ajunsese în Franța și se căsătorise cu un marchiz. Nici antropologul și nici femeia Brigitte nu și-ar fi putut imagina ceva mai interesant. Ce făcea ea acum era mult mai interesant decât fusese mult așteptatul șantier arheologic din Egipt pentru Ted. Totul era atât de proaspăt, Wachiwi era atât de reală și părea atât de vie! Abia aștepta să ajungă în Franța și să continue căutările.

Cu un oftat, puse în două cutii de carton toate materialele despre dreptul femeii la vot și le împinse sub birou. La fel ca Scarlett O'Hara, avea să se gândească la asta a doua zi. Acum nu îi stătea mintea decât la Wachiwi. Restul putea să mai aștepte.

CAPITOLUL 6

Wachiwi

Primăvara lui 1784

Era primăvară, și tabăra pe care șeful Matoskah o alesese pentru tribul său era bună. Prin apropiere curgea un râu. Femeile începuseră deja să repara wigwamurile după stricăciunile suferite în timpul iernii, iar scoarțele fuseseră spălate și întinse să se usuce la soare. Câteva grupuri mici de femei făceau haine pentru vară și pentru iarna care urma să vină, iar în jurul lor, copiii alergau, râdeau și se jucau. Tribul șefului Matoskah era unul dintre cele mai mari triburi Dakota Sioux, și se credea că bărbatul era cel mai înțelept șef al națiunii sale. Poveștile despre tinerețea sa, despre faptele de vitejie în bătălii, despre victoriile împotriva dușmanilor, despre îndemânarea cu care călărea și despre vânătorile de bizoni erau nenumărate. Cei cinci fii ai săi erau la fel de respectați. Toți erau bărbați mândri, căsătoriți, care aveau și ei copii la rândul lor. Doi dintre ei urmau să conducă în dimineața următoare prima vânătoare de bizoni a sezonului. Șeful Matoskah, Ursul Alb, era bătrân acum, dar încă își conducea tribul cu înțelepciune, forță și, la nevoie, cu o mână de fier.

Singura sa slăbiciune, bucurie și lumină a ochilor era Wachiwi, fiica născută de a doua soție a sa. Prima soție murise din cauza unei boli într-o tabără de iarnă, în timpul unui război cu cei din tribul Pawnee. Când se întorsese după un atac, o găsisse învelită într-o piele

de bizon pe un eșafod, cu trupul neînsuflețit acoperit de zăpadă. O jelise multă vreme. Fusesse o femeie bună și îi dăruise cinci fii curajoși.

Trecuseră multe ierni până când Ursul Alb se căsătorise din nou, și fata pe care o alesese era cea mai frumoasă din sat. Era mai tânără decât fiii săi. Ar fi putut să aibă mai multe femei, mai multe soții în același timp, așa cum făceau mulți bărbați, dar întotdeauna preferase să trăiască doar cu una. Mireasa pe care o alesese în cele din urmă, pentru care îi dăduse tatălui acesteia douăzeci dintre cei mai buni cai ai săi, în semn de respect pentru familia ei, era aproape o copilă, dar era înțeleaptă, puternică și atât de frumoasă, încât inima lui tresălta de câte ori o vedea. Numele ei era Hotah Takwachee, Căprioara Albă, iar pentru el era chiar o căprioară.

Trăiseră doar trei anotimpuri împreună, până când ea i-a născut primul lor copil, singura lui fiică. Mama ei venise la începutul toamnei să o ajute la naștere. Copila se născuse în zorii zilei, minunată, frumoasă și perfectă. Mama ei murise până la apusul soarelui. Ursul Alb era din nou singur, cu micuța Căprioarei Albe. Femeile din sat o alăptaseră și o îngrijiseră, dar copila locuise cu tatăl ei în wigwam. Ursul Alb nu își mai luase altă soție. Vâna împreună cu fiii săi, stătea în cort cu ei până noaptea târziu, fumând din pipă și plănuiind atacuri asupra dușmanilor sau expediții de vânătoare. Și, cu toate că nu putea recunoaște deschis, deoarece era vorba despre o fată, se simțea extraordinar alături de copila lui, care îi lumina sufletul în fiecare clipă. Câteodată, se plimba cu ea prin pădure și o învăța chiar el să se ascundă. Era cea mai curajoasă călăreată din sat și stătea pe cal mai bine decât majoritatea bărbaților. Talentul ei la călărit era renumit

printre triburile din împrejurimi. Chiar și dușmanii auziseră de fata dansatoare a șefului de trib care avea puteri magice asupra cailor. Ursul Alb era mândru de ea, iar fata, pe măsură ce creștea, era întotdeauna alături de el.

Ursul Alb primise cea dintâi cerere în căsătorie pentru ea puțin după ritualul ei de inițiere ca femeie din partea unui războinic mai vârstnic decât frații ei. Era un luptător curajos și un vânător excelent, care avea deja două soții și mai mulți copii, dar Wachiwi îi răpise inima. Deseori venea și cânta la flaut în fața wigwamului, dar Wachiwi nu se arăta, ceea ce însemna că nu era atrasă de el. Începuse să-i lase în fața cortului pături, mâncare, după care, disperat, adusese o sută de cai, oferta oficială pentru mâna ei, care fusese în cele din urmă refuzată de mult dorita fecioară. Ea îi spunea neîncetat tatălui său că nu voia să-l părăsească, și, amintindu-și prea bine ce se întâmplase cu mama ei la naștere, nici Ursul Alb nu se putea despărți de ea – nu încă. Știa că până la urmă ea trebuia să se mărite. Era prea frumoasă și plină de viață ca să nu facă asta, dar el voia să mai stea împreună câțiva ani înainte ca ea să-și asume responsabilitățile unei soții. Nu era pregătit să renunțe la ea. Era cea mai vârstnică fată nemăritată din tribul său, pe când avea șaptesprezece primăveri, dar era fata șefului de trib. Cam pe atunci începu și ea să se simtă atrasă de un tânăr luptător de vârsta ei. Nu participase încă la bătălii importante sau la expediții de vânătoare în care să se afirme, iar ea și tatăl ei știau că el trebuia să-și demonstreze curajul în luptă și în vânătoarea de bizoni, însă mai era timp. Wachiwi era pregătită să-l aștepte, iar tatăl ei era mulțumit. Într-o bună zi el avea să fie un soț potrivit pentru ea, dar până atunci Wachiwi

putea rămâne cu tatăl ei. Ursul Alb nu se grăbea să-l ajute pe tânărul Ohitekah să câștige mâna fiicei sale, dar știa că acea zi urma să sosească. Spera doar că nu prea curând. Iar Wachiwi nu putea decât să se bucure că rămânea alături de tatăl ei. Era odrasla lui mult iubită, se bucura de toată atenția lui și era protejată atât de el, cât și de frații ei.

Pe măsură ce zilele primăverii se lungeau, se organizau tot mai multe curse de cai și demonstrații. Wachiwi avea permisiunea să ia parte la ele deoarece tatăl ei era șeful și pentru că ea călărea mai ferm, mai rapid și mult mai periculos decât majoritatea tinerilor. Era plăcerea fraților ei să pună rămășaguri pe ea, și erau în culmea fericirii când câștiga. Tatăl lor o învățase bine, iar frații veniseră în plus cu șmecherii și cu chichițe, așa că era un pariu sigur. Era o călăreață temută, și gonea ca vântul. De câte ori termina o cursă sau călărea cu frații ei, îl observa în apropiere pe Ohitekah, dar, așa cum îi cerea obiceiul, nu îl putea privi direct în ochi nici pe el, nici vreun alt bărbat. Era permanent atentă și se purta cuviincios, deși era îndrăzneță și curajoasă. Tatăl ei spunea mereu că, dacă ar fi fost bărbat, ar fi fost un luptător viteaz, dar era mult mai fericit că era fată. Îi era devotată și se purta cum trebuia să se poarte o fiică iubitoare.

Se simțea bine cu frații ei, iar ei o tachinau în permanență. Ohitekah lua și el câteodată parte la activitățile lor, și vedeau cu toții cât de mult o admira. Chiar și în jocurile sau glumele pe care le făcea împreună cu frații ei, el o trata cu mare respect.

La sosirea verii, se formară grupurile de vânătoare. Vânau elani și bizoni ca să poată strânge carne pentru iarnă, iar Wachiwi le ajuta pe femei să facă haine. Făcea niște broderii minunate, așa cum o

învățaseră bătrânele tribului, și își cosea pe haine, cu grijă, ghimpi de porc spinos în modele complicate. Datorită statutului ei, putea să-și împodobească hainele după pofta inimii și chiar să-și coasă mărgelile pe mocasini. Deseori, picta ghimpul în culori vii înainte să-i coasă pe rochiile din piele de elan.

Când se încălzi vremea, începură și dansurile tribale. Serile erau lungi și plăcute, iar bărbații ședea în jurul focului și fumau pipă. Erau și santinele care păzeau tabăra, pentru că vara triburile rivale dădeau mai multe atacuri, ca să fure cai, blănuri, chiar și femei. De multe ori se întâlneau cu alte triburi ca să facă schimburi. Wachiwi făcuse rost, la unul dintre aceste târguri, de o pătură nouă, foarte frumoasă, și de o rochie din piele de elan – pe care frații ei dăduseră o piele de zimbru – și încă o rochie din piele de elan garnisită cu blană, pentru iarna care urma. Toată lumea era de părere că Wachiwi era cea mai norocoasă fată din trib, cu cinci frați care o adora și cu un tată care era topit după ea. Nu era de mirare că nu voia un soț. Dar atracția ei față de Ohitekah era tot mai mare, și într-o noapte fierbinte de vară el veni la cortul ei să cânte din flaut, iar de această dată Wachiwi ieși, semn clar că accepta să fie curtată, deși ochii ei fixau pământul, evitându-i privirea.

Părinții lui refăcuseră de curând wigwamul, alt semn că urma o cerere în căsătorie, iar cadourile pentru mireasă aveau să fie curând lăsate în fața cortului tatălui ei, probabil când se schimba anotimpul sau în tabăra de iarnă. Știa și ei că fiul lor trebuia mai întâi să-și demonstreze curajul în vânătoare și în lupte. Momentul se apropia. Marile vânători de bizoni începuseră.

Într-o zi călduroasă, Ursul Alb și fiii lui se întorceau în tabără după o vânătoare importantă. Ohitekah îi însoțise, și se descurcase bine. Bizonii erau câtă frunză și iarbă, iar ei omorâseră mulți. În tabără urma să fie o petrecere în acea seară. Se întorceau călare, povestind și râzând, când unul dintre tinerii din tabără le ieși în întâmpinare călare. Spunea că un grup al tribului Crow atacase tabăra, iar acum fugeau cu toții călare. Furaseră cai și multe femei, în special femei tinere, pe care să le ducă șefului lor. Fără să aștepte să audă mai multe, Ursul Alb, fiii săi și ceilalți bărbați se îndreptară cu viteza fulgerului spre tabără. Cei mai mulți din tribul Crow plecaseră deja, cu excepția a trei răătăciți care îi atacă cu săgeți pe Ursul Alb și pe războinicii lui. Ursul Alb nu fu rănit, însă doi dintre fiii săi se prăbușiseră la pământ, morți. Alături de ei zăcea Ohitekah, frate cu ei în moarte, nu prin căsătorie, așa cum sperase, cu Wachiwi. Bărbații Sioux ajunseră în tabără la timp pentru a-i vedea pe cei trei Crow dispărând, unul dintre ei având-o pe Wachiwi legată, uitându-se în jur cu o privire sălbatică și strigându-și tatăl. Răpitorii dispărură rapid, dar ea apucase să-i vadă pe frații ei și pe Ohitekah uciși. Striga și se lupta cu războinicii, dar nici cel mai rapid cal din tribul său nu-i putea ajunge. Porniră călare după ea, și o căutară ore întregi pentru a o aduce înapoi la tatăl ei, dar se întoarseră târziu în noapte, obosiți și plini de amărăciune. Nu fuseseră în stare să o salveze. Cei din tribul Crow care o răpiseră fugiseră ca vântul. Ursul Alb îi așteptă, și plânse ca un copil când văzu că se întorceau fără ea. Și, ca și când cineva aruncase o vrajă asupra lui, în timp ce-și bocea copilul pierdut, începu să se usuce văzând cu ochii și deveni dintr-odată un bătrânel. Sufletul îi era zdruncinat. Pierduse doi fii din

cauza tribului Crow, plus copilul cel mai drag inimii sale. Nimic nu îl mai putea consola.

Grupuri de războinici porniră în ziua următoare să caute tabăra celor din tribului Crow, dar aceștia veniseră de la mare distanță. Și ei făceau parte din nația Dakota, dar de ani buni porneau atacuri asupra indienilor Sioux, iar răpirea fiicei șefului de trib era o mare victorie pentru ei. Ursul Alb știa prea bine că nu avea să-și poată lua fata înapoi chiar dacă îi găsea. Wachiwi era pierdută pe vecie. Mai mult ca sigur că avea să fie dată șefului de trib, ca sclavă sau ca soție. Zilele ei de libertate, în care era adorată și protejată de tatăl și de frații ei, se duseseră. Acum aparținea tribului Crow. Și nimeni nu știa ce însemna asta mai bine ca tatăl ei. Nu suporta acest gând. Intră încet în wigwam, văzu locul în care ea dormise toată viața ei, rochiile ei din piele de elan împăturite cu grijă, chiar și cea nouă, garnisită cu blană. Se întinse pe patul său, cu ochii închiși, revăzând-o în minte, conștient că altfel nu avea s-o mai vadă vreodată, și își așteptă moartea. Spera ca Marile Spirite să nu întârzie prea mult. Fără Wachiwi alături, nu mai avea pentru ce să trăiască. Spiritul din el muri în ziua dispariției ei.

CAPITOLUL 7

Războinicii Crow care o luaseră pe Wachiwi din tribul său merseră călare timp de două zile istovitoare. Wachiwi se luptă cu ei cât de mult putea să lupte cu mâinile legate. Făcu tot ce îi stătu în putere ca să se salveze. Chiar se aruncă de pe cal în tufișuri. Dar ei îi legară apoi și picioarele, iar războinicul care o ducea o legă de cal și o purtă în fața lui, ca pe un trofeu de vânătoare. L-ar fi omorât dacă ar fi putut. Alte femei s-ar fi temut de ei, dar nu Wachiwi. Nu-i păsa dacă o ucideau pe loc, deoarece văzuse cum îi omorâseră doi frați și pe băiatul pe care îl plăcea. Nu mai avea nici o importanță ce îi făceau, din moment ce nu se mai întorcea la tatăl ei. Dar avea de gând să fugă. Numai asta avea în minte în timp ce stătea întinsă de-a curmezișul pe cal, iar războinicii Crow se îndreptau către tabăra lor. Pe drum, ei se opriră să omoare doi bizoni, considerând că era un semn de bun augur.

Din când în când, o dezlegau, dar numai cât să-și facă nevoile. De fiecare dată încercase să scape, dar o prindeau și o legau la loc. Râdeau de îndârjirea cu care ea se lupta, iar unul dintre ei o lovi cu putere, de o trânti la pământ, când fata îl mușcă. Era ca o pisică sălbatică, prinsă în mijlocul lor, iar ei discutau pe limba lor ce ofrandă minunată avea să fie pentru șeful lor. Își dăduseră seama după cum era îmbrăcată că era fiica șefului Sioux. Purta o rochie moale din piele de elan brodată cu grijă și decorată cu ace de porc spinos vopsite. Până și mocasinii ei erau făcuți cu migală. Deși nu era la fel de tânără ca alte fete din tabără, era frumoasă, evident foarte curajoasă și foarte

puternică. Se luptase aproape ca un bărbat, dar ei reușiseră să o înfrângă. Grupul era alcătuit din cei mai de temut războinici ai tribului. Unii ar fi dorit să o păstreze pentru ei, dar hotărâseră că aveau s-o dea șefului lor. Acesta avea deja două soții: a lui și a fratelui său, cu care se căsătorise în urmă cu un an, după ce fratele îi fusese ucis în timpul unei vânători. Era datoră lui să o ia de soție, iar ea aștepta un copil. Fata pe care i-o duceau era mult mai tânără decât cele două neveste pe care le avea deja și de departe cea mai frumoasă. Cu siguranță urma să fie mulțumit. Ea avea un trup frumos, și, deși nu-i privea, ochii îi erau imenși. Și toți observaseră cât de curajoasă era, chiar dacă fusese răpită de niște războinici care încercaseră din toate puterile să o înspăimânte. Alte fete de vârsta ei ar fi țipat. Wachiwi încercase să fugă de câte ori avusese ocazia, și era limpede că nu îi păsa dacă o omorau. Era însă un premiu prea scump pentru șeful lor pentru a o lăsa să scape. Așa că o țineau legată în cea mai mare parte a timpului și se îndreptau în grabă către tabăra lor. Unul dintre bărbați încercă să-i ofere hrană și chiar să-i dea să mănânce cu mâna lui, dar de fiecare dată ea își întorcea privirea și refuza. Nu-i privea în ochi pe nici unul dintre ei, dar pe fața ei se citea doar ură și în inimă purta disperarea pentru tatăl ei, știind că avea să moară de durere fără ea.

Era sfârșitul celei de-a treia zile, când ajunseră în sfârșit în tabăra indienilor Crow. Era mai mică decât a lor, dar recunosc scene familiare ei: copii care alergau, femei în grupuri care povesteau în timp ce coseau, bărbați care se întorceau de la vânătoare. Chiar și organizarea taberei era asemănătoare. Războinicul care o adusese călare se îndreptă spre cortul șefului de trib, urmat de ceilalți din grup.

Femeile și copiii se uitau curioși cum războinicul descălecă și, fără prea multă grijă, o smuci de pe cal și o aruncă la pământ. Zăcu acolo, în rochia ei de elan, legată ca un animal ucis, fără să poată face vreo mișcare, în timp ce unul dintre bărbați plecă să-l caute pe șef. Amândouă soțiile ședeau lângă cort, cosând în timp ce priveau scena.

Wachiwi ridică privirea și-l văzu. Era mult mai tânăr decât tatăl ei, și părea mândru și puternic. Era mai apropiat de vârstă cu frații ei. Auzi cum unul dintre bărbați îl strigă pe nume: Napayshni. Însemna “Cel Curajos” și în limba ei. Dialectele erau asemănătoare, așa că înțelegea ce vorbeau.

Bărbații îi spuseră lui Napayshni că era fata șefului de trib și că i-o aduseseră drept pradă de război. Povesti că furaseră mai mulți cai și încă trei femei, dar Wachiwi nu le văzuse, fiindcă alți bărbați veniseră cu prada înaintea lor. Bărbații spuneau că se împărțiseră după ce plecaseră din tabăra tatălui ei, iar celălalt grup o luase pe un alt drum. Cei care o aduseseră pe ea spuseră că folosiseră un drum ocolit, în cazul în care oamenii din tribul ei ar fi căutat-o. Nu-i urmărise nimeni. Cel care mersese cu ea pe drumul ferit o ascunsese bine. Oamenii ei nu reușiseră să o găsească, iar răpitorii ei erau mândri că reușiră să-i păcălească și să o ia drept pradă. Iar ea era o frumusețe de fată.

Șeful Napayshni se ridică și o privi cu o față lipsită de orice expresie.

— Dezlegați-o, fură singurele sale cuvinte, însă bărbatul pe al cărui cal fusese adusă încercă să se opună.

— Va fugi. A încercat să fugă de câte ori am dezlegat-o. E iute ca vântul și foarte deșteaptă.

— Eu sunt mai iute decât ea, zise șeful nepăsător.

Wachiwi nu spunea nimic, iar mâinile și picioarele îi erau amorțite când o dezlegară. Părul i se încâlcise în timpul călătoriei, iar fața îi era murdară de praf. Rochia de elan i se rupsesse în mai multe locuri din cauza sforilor făcute din tendoane de bizon cu care o legaseră. Trecuseră câteva minute până să poată sta în picioare. Se șterse de praf, încercând să pară semeață, dar clătînându-se ușor. Își întoarse chipul, pentru ca bărbații care o răpiseră să nu-i vadă lacrimile din ochi. Viața ei, așa cum o cunoscuse până atunci, printre oameni care o iubeau și pe care îi iubea, se sfârșise pentru totdeauna. Acum era sclavă. Știa că avea să fugă, dar mai întâi trebuia să afle cum era organizată tabăra și să fure un cal. Apoi urma să se ducă acasă. Nimic nu o putea ține în tribul Crow.

Șeful Napayshni o privea în continuare cu atenție. Observă rochia sfâșiată. Era, fără îndoială, veșmântul unei soții sau al unei fiice de șef de trib. Mocasini erau împodobite cu mărgele, și întreaga parte de sus a rochiei era acoperită de ace de porc spinos, de care ea era atât de mândră. Fuseseră vopsite în albastru-închis cu o vopsea pe care învățase să o facă din afine. Era un talent pe care puține femei din tribul ei îl aveau. În ciuda părului încurcat, a mâinilor și a feței murdare de praf, frumusețea ei strălucea ca soarele printre nori.

— Cum ți se zice? o întrebă direct șeful.

Ea nu răspunse, dar, de această dată, în loc să se poarte așa cum îi cerea tradiția fecioarelor, îl privi fix în ochi cu o ură crâncenă.

— Nu ai un nume? continuă el impasibil.

Fata se comporta ca un copil furios, dar el știa că alte fete în locul ei ar fi fost îngrozite, pe când ea nu era. Admira asta. Poate că bravada ei era doar de fațadă, dar, chiar și așa, nu părea să-i fie frică de el, și asta îi plăcea la ea. Avea personalitate și curaj.

— Ești fata unui mare șef de trib, spuse el, căci îi cunoștea tatăl. Atacul asupra taberei lor nu fusese deloc întâmplător, însă răpirea ei nu fusese plănuită de către războinicii care puseseră mâna pe ea ca să o aducă șefului lor drept trofeu de război. Cu toate că nu ar fi recunoscut deschis, lui Napayshni îi părea rău pentru tatăl ei. Cu siguranță era îndurerat pentru că își pierduse astfel fata, indiferent pentru ce bărbat. În plus, oamenii lui îi spuseră că îi omorâseră pe doi dintre fiii șefului, pe lângă alți membri ai tribului. Atacul fusese un succes imens pentru ei, iar pentru tribul lui Wachiwi – o nenorocire.

— Atunci de ce m-ați răpit, dacă tatăl meu este un mare șef, ripostă ea.

Îl privea în continuare direct în ochi, prefăcându-se că nu se temea de el sau de ce i-ar putea face.

Auzise povești despre femei răpite care deveniseră sclave în alte triburi. Nu erau deloc povești fericite, iar acum împărtășea aceeași soartă.

— Nu am vrut să te răpim. Mi te-au adus ca dar, spuse el, privind-o cu blândețe.

Abia dacă era mai mare decât un copil.

— Atunci trimite-mă înapoi la tatăl meu! Nu vreau să fiu darul tău.

Își scoase bărbia în afară, iar ochii îi luciră. În afară de tatăl și de frații ei, nu mai privise niciodată un bărbat în ochi.

— Acum ești a mea, tu, cea fără nume. Cum să-ți spun?

Era blând cu ea, ca să nu-i fie frică de el. Era totuși un om bun, în ciuda reputației sale de războinic și de șef de temut, iar situația ei îl îndurera. Avea și el copii, și nu ar fi vrut ca fata lui să fie luată de un alt trib și dusă șefului acestuia. Un asemenea gând îi dădea fiori.

— Eu sunt Wachiwi, declară ea cu furie. Nu vreau un nume de-al vostru.

— Atunci așa îți voi spune, încheie el, făcându-le semn celor două femei care stăteau în apropiere.

Prima lui soție era mai tânără și mai frumoasă decât cea pe care o moștenise de la fratele lui cu un an în urmă. Wachiwi observă că femeia mai în vârstă aștepta un copil și fu cea care veni să o ajute, chemată de soțul ei.

— Du-o la râu să se spele, o îndemnă el. Are nevoie de haine până când ale ei vor fi cusute.

— Este sclava noastră? Întrebă ea curioasă, dar Napayshni nu zise nimic.

Nu era obligat să-i vorbească despre planurile sale. Se căsătorise cu ea din obligație față de fratele său și îi făcuse și un copil. Era destul. Nu voia ca Wachiwi să fie sclavă. Voia ca ea să se obișnuiască la ei și să nu-i mai arate dușmănie, și, în timp, după ce se obișnuia cu tabăra lor, să o facă soția lui. Era mult mai frumoasă și părea mai grațioasă decât celelalte, iar lui îi plăcea privirea sălbatică

din ochii ei. Era un cal sălbatic pe care el voia să îl îmblânzească. Știa că putea să o facă. Doar era, la rândul ei, un călăreț remarcabil.

Wachiwi o urmă pe femeia însărcinată fără să scoată o vorbă. Femeia îi vorbea celeilalte soții a lui Napayshni în dialectul Crow, însă Wachiwi înțelegea tot ce spunea aceasta, deși se prefăcea a nu pricepe nimic. Șeful se adresase în dialectul ei. Femeile discutau despre acele de pe rochia ei și se întrebau cum reușise să le dea acea culoare. Sperau că, după o vreme, avea să le învețe și pe ele. Își jură atunci, auzindu-le, să nu facă nimic pentru ele. Niciodată.

Se spală la râu, după care femeile îi dădură o rochie urâtă, care nu i se potrivea deloc, și o pătură pe care o înfășură în jurul ei. În noaptea aceea, Wachiwi își cusu cât putu mai bine rochia de elan cu ace de porc spinos. Unele ace se rupseseră când fusese aruncată pe calul răpitorilor săi. Își îmbracă rochia ei imediat ce o termină de cusut. Era tot ce-i rămăsese din viața de până atunci.

Napayshni veni în wigwam în noaptea aceea fără să-i spună nimic. Dormi în partea de nord, la fel ca tatăl ei, iar ea, cu celelalte două femei și cu copiii, în partea de sud. Erau șapte. Iar în wigwam nu era curățenia pe care o ținea ea de obicei în cortul tatălui ei. Doi dintre copii se treziră încontinuu pe timpul nopții, iar ea rămase trează, privind cerul prin deschizătura din vârf a cortului, întrebându-se cât de repede ar putea încerca să scape. Nu se putea gândi la altceva. Refuzase să mănânce cu ei, și era hotărâtă să îndure cât mai mult foamea. Totuși, în timpul nopții mâncă niște prăjituri din făină de porumb, convinsă că altfel avea să o ia cu leșin, dar altceva nu mai băgă în gură.

Napayshni se trezi în zori să supravegheze mutarea taberei. Era un sat mai mic decât al ei, și se mutau la fiecare câteva zile, ca să urmărească bizoni și să găsească locuri de pășunat pentru cai. Auzise că bărbații voiau să plece la vânatoare a doua zi după ce stabileau din nou tabăra. Wachiwi spera să poată fugi atunci, să profite de momentul în care femeile erau ocupate și majoritatea bărbaților plecați. Dorea să vadă ce făceau celelalte trei femei din tribul ei, dar îi fu imposibil până când se sparse tabăra.

Nu aveau mult de mers până să găsească bizonii, iar bărbații plecaseră la vânatoare imediat după prânz, povestind, râzând și veseli nevoie mare. Ea se întreba cât de departe erau de tabăra tatălui ei. Știa că durase trei zile ca să ajungă acolo, dar singură ar putea călări pe drum drept cu viteză mare. Nu avea nevoie decât de un cal bun și de o ocazie de a scăpa din tabăra.

Se plimbă fără țintă prin tabăra, și nimeni nu-i dădu atenție. Zări cu coada ochiului o femeie din tribul său, dar nu putu să-i vorbească. Celelalte femei fuseseră date războinicilor din trib fără a se putea împotrivi. Wachiwi nu voia decât să fugă.

După plecarea bărbaților, rămăseseră la corturi doar câțiva cai, și nu erau dintre cei mai buni. Pusese ochii pe unul care părea destul de robust și rezistent pentru călătorie, chiar dacă nu destul de rapid. Se apropie să-l mângâie pe gât, se uită la picioarele lui și, fără să facă vreun zgomot, îl dezlegă, alunecă ușor pe spatele lui, se făcu una cu calul, se lăsă într-o parte și, ținându-se bine, îl îndemnă să pornească și se îndreptă spre ieșirea din tabăra fără să o observe nimeni. Nici nu puteai să o vezi, pentru că se pitise de-a lungul calului, o șmecherie pe

care o învățase de la frații ei când era mică și cu care deseori îl păcălea pe tatăl ei sau câștiga pariurile fraților săi.

Se îndepărtă pe câmpii, și, abia când ajunsese în dreptul copacilor, îndrăzni să se ridice pe cal și să-l mâne la galop. Alerga într-un ritm susținut, deși nu era la fel de bun ca restul cailor cu care fusese obișnuită, când auzi în spatele ei zgomot de copite înghițind pământul. Nu îndrăzni să privească înapoi, doar îndemnă calul cu sălbăticie. Era aproape de liziera pădurii, alergând cât putea de repede, însă călărețul o ajunsese din urmă și o înhăță cu un braț puternic. Era Napaysnni, singur. Fără nici un cuvânt, o ridică pe calul lui, în timp ce calul ei, mulțumit că nu mai trebuia să alerge într-un ritm ucigător, începu să pască liniștit. Napayshni își încetini calul și îl struni. Al lui era mult mai iute, iar ea era sigură că ar fi reușit să scape dacă l-ar fi luat pe acesta.

— Călărești bine, spuse el netulburat.

Îi plăcea temperamentul ei, și nu mai văzuse până atunci ca o femeie să călărească la fel ca ea. Tatăl și frații ei o învățaseră bine.

— Credeam că ești la vânătoare, răspunse ea cu o voce tremurătoare, întrebându-se dacă avea să fie pedepsită sau bătută. Poate chiar omorâtă. Știa ce riscase, și era pregătită să o mai facă o dată.

— Aveam treburi de făcut în tabără. Ceilalți au plecat fără mine.

El făcuse în așa fel încât ea să-l creadă plecat, ca să vadă ce avea de gând să facă. Acum știa ce era în mintea ei.

— Încerci să fugi din nou dacă te las singură? Întrebă uitându-se la ea. Părea mai frumoasă ca oricând, cu obrazii aprinși de căldură și de goana calului.

Ea nu zise nimic, dar el știa deja răspunsul. Avea să încerce să scape până când se forma o legătură între ei, dar asta nu se putea întâmpla prea curând. Eventual atunci când avea să poarte copilul lui. Dar nu voia să grăbească lucrurile. Îi fusese dată cadou, iar acum era rândul lui să-i ofere unul. Nu voia să o schimbe, doar să o domolească, așa cum împlânzești un cal sălbatic. Știa că era posibil. Mai frânsese el cerbicia cailor sălbatici și înainte, dar nici unul nu fusese atât de sălbatic și de frumos ca ea. Era o răsplată pentru care merita să lupti.

Merseră călare, în liniște, până în tabără, cu calul ei tras cu o frânghie de Napayshni. Animalul părea mulțumit că scăpase de un călăreț care-l solicitase atât de mult. Napayshni o ținea în fața lui pe cal. O lăsă jos în dreptul cortului, unde stăteau femeile, apoi se duse să lege caii. Avusese o după-amiază interesantă, chiar dacă Wachiwi nu era de aceeași părere.

O supraveghe în noaptea aceea, fără să le dezvăluie nimic din cele întâmplate celorlalți bărbați. O privi mult timp, în vreme ce dormea, întrebându-se cât avea să-i ia să o împlânzească. Spera să se întâmple cât mai curând, deoarece simțea cum creștea în el dorința de a o avea, dar nu voia să grăbească lucrurile. Era sigur că, dacă ar fi încercat, ea l-ar fi omorât. Era în stare de orice și nu se temea de nimic. Nici o fată nu ar fi îndrăznit ceea ce încercase ea în acea după-amiază și nici una nu ar fi călărit așa. O urmărise cum se ascunsese în umbra calului. Doar călăreții lui cei mai buni erau în stare de așa ceva, și nu

erau mulți la număr. Și nici unul nu putea face asta cu ușurința cu care văzuse că o făcuse ea. Era o călăreață pe cinste.

Trei zile mai târziu, mutaseră din nou tabăra, pe urmele bizonilor. Bărbații omorâseră un elan și un cerb. Aveau carne din belșug și deja argăseau și tăiau bizonul.

În seara aceea, în jurul focului, avea să se țină Dansul Soarelui, în cinstea lunilor de vară, în semn de recunoștință pentru o vânatoare bună și pentru mulțimea de bizoni de care avuseseră parte. Wachiwi stătea deoparte, urmărind dansul bărbaților. În tribul ei aveau un dans similar, și descoperirea că obiceiurile lor nu erau atât de diferite. Privindu-i, nu se putea gândi decât că voia să meargă acasă. Se întreba ce făceau tatăl și frații ei și spera că părintele ei era bine. Ochii i se umplură de lacrimi când se gândi la frații ei care fuseseră uciși, la Ohitekah și la faptul că s-ar putea să nu-și mai vadă niciodată tatăl, dar nu-și pierdea speranța că avea să evadeze. Se gândise să încerce din nou în noaptea aceea, când bărbații dansau, dar putea fi primejdios să plece noaptea pe un drum necunoscut. Știa că trebuia să se asigure că Napayshni nu era în tabără și că toți bărbații plecau la vânatoare, poate chiar pentru mai multe zile.

Părăsi focul de tabără devreme și mănca foarte puțină carne. Nu îi era foame. Intră în cort și observă cu uimire că una dintre soțiile șefului avea dureri mari. Cealaltă îi spuse că femeia urma să nască, îi făcu semn să vină și o rugă să o ajute. Wachiwi nu mai asistase la vreo naștere până atunci și nu știa ce trebuia să facă.

Se așeză lângă cele două femei, privindu-le. Cea care era în chinurile facerii țipa, iar o bătrână veni să le ajute. Ceea ce vedea i se

părea îngrozitor, apoi, spre marea ei uimire, la scurt timp văzu cum bătrâna aduse copilul pe lume. Îl înveli strâns într-o pătură, îl puse la sânul mamei și luă placenta și membranele pentru a le îngropa afară, în timp ce Wachiwi ajută ca proaspăta mamă să fie spălată.

Când Napayshni se întoarse de la Dansul Soarelui, mai avea un băiat. Tatăl se uită la el cu atenție, încuviință din cap și se duse la culcare. Wachiwi dormi pe propria saltea în noaptea aceea, sperând ca nimic din ceea ce văzuse să nu i se întâmple vreodată. Îl iubise pe Ohitekah, dar cei din tribul Crow îl omorâseră – și pe el, și pe frații ei. Nu voia nici un bărbat, cu atât mai puțin pe Napayshni – sau un copil cu el. Știa că zilele până când el avea să o ia de soție erau numărate și își dorea mai mult ca oricând să scape.

Napayshni era cu ochii pe ea în timp ce mutau tabăra dintr-un loc în altul, zi de zi, săptămână de săptămână.

Într-o dimineață, după ce îl văzu plecând călare să vâneze bizoni împreună cu ceilalți bărbați, încercă din nou să fugă. De data aceasta, găsi un cal mai bun, pe care îl mână mai puternic. Dar fu urmărită de un tânăr din tabără, pe un cal mult mai rapid decât al ei. Păzea caii, iar Napayshni îl avertizase că Wachiwi avea să încerce să fugă. Chinuindu-se cu disperare să o oprească, el trase spre ea o săgeată care-i zgârie umărul și-i rupse rochia. Însă ea nu se opri pentru nimic în lume, chiar dacă simți arsura săgeții. El era totodată un călăreț aproape la fel de bun ca ea, la fel de curajos și însuflețit de dorința de a-i fi pe plac șefului.

— Nu mă poți opri, îi strigă în clipa când el se apropie.

Sângele din rana de pe umăr îi șiroia prin rochie.

— Dacă trebuie, te omor, răspuse el. Napayshni te vrea înapoi.

— Va trebui să mă omoare. Sau mă omori tu, replică ea în timp ce se îndepărtă de el.

Era o cursă a morții. O urmări kilometri întregi, suflându-i în ceafă, dar până la urmă destinul îi fu potrivit. Calul ei se împiedică, și trebui să se oprească, deoarece știa că altfel animalul își rupea piciorul. Amândoi caii erau în pume, iar tânărul îi aruncă o privire aspră.

— Ești nebună, strigă el.

Wachiwi privea descurajată cum sângele i se scurgea pe braț. Săgeata lui nu intrase adânc în carne, dar o zgâriase destul de serios. De ce vrei să fugi?

— Vreau să mă întorc la tatăl meu, explică ea stăpânindu-și lacrimile. E bătrân și bolnav.

Băiatul era mai tânăr decât ea și nu o înțelegea.

— Napayshni va fi bun cu tine. Oricum, trebuia să fii căsătorită până acum, nu-i așa?

Ea se întreba dacă ar trebui să încerce să fugă din nou, dar știa că dacă făcea asta, calul ei avea să înceapă să șchioapete înainte să ajungă în dreptul copacilor. Fusese înfrântă din nou.

— Nu vreau să mă mărit, zise Wachiwi cu o privire înverșunată. Vreau doar să merg acasă.

— Ei bine, nu se poate, spuse băiatul. Îmi pare rău că am tras în tine. Napayshni mi-a spus să te opresc cu orice preț. Te doare?

— Deloc, răspuse nepăsătoare.

Dar, de fapt, rana era destul de dureroasă.

Se întoarse în tabără tăcută, lăsându-l pe el să-i lege calul, și se duse la râu pentru a-și spăla umărul, întrebându-se dacă avea să mai ajungă vreodată acasă. Începuse să-și piardă speranța. Mai degrabă murea decât să rămână acolo. Pentru o clipă, regretă că săgeata băiatului nu o omorâse în loc să o rănească. Rana nu mai sângera, dar era neplăcută și încă o durea. O spală cu apă rece la izvor și îmbracă rochia la loc. Se întorcea în cort când Napayshni reveni în tabără călare. În ziua aceea omorâseră mai mulți bizoni decât cu o zi în urmă, iar el era mulțumit. O văzu când se apropie, și la început nu observă sângele de pe rochia ei. Voia să-i spună ceva, dar ea își ridică privirea, rătăcită, și leșină la picioarele calului.

Napayshni descălecă imediat și o ridică. Nu știa ce se întâmplase cu ea, dar văzu cum sângele se prelingea prin rochia de elan. Le strigă pe femei și o trimise pe una dintre ele după vraci. O așeză pe Wachiwi pe așternutul ei în timp ce ea începea să-și vină în fire, dar apoi leșină din nou.

Își recăpătase cunoștința când sosi vraciul, însoțit de o bătrână. Femeile o dezbrăcaseră de rochie, iar Napayshni îi cerceta rana. Soțiile lui spuneau că nu știau ce se întâmplase, dar Napayshni bănuia că încercase să fugă din nou și intervenise ceva. În timp ce vraciul presăra o pudră pe rana lui Wachiwi și aplica o cremă care aproape o făcu să urle de durere, Napayshni ieși să-l caute pe băiatul care păzise caii în acea după-amiază.

— A încercat să fugă din nou? îl întrebă direct, amenințător, făcându-l pe băiat să tremure sub privirea lui feroasă.

— Da, a încercat. Mi-ai spus să o opresc cum pot, și fix asta am făcut.

— Nu ți-am zis să o omori. Ai fi putut să o ucizi trăgând cu săgeata așa în umărul ei. Mai bine o loveai în picior.

— Nu am avut timp. Alerga prea repede. Calul meu abia a putut să țină ritmul.

— Știu, răspuse Napayshni. Gonește ca vântul. Fii mai atent data viitoare. A vorbit cu tine când ai adus-o înapoi?

— Mi-a zis că îi este dor de tatăl ei, care este bătrân și bolnav. I-am spus că ei îi va fi mai bine aici, cu tine.

Băiatul zâmbi timid.

— Îți mulțumesc. Nu voi vorbi cu nimeni despre asta, și vreau să faci și tu la fel.

Dacă ar fi știut cineva câte griji își făcea pentru captiva sa, ar fi crezut despre el că era o femeie bătrână, nu șeful tribului. Nu avea de gând să se facă de râs din cauza ei, indiferent cât de frumoasă era.

— Ai tras într-o pasăre și nu ai nimerit-o. Ești un arcaș îngrozitor, nu-i așa, Chapa?

Asta avea să fie varianta lor.

— Într-adevăr, răspuse băiatul, știind că nu trebuia să-l contrazică. Trăsese într-o pasăre. Nu o nimerise. Asta era povestea lui, chiar dacă era umilitoare.

Napayshni se întoarse apoi în cortul său, unde Wachiwi dormea, după ce înghițise băutura ce-i fusese dată. Vrăciul și bătrâna plecaseră. Wachiwi tresări o dată, apoi căzu din nou într-un somn adânc, iar el ieși din cort.

Dormi până a doua zi dimineța și părea amețită când se trezi, uimită că avea pe ea doar o pătură, nu și rochia, care era împăturită cu grijă lângă ea. Văzu sângele și își aminti ce se întâmplase. Nu reușise să fugă nici de această dată. Tristețea o copleșea pe măsură ce se trezea și se îmbrăca. Atunci observă că avea sânge și pe mocasini.

Napayshni o văzu când ieși din cort. După cum arăta, în ziua aceea nu era în stare să fugă. Părea obosită, bolnavă și dezorientată din cauza băuturii pe care o obligaseră să o bea.

— Ce-ți face umărul? o întrebă. Ea se împletici când trecu pe lângă el și tresări la razele strălucitoare ale soarelui. Toți bărbații erau în tabără, iar femeile argăseau pieile și conservau carnea. Proviiziile pentru iarnă erau aproape complete.

— E bine, răspuse, nu prea convingătoare. Încă o durea, dar era prea mândră ca să recunoască asta în fața lui.

— Chapa e un arcaș tare nepriceput. Încerca să tragă într-o pasăre, dar, în schimb, te-a rănit pe tine.

— Nu-i adevărat. Mi-a zis că i-ai cerut să mă oprească prin orice mijloace. Te-a ascultat.

— De câte ori vei mai încerca să scapi, Wachiwi? De data aceasta ai fost rănită. Puteai să cazi de pe cal și să fii omorâtă.

— Ori săgetată de unul dintre oamenii tăi, replică ea fără menajamente. Mai bine mor decât să rămân aici.

— Asta era adevărul. Doar moartă avea să renunțe să încerce să fugă acasă.

— Ești atât de nefericită aici?

I-ar fi părut rău să audă acest lucru, fiindcă adevărul era că se purtase frumos cu ea.

Putea să o facă a lui încă din prima noapte, și deja trecuseră câteva săptămâni de când ea era acolo, dar dorise să îi dea timp să îl cunoască înainte să o ia de soție, însă nu era deloc mai prietenoasă acum față de cum fusese la început. Nu voia să fie dur cu ea, dar nici ea nu trebuia să fugă la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, ar putea sfârși rău. Nu voia să i se întâmple asta. Ceea ce se petrecuse în ziua trecută fusese destul de grav.

— Mi-ai omorât frații, spuse ea cu ură. “Și pe Ohitekah”, adăugă în gând, dar nu-i rosti numele.

— Așa se întâmplă în timpul atacurilor. Nu avea cum să schimbe acest lucru și voia ca ea să fie a lui. O dorea din tot sufletul. Putem încerca să fim prieteni?

Se gândi că, dacă îl vedea ca pe un prieten, restul avea să fie mult mai ușor pe urmă și avea să-l accepte ca soț.

Nu era prima femeie răpită într-un atac sau de un grup de războinici și dată șefului de trib. Multe deveneau sclave. Celelalte trei femei din tribul ei își acceptaseră soarta. Wachiwi le văzuse cu bărbații lor și cu noile familii. Erau nefericite, dar știau că nu aveau de ales, deși erau mai tinere și mai liniștite decât Wachiwi. Le întâlnise de câteva ori la râu, dar femeia mai în vârstă care le trata ca pe sclave nu le îngăduia să-i vorbească.

Napayshni voia să-i ofere mai mult decât o viață de sclavă sau de prizonieră și să o trateze ca pe soția lui. Wachiwi nu dorea însă nimic de la el.

— Ești dușmanul, nu prietenul meu.

— Vreau să-mi fii soție, spuse el cu blândețe.

Rareori întâlneai un mare-șef care să se umilească în fața unei tinere. În alte triburi și în alte împrejurări, asta ar fi fost onoare, însă ea nu dorea să-i fie soție, la fel cum nu dorise să fie nici soția bărbatului care îi oferise tatălui ei o sută de cai pentru mâna ei. Napayshni îi omorâse frații și pe băiatul pe care-l iubise. De fapt oamenii lui îi omorâseră, dar era același lucru. În plus, o luaseră de lângă tatăl ei. Pentru asta nu avea să-l ierte pe Napayshni niciodată.

— Nu voi fi soția ta niciodată, replică Wachiwi cu vehemență. Va trebui să mă iei cu cuțitul la gât.

— Nu voi face asta. Vreau să fii a mea de bunăvoie.

Îl săgetă cu privirea, dar ceva se înmuiase în ea. El o ruga, nu îi cerea, nu o forța. Nu era totul pierdut pentru ea. Lucrurile ar fi putut sta mult mai rău. El era un bărbat onorabil, o trata cu respect, chiar dacă ea nu se purta la fel. Fusese crudă cu el de când se întâlniseră. Ea nu voia să fie nici soția, nici sclava, nici premiul lui.

— Nu te voi forța, Wachiwi. Nu vreau să te iau de soție fără voia ta. Plimbă-te unde vezi cu ochii prin tabără, fă ce vrei. Fii soția mea când ești pregătită, nu mai devreme. Dar, dacă vei încerca să fugi din nou, te voi lega în fiecare zi. Ești o femeie liberă în tabără și, când vei vrea, vei fi soția mea, nu o sclavă.

El nu avea de gând să transforme în sclavă o fată a unui șef de trib, iar Ursul Alb era un șef de trib important. Fiica lui era demnă de respect.

— Nu te apropia de cai, o avertiză. În rest, poți să mergi unde dorești. Pe jos.

Ea nu-i răspunse, iar el se îndepărtă. Ce îi oferea era mai mult decât cinstit, însă ea nu era pregătită să cadă la pace cu el și își jură că nu avea să o facă vreodată. Plănuia să fugă de câte ori i se oferea ocazia.

Erau în tabăra de vară, iar afară era cald. Nu mai plănuiau să se mute timp de câteva săptămâni. Aveau de lucru cu vânatul pe care îl omorâseră, femeile coseau, bărbații tăbăceau pieile și conservau carnea, blănurile erau pregătite pentru comerț. Câmpiile avea iarbă bună de păscut pentru cai, iar în apropiere erau mulți bizoni, dacă ar fi vrut să mai vâneze. Era o ușurare să nu fie nevoiți să-și mute tabăra la câteva zile, mai ales în zilele toride de vară. Iar umărul lui Wachiwi se vindecase deja. Nu o mai durea. Încă aștepta un moment potrivit să fugă, dar nu se iveau nici unul. Erau prea mulți bărbați în tabără la acea vreme. Nu ar fi reușit să ia un cal cu care să plece. Nu avea ce face decât să-l asculte pe Napayshni, să se plimbe, dar să nu călărească.

Într-o zi, auzi de la niște bărbați că în apropiere era un lac. Era destul de departe, dar ea nu avea altceva de făcut. Nu avea copii, bărbat sau alte sarcini de îndeplinit prin tabără. Era tratată ca un oaspete, iar cele două soții ale lui Napayshni făceau totul, îi spălau până și hainele. Așa le ordonase Napayshni. Chiar dacă bodogănisera la început, făceau precum li se spusese și o tratau ca pe un copil. Viața ei în tabără era ușoară, doar că nu voia să fie acolo.

Napayshni încercă o altă strategie ca să o câștige, la fel cum proceda cu caili sălbatici. O ignoră cu desăvârșire, sperând să vină ea la

el. Tactica lui nu dădu rezultate, dar nici ea nu mai era la fel de războinică. Pe măsură ce trecea timpul, Wachiwi se simțea tot mai bine în tabăra de vară. Se juca împreună cu copiii, și, din când în când, pentru câteva minute, se așeza lângă celelalte femei. Brodă puțin și își repară rochia ruptă din nou. Chiar le învătă pe două tinere cum să vopsească acele de porc spinos. Găsiră fructele perfecte și obținură aceeași culoare albastră izbitoare, ceea ce le entuziasmă teribil. Napayshni era mulțumit să o vadă liniștindu-se, deși nu îi vorbea.

În a doua săptămână petrecută în tabăra de vară, se hotărî să se plimbe mai mult timp și descoperi lacul despre care auzise din poveștile unor bărbați. Nu era nimeni acolo. Era singură în cel mai frumos loc pe care-l văzuse vreodată. În sus se zărea cascada, iar la poalele dealului era lacul liniștit, cu pești și o plajă mică de nisip. Privi în jur, nu văzu pe nimeni, își scoase mocasinii și rochia și înotă goală în lac. Frații ei o învățaseră să înoate ca un pește.

Nu mai avusese parte de o după-amiază atât de minunată de ani de zile, cu atât mai puțin când fusese răpită. Își ascunsese hainele ca să nu fie văzute, în cazul în care cineva din tabără ar fi venit lângă lac. Dar nu apăru nimeni. Erau ocupați în tabără, unde aveau de lucru, și locul era prea departe pentru femei și copii. Parcă se afla într-un loc sfânt. Zâmbi larg pentru prima dată de când fusese luată captivă și rămase acolo toată după-masa, stând la soare și înotând. Cânta când se întoarse în tabără. Se bucura de libertate, din moment ce Napayshni știa că ea nu putea ajunge departe pe jos. Și, oricum, erau la prea mare distanță de tabăra ei.

Părea fericită, senină și foarte tânără, cu părul ei negru lăsat liber pe spate. Napayshni o zări când se întoarse în tabără și nu-i adresă nici un cuvânt, dar inima lui tresări de bucurie văzându-i privirea. Wachiwi era liniștită, fericită și în largul ei.

În timpul cinei din jurul focului, o întrebă ce făcuse în ziua aceea. Bebelușul nou-născut prindea tot mai multe puteri și era sănătos, iar mama lui arăta și ea bine. Amândouă femeile erau din nou însărcinate, urmând să nască primăvara. Napayshni își dorea tare mult să fie tatăl copilului lui Wachiwi, însă nu-i spunea nimic. Nu voia să o sperie, mai ales acum, când părea a se obișnui cu ei.

— Am fost la lac astăzi, spuse încet Wachiwi.

Nu mai era atât de ostilă, acum că nu-i mai vorbea atât de des, dar încă nu voia să-i fie soție, nici măcar prietenă.

— Pe jos? El se arată impresionat. Dar e o distanță mare. Știa că unii dintre bărbații din tabără fuseseră acolo călare, dar el nu avusese timp zilele acelea.

— E un loc superb, răspunse ea senină.

El dădu aprobator din cap și se întoarse din nou cu spatele la ea, prefăcându-se a o ignora. Pentru el, ea era un cal sălbatic. Nu reușise încă să o îmblânzească, dar știa că avea să o facă într-o zi. Acea zi urma să vină, iar el o aștepta cu nerăbdare.

CAPITOLUL 8

Wachiwi se ducea la lac în fiecare zi. Avea mult de mers pe căldură, dar merita, deoarece timpul petrecut acolo era absolut liniștitor. Îi amintea de lacul unde mergea împreună cu frații ei. Într-una din zile, ca să-și verifice măiestria, se întinse peste apă și prinse un pește cu mâna, apoi izbucni în râs și îl aruncă înapoi în apă. Se bucura până peste poate de clipele petrecute acolo de una singură. Era atât de sigură că nu era nimeni în jur, încât stătea la soare ore în șir, înota și culegea fructe de pădure complet dezbrăcată. Se simțea ca un copil. Era singură și în siguranță. Ar fi vrut ca acele zile să dureze la nesfârșit, dar știa că peste câteva săptămâni urmau să plece și să se îndrepte spre tabăra de iarnă. Acela era momentul în care plănuia să încerce o nouă evadare, nu acum. Acum nu se gândea la nimic, nu o îngrijora nimic, nu plănuia nimic. Era fericită și liniștită în fiecare seară când se întorcea în tabără.

Pielea ei deveni arămie, iar mocasinii se rupseră de la atâtea plimbări către lac în fiecare zi, din zori și până în amurg, când se întorcea în tabără. Ajungea întotdeauna la timp pentru cină, iar pe Napayshni îl bucura strălucirea din ochii ei. Era comunicativă, binevoitoare și caldă, chiar și cu el câteodată, când uita să pară indiferentă sau supărată. Când îl lăsa să vadă aceste lucruri, lui i se încălzea sufletul, iar ea părea că și-l deschide pe al ei. Cea mai scumpă dorință a lui era să fie în sfârșit a lui până când ridicau tabăra. Avusese răbdare cu ea și părea să dea roade. Simțea asta și în felul în care-i

vorbea, atunci când îi povestea despre cum înota în lac. Se gândea să-i dea un cal, ca să ajungă mai ușor acolo, dar nu voia să o ispitească să fugă din nou. Încă putea. Încă nu era a lui. Odată a lui, purtându-i copilul, era sigur că nu va mai încerca niciodată să fugă. Acum însă putea fugi din nou. Trebuia să o facă a lui mai întâi, după aceea era în siguranță, deoarece Wachiwi rămânea a lui pentru tot restul vieții. Nu-și dorea nimic altceva și doar la asta se gândea în fiecare zi.

Wachiwi nu avea ochi pentru pasiunea și sentimentele pe care el le nutrea față de ea și, în fiecare dimineață, cu pas ușor, mergea la lac, nerăbdătoare să ajungă în locul ei tainic și să-și petreacă ziua acolo. Avusese noroc, pentru că nu i se dăduseră sarcini în tabără. Acesta fusese darul lui Napayshni pentru ea. Așa putea să se joace toată ziua, să înoate în lac, să stea întinsă pe plajă și să viseze. Încă își visa familia, satul și tatăl, dar acum se gândea și la altceva: la cele două femei cu care locuia, la copiii lor și, câteodată, la Napayshni. Nu voia să creadă, dar vedea că era un om cumsecade. Era bun cu oamenii săi, cu soțiile lui, era blând cu copiii și se purta frumos cu ea. Dacă ar fi fost Sioux și nu i-ar fi omorât frații și pe Ohitekah, poate l-ar fi plăcut și chiar ar fi acceptat să-i fie soție. Dar nu va accepta niciodată. În plus, va pleca în curând. Indiferent cât de frumos se purta cu ea, era mai hotărâtă ca oricând să fugă. Aștepta până când ridicau tabăra și, între timp, se bucura de zilele petrecute la lac.

Într-o după-masă deosebit de călduroasă, adormise pe plajă. Își dosise mocasinii și rochia sub un tufiș și dormea adânc, după ce înotase îndelung. Copiii îi treziseră noaptea trecută din cauza căldurii și era obosită. Îl visa pe tatăl ei, când auzi un zgomot. Crezu că era o pasăre

care se agita într-un tufiș din apropiere. Deschise un ochi, privi în jur fără să vadă nimic, se ridică pe nisipul fierbinte și, în timp ce făcea asta, observă ceva ce nu mai văzuse niciodată. Un bărbat cu pantaloni din piele de căprioară și cămașă albă desfăcută la piept, cu piele albă și păr negru, care o privea fix, cu neîncredere și cu teamă. Era incapabil să se miște, iar ea se simțea la fel. Îi auzi calul priponit în apropiere.

Nemaivăzând până atunci un bărbat alb, nu știa cine sau ce era și, uitându-se la el, își aminti ce-i povestea tatăl ei despre spiritele albe care veneau de departe. Erau pline de mister, dar, pentru că nu le văzuse niciodată, își luase mintea de la ele. Într-o clipă își dădu seama că avea în față un spirit. Nu știa dacă era un spirit bun sau unul rău și stătea în fața lui, goală, temându-se să facă vreo mișcare, neștiind ce voia el să facă. Și el părea la fel de speriat ca și ea. Nu știa dacă nu cumva se afla în apropiere un grup de indieni, care urmau să vină după ea și să-l găsească. Privind-o pe tânăra splendidă din fața lui, avea senzația că goliciunea ei era aproape mistică. Era perfectă din toate punctele de vedere.

Ca să o liniștească, își ridică ambele mâini în semn de pace, iar ea recunoscuse dialectul iroquois sau huron. Nu era Sioux sau Crow, dar îl înțelese.

De fapt, era huron, dialect pe care îl învățase pentru că însoțise tribul timp de doi ani de zile. Venise în vest pe cont propriu, ca să exploreze, să deseneze, când văzuse ceva interesant. Desenase niște hărți care spera să le fie de folos celor care i-ar fi călcat pe urme, dar mai ales celor care voiau să exploreze Lumea Nouă. Era al doilea născut și avea un frate care devenise capul familiei din Franța, așa că

nu îl lega de casă nici o obligație și își putuse urma visul de a pleca în Lumea Nouă. Pentru puțin timp locuise în New Orleans, în urmă cu cinci ani, când sosise pe continent, iar de atunci rămăsese vrăjit de teritoriile virgine, de indieni și de frumusețea neexplorată a locurilor. Până acum nu avusese parte de experiențe urâte, cu câteva excepții, când scăpase ca prin urechile acului. Odată, doar câteva ore îl despărțiseră de locul unui atac al indienilor pawnee, care îi ucisese pe oamenii cu care locuise. Dăduseră foc fortului și omorâseră toți locuitorii în care fusese cu doar câteva zile înainte. În afară de asta, momentele în care descoperea pădurile și Marile Câmpii, pădurile și râurile, erau pline de fericire. Crezuse că zona era nelocuită, dar iată că o fată goală se uita, înlemnită, la el. Văzuse că era indiană, dar nu avea haine și nu știa dacă tribul ei era unul pașnic sau războinic. Oricum, bărbații din tribul ei nu puteau fi departe și cu siguranță nu s-ar fi bucurat de întâlnirea dintre el și una dintre fiicele sau soțiile lor goală pe marginea lacului. L-ar fi omorât pe loc. Știa că amândoi erau în mare primejdie dacă mai stăteau așa. Arătă spre haine, apoi spre ea. Ea dădu din cap și alergă spre tufișuri, iar câteva clipe mai târziu răsări din ele precum o căprioară, în rochia din piele de elan și în mocasini. Ciudat era faptul că nu părea speriată de el, ci mai mult intrigată și oarecum nedumerită, de parcă nu mai văzuse un alb până atunci. Acum, văzând-o cu hainele pe ea, el se gândi că era Sioux și, evident, de rang înalt, deoarece avea rochia brodată și decorată. Bărbatul bănuia că era fata sau soția unui șef de trib.

Făcu din nou semnul păcii și rămase la distanță de ea. Voia să o întrebe dacă era singură, dar nu știa cum. Privi în jur, ca și cum ar fi

căutat pe cineva, după care se uită la ea întrebător. Ea înțelese și își scutură capul, neștiind dacă trebuia să recunoască faptul că era singură. Avea la ea un cuțit mic, prins de talie, dar era pentru tăiatul fructelor de pădure și al viței-de-vie. Nu-l folosisese niciodată împotriva unui bărbat. Nici nu știa încă dacă era un spirit bun sau unul rău, dar nu i se părea amenințător. De fapt, el părea chiar speriat și surprins. Atât de tare, încât o făcu să zâmbească. Îi spuse ceva în dialectul Sioux, dar n-o înțelegea. Atunci ea arătă cu degetul în direcția în care era tabăra și făcu un semn cu mâinile pentru wigwam. El dădu din cap, recunoscător pentru informație, știind acum de ce locuri să se ferească. Apoi, în timp ce el se întreba dacă să o oprească, ea se îndepărtă agale. El nu se mișcă. Rămase însă cu privirile ațintite în urma ei.

Wachiwi ajunse pe cărarea pe care mergea în fiecare zi. Se uită de câteva ori în urmă, văzându-l încă acolo. Nu se mișcase, iar ochii nu i se dezlîneau de ea. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Apoi, pe nesimțite, se topi în pădure, își dezlegă calul și se îndepărtă călare. Când ea întoarse capul pentru ultima oară, să vadă dacă mai era acolo, el dispăruse. Primul spirit alb pe care îl văzuse se dusese ca fumul. Își dorea să poată întreba pe cineva despre el ori să povestească ce văzuse, dar nu îndrăzni. Ceva îi spunea că nu putea.

Când reveni în sat, o oră mai târziu, era serioasă. Toți erau ocupați, iar ea se alătură femeilor de lângă cortul ei și începu să se joace cu copiii. Luă în brațe bebelușul, ca de obicei, și-l făcu să râdă în hohote. Râdea și ea cu el când Napayshni se întoarse acasă de la prelucrarea pieilor de bizon. Șeful o văzu și se gândi că nu putea exista

ceva mai plăcut ochilor decât Wachiwi jucându-se cu bebelușul. Spera ca următorul copilăș pe care ea îl va ține în brațe să fie al lui și al ei.

Wachiwi nu vorbi cu nimeni din tabără despre bărbatul pe care îl văzuse lângă lac. Instinctul îi spunea că asta l-ar fi pus pe el sau pe ea în pericol. Poate ar fi învinovățit-o cineva pentru prezența lui. Îl căută în ziua următoare, dar el nu veni. Îl revăzu însă după încă o zi. Înota când el își făcu apariția. Își scoase capul din apă când îl văzu apărând din pădure și apropiindu-se de ea. Purta aceiași pantaloni din piele de căprioară și cizme negre, înalte. Avea părul lung, la fel de negru ca al ei, și dat pe spate. Făcu din nou semnul acela ciudat al păcii și se apropie de malul apei. Îi zâmbi și toată fața i se luminează când făcu asta. O urmări o vreme și văzu că era singură. Era atât de frumoasă, încât îi tăia respirația. Știa că făcuse un lucru curajos, și necugetat totodată când revenise, dar nu se putuse opri. Voia să o mai vadă o dată și să descopere mai multe lucruri despre ea, dacă se putea. Nu mai fusese singur cu o indiană până atunci. Petrecuse cinci ani în America descoperind natura, regăsindu-se pe el, devenind adult în lumea pe care o iubea și care era atât de diferită de a lui. Iar acum fusese vrăjtit de această femeie care îi părea o zeiță indiană. Își dădu seama că nu fusese o întâmplare că ea era singură la lac, bănuia că venea deseori acolo, poate chiar în fiecare zi. Din clipa în care o zărise, știuse că trebuia să o revadă. Ar fi vrut să-i facă portretul și să surprindă spiritul liber și grația pe care le remarcase atunci când ea se juca în apă. La rândul ei, Wachiwi se întreba de unde cunoștea el semnele huronilor, dar nu zise nimic.

El văzuse satul Crow de la distanță, făcuse un ocol mare și își stabilise tabăra departe de el, într-o peșteră din pădure. Pădurea nu avea secrete pentru el, era expert. Urmărise totul cu atenție, să nu se organizeze un atac, dar nu fusese nici unul. Văzu printr-un telescop că toată lumea din tabără era ocupată. Vara se apropia de sfârșit, iar el bănuia că se pregăteau de iarnă. Se întrebă dacă nu cumva fata pe care o văzuse lângă lac o ștersese din tabără ca să se joace în loc să muncească. Părea destul de tânără ca să facă asta, iar dacă era fata șefului de trib, probabil că i se îngăduia acest lucru, era un privilegiu. Își dorea să o întrebe atâtea, voia să știe atâtea despre ea.

Când ea înota, văzu că era din nou goală, dar asta nu părea să o stânjenească. Se uita la fața ei, nu la porțiunile de piele care ieșeau la suprafață în timp ce se mișca prin apă. Ea se ridică în picioare, iar apa îi ajungea până la talie. Ochii li se întâlneau și nici unul nu se mișcă, apoi ea zâmbi și se ascunse din nou sub apă. Se juca cu el ca o nimfă a pădurii. La un moment dat, i se păru că nu era decât o închipuire a lui, dar era cât se poate de reală și atât de frumoasă. Nu-și putea imagina o nimfă a pădurii mai frumoasă ca ea. Iar inocența din privirea ei îl copleși. Decise să se prezinte, deși părea ceva destul de nesăbuit.

— Jean de Margerac, zise, arătând spre el și făcând o plecăciune. O clipă, ea păru nedumerită, neînțelegând ce spune. El își repetă numele, duse degetul la piept fără să se mai miște, iar ea înțelese.

— Wachiwi, spuse încet, arătând spre ea.

El nu știa prea multe lucruri despre indienii din zonă ca să își dea seama din ce trib era ea, iar când încercă să-i spună câteva cuvinte,

înțelese că nu știa nici engleză, nici franceză. El le vorbea pe amândouă; engleza o învățase când sosise în Lumea Nouă. Învățase și iroquois și huron, dar ea nu cunoștea nici aceste dialecte. Aceste triburi erau mult mai la est față de ei. Nu le rămăseseră decât semnele, dar deocamdată le era suficient.

Își știau doar numele, nimic altceva din viața celuiilalt. Avea o noblețe în comportament care îi sugera că avea o poziție privilegiată în lumea ei, dar era un spirit liber, la fel ca el. Într-un fel straniu, poveștile lor nu erau diferite. Și el se simțea prizonier în lumea lui în Franța. Din dragoste pentru el, fratele său mai mare, marchizul Tristan, îi îngăduise să plece din Franța și îi dăduse binecuvântarea. Ea începu să facă niște semne și în cele din urmă el își dădu seama că îl întreba de unde venea, arătând întâi spre cer, cu o privire interogativă, apoi spre pădure. El arătă spre pădure, indicând că venise călare multe, multe, multe zile. Încercă să-i explice că în depărtare era un ocean, iar de acolo călătoria era mult prea lungă ca să poată fi explicată prin semne. El venea din Franța, din provincia Bretagne și era conte de Margerac. Faptul că fratele lui mai mare era marchiz și stăpânul unor ținuturi întinse nu ar fi însemnat nimic pentru ea. Pentru moment era suficient că-și cunoșteau numele, fără trecut, fără viitor. Tot ce aveau era prezentul, iar asta le dădea un sentiment amețitor.

Bărbatul își scoase cizmele și intră în apă cu ea, simțind cum rațiunea îl părăsea. Dacă vreunul dintre războinici și-ar fi făcut apariția, ar fi fost mort, deoarece nu avea cizme și nici arme. Ca și ea, avea legat la mijloc un cuțit cu care își tăia drum prin desișurile pădurii, dar nu voia să intre într-o luptă corp la corp cu vreun războinic din tribul ei,

iar pușca și-o lăsase pe cal, ca să nu o sperie. Erau ca doi copii care se întâlnesc într-un loc interzis, riscând enorm, iar el vedea în ochii ei că și ea știa asta. Arăta ca o fetiță cu mult temperament. Majoritatea femeilor ar fi luat-o la fugă, țipând ca din gură de șarpe. Dar ea înota, goală, la doar câțiva centimetri de el, sfidând soarta sau având încredere în el, nu știa sigur. Nu arăta ca o femeie ușoară. În ochii ei nu era nici umbră de invitație, doar inocență, curiozitate și prietenie. Categorie, era o fată neobișnuită. Din fericire pentru ea, era în siguranță cu el. Ceva îi spunea că și ea simțea la fel. Era fie nesăbuită, fie foarte curajoasă.

Ea se îmbracă din nou, în timp ce el își întoarse privirea, apoi se așezară unul lângă altul pe un bușean, încercând să schimbe crâmpoie de informații. O întrebă dacă are copii, iar ea dădu din cap. El deduse că nu era căsătorită, deși părea destul de matură. Poate era fiica favorită a șefului de trib, de care acesta nu se putea despărți. Cu ajutorul semnelor, ea îi povesti că fusese răpită de acasă și dusă călare multe zile. Îi arată cicatricile lăsate de funiile cu care o legaseră, deoarece încă nu dispăruseră, apoi îi arată satul din care venise. Încerca să-i spună că era prizonieră acolo, dar Jean nu înțelegea atunci ce făcea singură la lac. El se duse apoi în locul unde își lăsase calul și îi arată desenele și schițele pe care le făcuse lacurilor, pădurilor, câtorva oameni, iar ea dădu din cap. Erau foarte bune. Îi arată și una dintre hărți, dar ea părea că nu știa ce era, deoarece nu mai văzuse niciodată una. Îi dădu de înțeles că îi plăceau mai mult desenele. Apoi trebui să plece.

Reușiră să închege un soi de prietenie ciudată, fiind curioși unul față de celălalt și provenind din lumi complet diferite. O fată indiană, poate de rang înalt și un nobil francez, amândoi departe de casă, se întâlniseră din întâmplare în acel loc liniștit. El rămase după plecarea ei și desenă cascada, deoarece dorea să-i dăruiască desenul a doua zi.

Jean veni a doua zi, dar ea nu apărură. Amândouă soțiile lui Napayshni se îmbolnăviseră din cauza fructelor de pădure pe care le mâncaseră, iar ea trebuia să rămână cu copiii.

Trecură două zile până când Wachivi veni din nou la lac și văzu, dezamăgită, că Jean nu era acolo. Se întrebă dacă îl va mai vedea vreodată sau dacă se întorsese de unde venise. Știa că nu dăduse peste războinicii Crow, deoarece nu auzise așa ceva prin tabără și ar fi aflat dacă ei ar fi găsit un bărbat alb și l-ar fi omorât. I-ar fi adus scalpul în sat și i l-ar fi dat șefului de trib. Dispăruse așa cum apăruse. Dar părea un spirit bun cu ea. Nu-i făcuse nici un rău și părea liniștit și prietenos.

Era tăcută când se întoarse în sat în acea seară. Bărbații organizau o nouă sărbătoare de mulțumire pentru o vânătoare bună, iar unii dintre ei erau deja răgușiți. Napayshni băuse mult, ceea ce făcea rar, dar era cu chef și încercă să intre în patul ei. Îl simți lângă ea când reveni în cort, dar îl ignoră și se prefăcu adormită, iar el se întoarse în culcușul lui. Înainte însă, el îi atinse ușor fața și gâtul cu degetele, sperând să se trezească. Ea nu era pregătită pentru el și nici nu credea că va fi. Îi simțea pasiunea crescândă, dar asta nu făcu decât să-i aducă aminte că trebuia să fugă de acolo. Era îngrijorată că nu peste mult timp el o va forța să fie cu el, frustrat de atâta așteptare. Avusese răbdare până atunci, dar ea știa că nu va mai ține prea mult. Știa de la

alte femei ce fac bărbații și, de fapt, fie că îi plăcea sau nu, era a lui. Putea să facă tot ce voia cu ea. Era un miracol că nu profitase până atunci.

Urma o iarnă grea, în care aveau să împartă același cort, iar ambele lui soții urmau să fie în ultimele luni de sarcină la mijlocul iernii. Nu era greu de ghicit că se va îndrepta spre Wachiwi ca să-și satisfacă poftele și să facă un copil. Copiii mulți erau un semn de virilitate și de importanță pentru un șef de trib. Iar el o dorea pe Wachiwi de când sosise. Se stăpânise până acum, dar ea știa. Curând o va face soția lui. Voia să plece înainte de asta. Își jurase să nu-l lase niciodată lângă ea. Era peste puterile ei să ierte moartea fraților și a lui Ohitekah.

Umbla vorba că urmau să ridice tabăra curând, în ultimele zile ale verii. Bizonii începuseră să plece, iar indienii Crow voiau să mai vâneze câțiva înainte de venirea iernii. Petrecuseră mult timp în tabăra de vară, iar Wachiwi se simțise foarte bine lângă lac, mai ales de când îl cunoscuse pe Jean. Se simțise bine și când era singură acolo. În ziua în care ridicau tabăra, ea se duse la lac pentru ultima oară. Credea că el plecase, deoarece nu-l mai văzuse de câteva zile și nu se aștepta să-l revadă.

Mergea grăbit, ca de obicei, ca să poată rămâne acolo cât mai mult timp. Aerul se răcorise puțin și putea simți apropierea toamnei. Câțeva frunze începuseră să cadă din copaci, dar încă era suficient de cald ca să poată înota. Își scoase hainele, ca de obicei, dar apa i se păru ceva mai rece. După baie își puse înapoi rochia și mocasinii, gândindu-se la Jean, și fu surprinsă când acesta apăru din senin,

făcând-o să se întrebe dacă nu era totuși un spirit. Nu-l mai văzuse de cel puțin o săptămână. El îi arată prin semne că fusese plecat și că se întorsese. Nu știa cum să exprime, dar sperase să o revadă, măcar o dată. Simțea că trebuia să o mai vadă o dată înainte să plece. Îi dădu desenul cu cascada pe care i-l făcuse, iar ea păru încântată. I-l înapoie însă, pentru că nu îl putea lua cu ea în tabără. Apoi el îi arată un crochiu cu ea, ceea ce o impresionă și mai mult. Îi zâmbi imediat ce văzu desenul.

Se așezaseră pe bușteanul favorit, cum făceau de fiecare dată. Ea culese niște fructe și i le dăruie. Ședeau liniștiți, ca doi copii, când auziră ceva amândoi în același timp, ca un foșnet de frunze. Wachiwi sări în sus înspăimântată, la fel și Jean, și până să-și dea vreunul seama ce se întâmplase, Napayshni pătrunse în luminiș, la fel de surprins ca și ei. Pentru o clipă, toți rămaseră nemișcați, dar apoi, fără să scoată un sunet, Napayshni se avântă și sări asupra lui Jean. Wachiwi nu știa ce să facă. Nu-și dăduse seama că o urmărise până acolo, nu o mai făcuse niciodată și nu știa dacă venise singur. De fapt, el se săturase de atâta așteptare și decisese să o facă femeia lui, înainte să ridice tabăra, în locul pe care ea îl îndrăgea atât de mult. Credea că așa era cel mai bine. În timp ce-i urmărea împietrită, Wachiwi îi văzu pe cei doi bărbați ferecați într-o strânsoare mortală, cu fețele roșii, gemând, cu mâinile unul în gâtul celuilalt. Stătea neputincioasă, temându-se să intervină și, tocmai când Napayshni părea că îl va răpune pe Jean, ea observă cum Jean slăbi strânsoarea din jurul gâtului indianului, se întinse agil după cuțitul de la curea și îl străpuse pe Napayshni cu el. Bărbatul care fusese stăpânul ei o fixă cu privirea uimit și scoase un sunet bolborosit,

în timp ce sângele șiroia din gâtul lui, după care se prăbuși cu fața la pământ. Jean se înecase și încerca să-și recapete răsuflarea, fără să-și poată lua ochii de la Napayshni. Ochii lui erau deschiși, zăcea la pământ nemișcat, iar sângele îi țâșnea din piept. Era mort.

— Dumnezeule, strigă Jean îngrozit, fără să știe ce să facă, dar Wachiwi, mai rapidă decât el, îl apucă de un picior pe Napayshni, îi făcu semn lui Jean să-l apuce pe celălalt și îl traseră în tufăriș.

Nu era un mod potrivit în care să îngropi un mare șef indian, dar era tot ce puteau face. Amândoi știau că trebuia să se miște repede. Dacă cineva din tabără știa unde venise sau dacă îl urmărise până acolo, Jean și Wachiwi ar fi fost uciși. Jean nu dorise să-l rănească, dar nu avusese de ales. Se jucaseră cu focul din momentul în care deveniseră prieteni.

Wachiwi se dovedi puternică și agilă în timp ce-l trăgeau pe Napayshni în tufișuri. Acestea erau foarte dese, iar ea știa că nimeni nu îl va găsi o bună bucată de timp. Apoi arătă spre ea, spre Jean și în direcția în care se afla calul. Era clar ce voia să spună, că trebuia să plece cu el, iar el pricepuse asta. Își curăță cuțitul în apă cât putu de repede, îl puse înapoi la curea și o luară împreună la fugă spre cal, fără să rostească un cuvânt. Wachiwi se aruncă pe cal, în fața șeii, de parcă asta făcuse de o viață, iar Jean încălecă, își puse un braț în jurul ei, luă hățurile și cât ai clipi o luară din loc într-un galop nebun.

Ea îi arăta drumul pe niște poteci și prin niște luminișuri pe care el nu le observase și nici nu le-ar fi văzut vreodată. În timp ce călăreau, își dădu seama că ea își petrecuse toată viața călare. Mâna calul neîncetat; amândoi știau că trebuia să ajungă cât mai departe într-un

timp cât mai scurt. Când cei din tabără vor descoperi dispariția lui Napayshni, dacă nu o făcuseră deja, vor veni după ei. Jean își dăduse seama de asta în momentul în care înțelesese că era șef de trib. Ce nu pricepea el era de ce Wachiwi nu păruse întristată când îl văzuse mort. De fapt, părea ușurată. Nu își putea da seama dacă îi era soț sau dacă între ei exista vreun grad de rudenie. Dar nu era momentul să întrebe acum, când fugeau călare. Wachiwi se concentra la drumul prin pădure. Călăriră cu toată viteza până la căderea întunericului. Calul era epuizat, iar Jean se ruga să nu-l ologească prin pădure. Mai aveau drum lung de făcut. Călăreau spre nord și est. Într-un sfârșit, ea îl lăsă să se oprească după ce observă o peșteră. Legară calul de un copac, după care el o urmă înăuntru. De data aceasta își luă arma cu el. Nici unul dintre ei nu știa prea bine unde se aflau, dar el avea o vagă idee. Încerca să ajungă la casa unui vânător pe care îl cunoștea și care îl găzduise mai multe zile atunci când venise în vest. Era un francez pe care îl cunoscuse în Canada și se știa de ani de zile. Jean nu voia să-i pună viața în pericol, însă în momentul în care ajungeau la el ar fi fost departe de tabăra Crow.

Jean observă ceva în privirea lui Wachiwi, ca și cum încerca să-i spună ceva. Pentru scurt timp, când plecaseră de lângă lac, ea dorise să-l călăuzească pe drumul spre satul tatălui ei, dar își dăduse imediat seama că, dacă ar fi făcut asta, și-ar fi pus tribul în pericol, poate chiar ar fi provocat un război cu cei din tribul Crow. Când vor vedea că ea nu se întoarce în tabără și când războinicii vor găsi cadavrul lui, nu al ei, vor presupune că ea le-a omorât șeful și după aceea a fugit. În plus, dacă se întorcea în satul ei, ei nu ar mai avea nici

o îndoială și ar răzbuna crunt moartea șefului lor. Trebuia să stea departe de tribul tatălui ei. Poate cei din tribul Crow se vor gândi că fusese răpită de alt trib când era lângă lac, iar Napayshni fusese ucis. Puțin probabil însă, atâta timp cât nu era nimeni în jur, se vor gândi că ea l-a omorât. Nu putea face altceva decât să plece împreună cu bărbatul alb, fără să știe ce-o aștepta. Nu avea nici cea mai mică idee ce va face el cu ea. În noaptea aceea abia dacă au scos un cuvânt și unul, și celălalt. Făcuseră schimb de priviri, nu de cuvinte, și nici măcar nu se străduiseră să comunice prin semne. Știau amândoi ce se întâmplase și care erau consecințele dacă ar fi fost prinși.

Dormiseră puțin noaptea aceea și plecaseră înainte de răsăritul soarelui, cu și mai mare viteză. Aveau de trecut o zonă deschisă și Jean știa că erau pe teritoriul triburilor Teton Sioux, un loc în care nu erai niciodată în siguranță. Cei din tribul Teton Sioux se arătau foarte ostili față de alți Sioux și erau temuți de toți. Dar avură noroc și nu văzură nimic cât timp călătoriră în spațiu deschis. Alergară ca vântul, apoi dispărură din nou la adăpostul pădurii. Copacii îi încetineau un pic, dar nu întâlneau pe nimeni pe drum. Nu găsiseră o peșteră în care să înnopteze, așa că amândoi rămaseră treji, ascultând sunetele pădurii, dar nu apăru nici un suflet de om, iar după două zile petrecute în goana calului, nu-i urmărise încă nimeni. Amândoi se întrebau dacă era posibil să nu fi descoperit până atunci nimeni cadavrul lui Napayshni. Jean spera să fie așa. Poate că dispariția șefului și a lui Wachiwi era încă o enigmă pentru oamenii tribului.

În cea de-a treia zi, calul lui Jean dădea semne vizibile de oboseală cu cât încercau ei să-l zorească. Jean știa însă unde se aflau,

deoarece cartografiase acele locuri și știa că erau relativ în siguranță. Cei din tribul Crow îi puteau căuta în continuare, dar nu știau în ce direcție o luaseră, deoarece aveau un avans considerabil. Iar triburile în zona cărora se aflau erau majoritatea pașnice și se ocupau de comerț și agricultură. Nu erau atât de războinice ca Teton Sioux sau Crow. În general, în acea zonă, nu prea erau grupuri războinice, iar Jean spera ca lucrurile să fi rămas neschimbate.

Călătoriseră deja sute de kilometri, în cea mai mare viteză, mai repede decât călărise Jean vreodată. Wachiwi era neobosită și mâna calul într-un fel în care el știa că nu va putea să o facă niciodată. Era de două ori mai bună ca el. Parcă se născuse pe cal.

Continuară drumul și după lăsarea întunericului; începuseră să vadă ferme, câteva locuințe, iar în cele din urmă, Jean recunoscuse coliba pe care o căuta. Se opri în curte, duse calul în grajd, apoi o îndemnă pe Wachiwi să vină pe verandă și bătu la ușă. Era casa lui Luc Ferrier. Venise în Lumea Nouă de ani de zile, vâna în Canada și făcea comerț cu indienii. Fusesse căsătorit cu o indiană, dar rămăsese văduv. Jean îl considera un prieten bun și avea încredere în el. Luc deschise ușa și scoase un strigăt de bucurie văzându-l. Apoi începu imediat să vorbească în franceză.

— Cum de te-ai întors atât de repede? Credeam că vei fi plecat o lună. Ai probleme sau te-ai speriat? Întotdeauna îl lua peste picior, mai ales pentru că avea un titlu nobiliar, și el nu.

Era din Pirinei, un om dur al munților, dar avea o inimă bună și mult respect, pe care nu îl putea ascunde, față de Jean, cu toate că le

plăcea tare mult să se tachineze cu insulte prietenoase. Trecuseră împreună prin situații grele, în care Luc se descurcase foarte bine.

— Un incident minor, spuse Jean cu indiferență, dar Luc observase că erau frânți de oboseală și își dădu seama că veniseră în goana calului. Nu știa de ce veniseră sau pentru cât timp, dar bănuia că se întâmplase ceva și nu voia să fie indiscret. Orice ar fi fost, cu el erau în siguranță. De altfel acesta era și motivul pentru care Jean se îndreptase spre coliba lui imediat ce plecaseră de la lac.

— Cine e prietena ta? nu se abținu Luc să întrebe. Era prea drăguță.

— Știu doar că se numește Wachiwi... Cred că e din tribul Crow sau poate Dakota. Nu-mi dau seama. Nu cunosc prea bine aceste triburi. Am încercat să vorbesc cu ea în iroquois și huron, dar nu cunoaște nici unul dintre aceste dialecte. Locuia într-un sat Crow, dar încerca să-mi explice că fusese răpită, cred că de la tatăl ei.

Luc i se adresă în dakota, dialect pe care îl vorbea fluent, deoarece făcuse multe schimburi cu ei. Putea să converseze în multe dialecte pentru că avea simțul limbii, iar Wachiwi îi răspunse rapid, povestindu-i timp îndelungat istoria ei. Povestea foarte afectată și era foarte expresivă, în timp ce Jean îi asculta pe amândoi, fără să înțeleagă o iotă din ce spuneau. În schimb, Luc dădea din cap, iar ocazional intervenea și el. Jean se întreba dacă îi relata că el îl omorâse pe șeful tribului Crow. Spera să nu facă asta. Nu voia să-l implice în nici un fel, de aceea era mai bine ca el să nu știe nimic. Era problema lor, nu a lui Luc, iar Jean spera cu ardoare că nu se va întâmpla nimic. Plănuia să-și continue călătoria spre est împreună cu Wachiwi, spre Fortul St.

Charles, după care să meargă în St. Louis. Voia să ajungă cât mai departe de tribul Crow, Ce va face cu ea după aceea nu știa. Nu știa nici ce voia ea să facă. Spera că va afla de la Luc.

Trecu ceva vreme până când Luc se întoarse, în sfârșit, spre el și îi explică. Se adunaseră în jurul mesei din bucătărie, unde Luc le pregăti două farfurii cu tocană gătită de el. Era un bucătar bun, iar ei mâncaseră cel mult fructe de pădure în ultimele trei zile. Jean era mort de foame, iar Wachiwi era palidă. Se uita la mâncare cu curiozitate și, prudentă, o împunse cu degetul. Luc îi întinse o lingură și îi arătă cum să o folosească. Învăța repede și mănăcă frumos, în timp ce Luc îi explica lui Jean situația ei.

— Este indiană Dakota. Tatăl ei este șeful Ursul Alb. Este un șef important. Am auzit de el, deși nu l-am întâlnit niciodată. Nu fac comerț cu francezii, își păstrează bunurile între ei. Spune că au fost atacați de Crow astă-primăvară. Ea și alte câteva femei au fost răpite. Au omorât doi frați ai ei, mai mulți bărbați, iar pe ea au dus-o șefului drept premiu. Voia să o facă soția lui, dar ea a refuzat. Fiindcă veni vorba, îți atrag atenția că asta este ceva tare neobișnuit. Atunci când ești luată sclavă și refuzi să te măriți cu șeful de trib căruia i-ai fost dată, lucru considerat o onoare, nu ești privit cu ochi buni. Ar fi putut să o omoare. Se pare însă că el nu a vrut, iar ea spune că s-a purtat frumos cu ea. A încercat să fugă de mai multe ori, furând unul dintre caii lor, dar ei au prins-o și au adus-o înapoi de fiecare dată.

— Este o călăreață incredibilă. Pot să confirm asta, adăugă Jean. Poate călări oricum, în orice condiții, indiferent de relief. Nu știu cum de mai e în picioare calul meu. A scos sufletul din el zilele astea,

mai mult decât am făcut-o eu în trei ani. S-ar putea să-l găsim mort în hambar mâine dimineață.

Luc izbucni în râs la auzul spuselor prietenului său.

— E o fată foarte curajoasă, să-l sfideze pe șef și să încerce să fugă. Spune că tu ai salvat-o de cei din tribul Crow, ceea ce e o nebunie din partea ta, așa spune. Dacă te prindeau furând-o pe sclava și viitoarea soție a șefului și că te ascunzi împreună cu ea, ți-ar fi luat scalpul în două secunde. Nu știu cum naiba ați scăpat.

— Am avut un avans bun, fu tot comentariul lui Jean. Era evident din ce spusese Luc că Wachiwi nu-i dezvăluise faptul că Jean îl omorâse pe cel care o ținea prizonieră și că-i lăsase corpul ascuns în tufișuri. Jean nu putea să nu se întrebe dacă îl găsiseră.

— Nu am de gând să stau mult aici, continuă Jean. Suntem încă prea aproape ca să stăm liniștiți. Vreau să merg la Fortul St. Charles și apoi în St. Louis. Vom fi în siguranță după ce ajungem la fort. Până atunci sunt un pic neliniștit.

— Cred că va fi bine de acum înainte. Vă dau unul dintre caii mei. Ai nevoie de un animal cu forțe proaspete, dacă v-ați grăbit atât de tare trei zile. Ea spune că ar fi vrut să se întoarcă la familia ei, dar nu mai poate. Nu vrea să le facă greutăți și, în plus, se gândește că războinicii din tribul Crow sunt foarte furioși că a fugit și că a reușit să-și piardă urma de data aceasta. Nu vrea să-și pună în pericol tatăl și frații. Apoi își privi întrebător vechiul prieten: Ce ai de gând să faci cu ea, Jean?

— N-am nici cea mai mică idee. Dacă nu se poate întoarce la familia ei, lucru înțelept de altfel, mai ales că va fi considerată vinovată

de uciderea lui Napayshni, iar Crow vor căuta să se răzbune dacă se întoarce în satul ei, atunci nu știu unde să o duc.

— Ești îndrăgostit de ea? Întrebă Luc fără menajamente.

— Nici măcar nu o cunosc, se apără Jean.

Nu era pe deplin adevărat. Se întâlniseră timp de mai multe săptămâni, dar nu o cunoștea suficient de bine cât să o iubească. Nici măcar nu puteau să vorbească unul cu celălalt.

— Doar am ajutat-o să scape, adăugă.

— Ea spune că acum este sclava ta, îl informă Luc.

— Nu am nevoie de o sclavă, răspuse încet Jean. Nici măcar nu am o casă. Nu am decât un cal și niște hărți. Presupun că o pot lua cu mine la verii mei din New Orleans și să o las acolo. Poate o să vrea să rămână în Fortul St. Charles.

— Nu prea are ce să facă acolo. Nu vorbește franceza, nici engleza, nu a ieșit niciodată din satul ei, cu excepția perioadei în care a stat cu cei din Crow. Nu a fost niciodată într-un târg sau într-un oraș. Ți-o poți închipui în New Orleans? Ce va face acolo?

— Nu știu, spuse Jean, trecându-și mâna prin păr. Avea nevoie de ajutor. Nu m-am gândit la altceva.

De fapt, nici nu prea avuseseră de ales, trebuise doar să scape cât de repede se putea. Viețile amândurora erau în pericol, nu doar a ei. Dar nu-i spuse asta lui Luc.

— Cred că ar trebui să o păstrezi, spuse Luc zâmbind spre ea.

Ea îi întoarse zâmbetul, spunându-i cât de bună fusese mâncarea.

— Nu e o piesă de mobilier, pentru Dumnezeu! Nu pot să “o păstrez” pur și simplu. Ar trebui să aibă o viață, un soț, copii. Nu pot să o târăsc după mine călare.

— Poate ar trebui să-ți iei o casă și să o lași acolo. Este o fată deșteaptă, plină de temperament. Îți dai seama de asta doar discutând cu ea. A dat dovadă de mult curaj când a fost răpită de indienii Crow și când le-a sfidat conducătorul, încercând să fugă. Pe deasupra, ea zice că nu-și mai face griji. E cu tine.

— Mulțumește-i pentru încrederea pe care o are în mine, dar numai datorită ei am ajuns aici. Eu m-aș fi rătăcit de multe ori. Are un simț de orientare în care poți avea toată încrederea. Cunoaște pădurea atât de bine, de parcă a locuit toată viața în ea. Nu s-a speriat niciodată și nici nu s-a plâns.

— Dacă o înveți franceza, poți să vorbești cu ea.

— Și după aceea ce se întâmplă? Cred că o s-o duc la verii mei. Pot să-i cumpăr niște haine decente din St. Louis.

— Ce are pe ea acum e mai mult decât decent. Totul arată că e fata șefului de trib. Broderia, ghimpii vopsiți, mărgelele de pe mocasini.

— Nu cred că verii mei din New Orleans vor înțelege asta. Dacă o duc acolo, trebuie să-i iau haine potrivite. Soția vărului meu, Angélique, ține la decență.

Wachiwi avea un aer plin de grație și de demnitate discretă, pe care toată lumea l-ar observa și respecta. Angélique se născuse la Paris și era înrudită, de departe, cu regele, ceea ce nu lăsa pe nimeni să uite. Locuia în New Orleans de patruzeci de ani, dar încă se simțea

franțuzoaică până în măduva oaselor. El știa că trebuie să o învețe pe Wachiwi câteva cuvinte în franceză până să ajungă la ei.

Jean locuise la ei câteva luni, imediat după ce sosise, și mai mergea pe acolo din când în când, atunci când avea nevoie să mai simtă ritmul civilizației. Dar se plictisea repede și pleca din nou. Se simțea prea bine în peregrinările lui sau când descoperea locuri noi, pentru a se stabili în vreun oraș. Se gândea că nici Wachiwi nu va fi fericită acolo mult timp. Dar era un loc potrivit pentru ea, până când se acomoda cu noua ei viață, departe de cultura și de oamenii ei. Jean era convins că ea putea învăța. Era o fire curioasă. Chiar și acum, îi explora bucătăria lui Luc și, discret, se apucă să spele vasele în găleata pe care el o avea pentru asta. Ca și Jean, devorase cina modestă. Fusese delicioasă și îi mulțumi lui Luc în dialectul sioux.

El nu le putea oferi decât un dormitor și insistă să-l ocupe ei doi. Dormi în sufragerie pe o canapea veche, dar comodă. Imediat ce fură conduși în dormitor, Wachiwi se așeză pe podea. Nu văzuse până atunci un pat adevărat, dar nici nu spuse nimic și presupuse că era pentru Jean. Înainte, Luc îi arătase toaleta de afară, încă o noutate pentru ea, iar ea îi mulțumi. Jean o trase de picior când se așeză pe jos și îi arătă patul, dându-i de înțeles că el va dormi pe jos, dar ea îl refuză și se întinse la loc. Se dondăni prin semne câteva minute, deoarece ea insista să doarmă pe jos. Era sclava lui, dar, în ce-l privea pe Jean, era o femeie care călărise la fel de mult ca și el. În cele din urmă, ca să demonstreze ce voia să spună, se întinse și el pe jos, iar ea chicoti. Îi declara astfel că dacă ea dormea pe jos, așa avea să facă și el.

Ea nu se clinti nici un centimetru, iar el era uimit cât de încăpățânată putea fi. Nu ar fi trebuit să-l surprindă, după tot ce aflate despre ea. Încă era uluit de povestea pe care i-o spusese Luc despre curajul ei și despre tot ce i se întâmplase în ultimele luni. Acum ea călătorea cu el spre est, spre un destin necunoscut, iar el nu era decât un străin pentru ea. Era însă evident că avea încredere în el. Trecuseră împreună proba focului. Soarta ei ar fi fost alta dacă Napayshni l-ar fi omorât pe el. Ar fi putut fi moartă acum, deoarece se întâlnea în secret cu omul alb. De fapt, Jean nu doar că o eliberase, ci îi salvase viața, iar ea știa. Iar acum, ea credea că îi aparține. Habar n-avea ce va face cu ea, dar nu putea să o abandoneze. Fata nu avea unde să meargă. Și, la insistențele ei, el cedă și se culcă în pat. Îi întinse o pătură, iar ea se înfășură și adormi în mai puțin de cinci minute, pe când Jean stătea întins în pat, gândindu-se la tot ce se întâmplase. Fuseseră trei zile uimitoare și își dădu dintr-odată seama că îi schimbaseră complet viața. Nu avea nici cea mai mică idee ce va face cu ea, dar era responsabil de ce se va întâmpla cu această extraordinar de frumoasă indiană Dakota.

CAPITOLUL 9

Luc le pregăti micul dejun înainte de plecare și le dădu mâncare și apă proaspătă pentru drum. Păstră calul epuizat al lui Jean și le dădu un cal dintr-ai lui, tânăr și rezistent, cu picioare puternice, care îi putea duce cât de departe aveau nevoie. Jean îi mulțumi pentru bunătatea de care dăduse dovadă, iar Wachiwi făcu același lucru în limba sioux. Porniră apoi în călătoria de două zile spre Fortul St. Charles. Drumul le luă însă mai mult timp decât crezuse Jean și ajunseră în după-amiaza celei de-a treia zi. Călătoria fusese lungă și grea, dar nu periculoasă. Cunoștea fortul, pentru că mai trecuse pe acolo. Era ocupat de soldați francezi și nu surprinse pe nimeni să o vadă pe Wachiwi cu el. Mulți bărbați călătoreau cu femei indiene și francezii o îndrumară spre sectorul amenajat pentru ele. Nu exista nici cea mai mică posibilitate ca ea să stea cu Jean. Era tratată ca o servitoare sau ca o sclavă. În privirea ei se citea cât era de nefericită când Jean veni să o vadă, după cina cu comandantul. Fusese o masă copioasă, cu friptură de iepure, pregătită de un bucătar francez, vinuri excelente, cafea delicioasă și un desert fin, după care ajutorul de comandant le oferise trabucuri. Jean nu mai mâncase atât de bine de luni de zile.

Când se duse să o vadă pe Wachiwi, observă stânjenit că i se dăduse o zeamă lungă într-o strachină, ca unui câine. Se supără văzând cât de rău fusese tratată. Nu-i trecuse prin cap că se vor purta așa cu ea. Iar celelalte femei indiene nu erau atât de respectabile ca ea. Se uită la ea, încercând să-i arate că regretă, iar ea păru că înțelege. Dădu din cap.

Apoi, când se deschise ușa de la dormitorul femeilor, observă că dormeau pe pături, pe jos. Nu erau tratate ca niște ființe umane, ci ca niște animale, așa că decise să plece a doua zi. Scopul lui era să ajungă în St. Louis, unde i-ar fi putut lua o cameră la hotel și ar fi îmbrăcat-o adecvat. Era un drum de două zile din locul în care se aflau.

Veni la dormitorul ei a doua zi, arătând spre calul dăruit de Luc, ca să știe că urmează să plece și i se adresă în franceză. Ea păru încântată, iar Jean înțelese că Luc avea dreptate. Avea nevoie să învețe și altă limbă în afară de sioux, franceză sau engleză, chiar amândouă dacă se putea. Dacă urma să trăiască în lumea civilizată, trebuia să deprindă multe lucruri. Era deșteaptă și Jean era sigur că avea să fie în stare să învețe. În timp ce călăreau, o învăță câteva cuvinte de bază în amândouă limbile.

Îl intrigau multe lucruri la ea și voia să afle mai multe, despre cum crescuse, ce idei, ce gânduri avea. Rămăsese fascinat de frumusețea ei de prima dată când o văzuse și, chiar în lipsa unui limbaj comun, simțea că era o femeie profundă, cu spirit și suflet.

Ritmul nu mai era atât de frenetic, deoarece nu mai trebuiau să fugă de nimeni. Tribul Crow nu avea cum să-i mai ajungă nici teoretic, nici practic. Wachiwi nu se mai putea întoarce niciodată, dar nu mai era în pericol, în afară de întâmplările care se puteau petrece pe drum. Făcură popas în pădure în noaptea aceea, dar Jean avea provizii din fort și luase pături pentru amândoi. Stăteau întinși, uitându-se la stele și, în timp ce el se gândea la tot ce se întâmplase până atunci și la cât de multe făcuseră împreună, ea îi luă tăcută mâna și o așeză peste inima ei. El înțelese că acesta era modul în care îi mulțumea și fu înduioșat.

Încrederea oarbă pe care o avea în el îl impresiona foarte tare. Era și vulnerabilă, dar și puternică, iar dintr-odată părea foarte tânără. Era îngrijorat de ce avea să se întâmple cu ea, mai ales după ce văzuse purtarea urâtă a celor din fort.

Dormi cu pauze, iar când se trezi era încă întuneric, luna strălucea pe cer plină și observă că și ea era trează. Se întreba dacă îi era frică sau dacă era tristă, dar nu avea cum să afle, așa că îi atinse fața cu blândețe și o mângâie pe păr. Voia să o asigure astfel că totul avea să fie bine. Indiferent de ce se întâmpla, voia să o lase într-un loc sigur. Trecuseră prin multe împreună și avea grijă să o lase pe mâini bune, indiferent unde va urma să fie asta. Nu avea să o părăsească. Era surprins cât de răspunzător se simțea față de ea, era un sentiment care nu-l mai încercase niciodată. Era o fată tânără și avea să-i găsească un cămin bun. Spera că verii săi din New Orleans aveau să fie buni cu ea și poate o vor lăsa și să lucreze. Ar putea să aibă grijă de copiii lui Angélique ori să facă treburi prin casă. Cu siguranță se găsea ceva potrivit pentru Wachiwi. Se așeză într-o parte și îi zâmbi. Ea se întinse sub pătura pe care i-o dăduse, zâmbi și de data aceasta se aplecă spre el, îi atinse fața și îl sărută pe gură. El nu se așteptase la așa ceva și nu știa cum să reacționeze. Îl surprinsese complet. Nu zise nimic și încercă să reziste sentimentelor tandre pe care le nutrea față de ea, după care o sărută și el. Nu și-o putea scoate din cap și nu voia să profite de ea. Erau complet singuri în pădure și în viață. Pe când se sărutau, se simți cuprins de pasiune ca și cum un fior electric trecea printre ei. Trecuseră prin atâtea și fuseseră atât de speriați, iar acum se simțeau ca doi naufragiați pe o plajă. Fugiseră și supraviețuiseră împreună, nici

unul neștiind încotro să se îndrepte, singura destinație sigură fiind brațele celuilalt. Jean o sărută cu o pasiune pe care nu o mai simțise pentru nimeni până atunci, iar ea îl îmbrățișă cu toate sentimentele pe care le strânsese și le reținuse în ea toată viața. În satul ei nu îndrăznise niciodată să privească un bărbat direct în ochi, iar acum se pierdea în brațele lui Jean, cuprinși de focul aprins în inimile lor, care îi mistuia ca pe niște vreascuri sub care cineva aprinsese un chibrit. Fără să se gândească, el se îndreptă spre ea, intră sub pătura ei, iar ea își scoase rochia. El văzu și simți aceleași forme minunate pe care le zărise lângă lac, doar că de această dată ea nu mai era o străină enigmatică, ci cunoscută, caldă și cu desăvârșire a lui. Când adormiră unul în brațele celuilalt, pe când soarele răsărea, știau, dincolo de orice îndoială, că aparțineau unul celuilalt și că așa le era scris. Încotro se îndreptau însă era încă un mister ce urma să se dezvăluie.

Se treziră târziu a doua zi, când soarele strălucea cu putere. Jean o privi pe Wachiwi în timp ce deschidea ochii, urmărind-o cu atenție să vadă vreun semn de părere de rău, dar nu exista. Ea îi zâmbi, îi deschise din nou brațele, iar el se pierdu în minunățiile corpului ei cu aceeași pasiune, alean și bucurie pe care le simțise pentru ea cu o noapte înainte. Nu se așteptase și nici nu planificase ceea ce se întâmplase și, totuși, părea ca un dar pe care îl primiseră. Se treziră râzând fericiți. Nu puteau vorbi, dar amândoi înțeleseseră ce se întâmplase. Cândva, pe parcursul întâlnirii lor, cu o noapte înainte, poate cu zile sau chiar săptămâni în urmă, se îndrăgostiseră. Dacă nu l-ar fi omorât pe Napayshni, nu ar fi fost împreună, dar mâna sorții îi aduse unul lângă celălalt. Jean nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva

ar putea apărea un copil după noaptea trecută, deoarece, când făcuseră dragoste, observase că ea era virgină.

Iar acum, femeia care se numea singură sclava lui era femeia cu care el voia să fie, pe care o iubea și pe care voia să o protejeze. În cei douăzeci și patru de ani ai lui, nu mai fusese îndrăgostit niciodată, dar acum era cu siguranță. Flacăra pasiunii tinere din amândoi se transformase, pe neașteptate, în dragoste, iar acum Jean era aprins complet de o iubire nebunească, plină de pasiune pentru Wachiwi, o fată Dakota Sioux pe care o întâlnise pe malul unui lac. Era o poveste pe care să o spună nepoților, dacă ar fi ajuns să aibă vreunul. Știa acum ce voia să facă. Aveau să rămână împreună, dar înainte trebuia să o pregătească pentru lumea lui, în care urma să intre.

Își dublă eforturile de a o învăța franceză și engleză, în timp ce mergeau călare, amețiți, spre St. Louis. Se opreau deseori în pădure să facă dragoste, iar legătura lor fizică era fericire absolută. Ajunseră după două zile în St. Louis și până atunci ea învățase mai multe expresii și cuvinte în ambele limbi. Nu le folosea întotdeauna corect, dar încerca să-l mulțumească și, lucru surprinzător, reușea, învăța cu rapiditate și păru fascinată și ușor intimidată când ajunseră la hotel, iar el duse calul în grajd, după care se cazară. Împrejurimile o uimeau. El ceru două camere, deoarece așa era potrivit. Funcționarul se uită dezaprobator la Wachiwi, dar nu spuse o vorbă și îi dădu cheile lui Jean. Urcară scările, iar ea îl urmă, în timp ce o conducea în cameră. Aveau să doarmă într-o singură cameră, cea de-a doua fiind luată doar pentru a-i apăra reputația. Dar nu avea așa ceva, pentru cei din hotel ea nefiind decât o indiană tânără care călătorea cu el și pe care el irosea o cameră bună.

Credincios originii sale nobile, Jean era un gentilom, chiar și cu o indiană, iar ea simțise acest respect.

Luară cina în sala de mese a hanului, iar Wachiwi mănăcă așa cum îi arătase Luc Ferrier, cu lingura. Îl imită pe Jean când își așează șervetul în poală, iar el îi arată cum să mănânce cu furculița și cu cuțitul. Străpunse carnea cu furculița, însă nu înțelegea rostul cuțitului, iar mâncarea era prea ciudată pentru ea. Jean nu putea decât să-și imagineze cât de stranii i se păreau toate. Dar nimic nu se compara cu aventura din ziua următoare, când avea să o ducă la cumpărături și la croitor, ca să-i ia cele necesare.

Îi cumpără mai multe rochii simple de la magazin, iar croitorul avea trei rochii pe care nu le alesese nimeni și care erau croite parcă special pentru Wachiwi. Îi luă două rochii potrivite pentru cina în casa vărului său, patru mai arătoase pentru zi, pantofi potriviți, care se vedea că nu erau pe placul ei, și cinci bonete care-i veneau minunat. Mai era apoi lenjeria de corp, pe care nu știa cum să o îmbrace până nu-i arată vânzătoarea. Avea pe ea în același timp mai multe haine decât purtase în viața ei. Îi mai cumpără mănuși, mai multe șaluri, trei poșete și un evantai. Ceruse să le fie aduse cumpărăturile la hotel, iar Jean era fericit că vor lua vaporul spre New Orleans. Ar fi avut nevoie de mulți cai sau de o caravană de catări ca să transporte tot ce îi cumpăraseră. Cutiile fuseseră așezate grămadă în camerele lor. Jean cumpără două cufere în care să pună toate cumpărăturile și făcu aranjamentele necesare ca Luc să-și primească înapoi calul.

La sfârșitul zilei erau amândoi epuizați, iar Wachiwi, într-o franceză stâlcită, îi mulțumi pentru tot ce îi dăruise. Era mai mult decât

copleșită, iar când se întoarseră la hotel se îmbracă din nou cu rochia din piele de elan, își puse mocasinii și se liniști. Cel puțin, acelea erau haine pe care știa să le poarte. Insistase să le păstreze și, când Jean

O văzu din nou în rochia de elan cu ghimpi de porc spinos vopsiți în albastru-închis, redeveni micuța indiană pe care o întâlnise, iar acest lucru îl făcu să vibreze din nou.

O învăță în ziua aceea cuvinte ca: jolie robe², chaussure³și chapeau⁴, împreună cu rochie, bonetă, lenjerie de corp, pantofi și mănuși. Știa acum numele tuturor lucrurilor pe care i le cumpărase. Învăța cu greu să vorbească și în franceză, și în engleză. Când comandară cina în cameră, ea folosi cuțitul și furculița ca să-l mulțumească, iar când el își aprinse un trabuc, ceru să-l împartă cu el. El râse și o lăsă să fumeze, explicându-i că poate face asta doar când sunt ei doi. Tatăl ei o lăsa să împartă pipa cu el câteodată, când nu-i vedea nimeni, așa că înțelese ce spunea Jean și își puse degetul pe buze ca să-i arate că era secret... la fel ca bărbatul pe care îl lăsaseră în pădure. Nici unul nu voia să-și amintească de asta, dar moartea lui îi adusesse împreună.

În noaptea aceea făcură dragoste în patul lui Jean cu aceeași pasiune. Iubirea pe care o simțeau unul pentru celălalt era instinctivă și profundă, senzuală și explozivă. Era ceva ce el nu mai cunoscuse până atunci, iar pentru ea era un mister. Wachiwi nu avea cuvinte, dar nici nu era nevoie de ele. Ceea ce împărțeau atunci când se iubeau era magic.

² Rochie frumoasă (în lb. franceză, în original, n.red.)

³ încălțăminte (în lb. franceză, în original, n.red.)

⁴ Pălărie (în lb. franceză, în original, n.red.)

În ziua următoare o ajută să-și pună rochia, luară cuferele pline de cumpărături și se urcară pe nava care avea să-i ducă la New Orleans. Wachiwi era emoționată și zâmbea fericită. Auzise despre acel fluviu, dar nu se așteptase să-l vadă vreodată. Auzise de el din poveștile spuse în corturi. Oamenii ei îi spuneau Marele Râu. Călătoria spre New Orleans dura trei săptămâni, dacă aveau noroc de vânt bun și curenți rapizi, cu opriri multe pentru cei care voiau să urce sau să coboare de pe corabie.

Pe fluviul forfotind de atâta activitate circulau canoe, bacuri, barje și alte ambarcațiuni. Wachiwi era fascinată și radia de fericire. El rezervase două cabine, ca să pară din nou respectabili, ca la hotel. Puseră cuferele în una dintre ele și dormeau în cealaltă. Când ea nu mai știa cum să-și pună lenjeria intimă, el o ajută și îi lega corsetul. Râdea când făcea asta, pentru că niciodată nu se distrase atât de bine. Ea era îngrozită de cât de strâns îi lega corsetul și îl puneă să i-l slăbească. Nu se aștepta ca ea să învețe totul dintr-odată. Trecuseră doar câteva zile de când înota goală în lacul lângă care se întâlniseră și locuia în satul tribului Crow, iar acum era îmbrăcată ca o doamnă, pe drum spre New Orleans, să-i întâlnească pe verii lui de viță nobilă.

Era ușor îngrijorat de perspectiva revederii și întru câtva descurajat de privirile stăruitoare ale oamenilor de pe vas, care-l vedeau călătorind cu o indiană. Era atât de frumoasă, încât bărbații îl înțelegeau, dar nu și femeile, care îi întorceau spatele când o vedeau. Jean era uimit de purtarea lor și spera că oamenii din New Orleans aveau să fie mai înțelegători și mai captivați de frumusețea ei. Era atât de nevinovată, atât de delicată și de fascinantă, încât nu credea că putea

să-i reziste cineva. Cu siguranță, el nu era în stare, iar nopțile petrecute cu ea în cele trei săptămâni fuseseră mai presus de cuvinte și de simțuri.

Călătoria spre New Orleans le dădu timpul de care aveau nevoie pentru a se cunoaște și ocazia ca ea să-și îmbunătățească engleza și franceza. Era atât de inteligentă, încât făcea progrese mari în ambele direcții.

Trecuseră de Fortul Prudhomme și de Fortul St. Pierre, iar în cele din urmă ajunseră în New Orleans.

Wachiwi arăta superb în ziua aceea. Era îmbrăcată cu o rochie bleu, care pe pielea ei arăta parcă ruptă din cer, purta o bonetă asortată, pe care el i-o legase sub bărbie, și mănuși pe care tot el o ajutase să și le pună. Mulțumită lui, și lenjeria intimă era la locul ei. Era jumătate copil, jumătate femeie, iar ceea ce îi plăcea lui cel mai mult era faptul că îi aparținea în întregime. Nu era sclava lui, ci femeia lui. Fiica șefului de trib. Wachiwi. Cea-care-dansează. Luc îi tradusese numele ei. Când vasul ajunse la docurile din New Orleans, o ajută să coboare, după care ea îl însoți cu grație, mergând alături de el.

Puseră toate bagajele într-o trăsură și se îndreptară spre o casă de oaspeți pe care Jean o știa și care se afla pe strada Chartres. Voia să rămână acolo, într-o cameră liniștită, în timp ce el trimitea un mesaj verilor săi la plantația lor din afara orașului, prin care îi anunța că se întorsese însoțit de un prieten, o tânără. Nu voia să-i deranjeze ori să presupună că poate să stea la ei. După două ore primi răspuns în scris de la soția vărului său, Angélique de Margerac, în care aceasta insista să meargă îndată la ei și să renunțe la camera din oraș. Nu pomenise

nimic de tânăra domnișoară, dar Jean bănuia că-i vor pune la dispoziție o cameră și lui Wachiwi, atâta timp cât el subliniase în biletul său că erau împreună în călătorie. Nu era ceva obișnuit, dar simțea că verii săi îi vor găzdui pe amândoi cu multă bucurie. Biletul trimis era un semn de ospitalitate și de căldură din partea lui Angélique.

Ea trimise trăsura după ei, o berlină elegantă, făcută în Franța, trasă de patru cai, și încă o trăsură pentru cuferele lor. Jean îi zâmbi lui Wachiwi, pregătindu-se pentru lunga călătorie spre plantație și gândindu-se cât de mult evoluase relația lor. O privi mândru și îi luă mâna în a lui. Nu se îndoia nici o secundă că verii săi o vor plăcea. Călătoria pentru prima dată cu o femeie, iar familia de Margerac din New Orleans erau rudele lui și de fiecare dată fuseseră extraordinar de primitoare. Era sigur că și de această dată va fi la fel.

CAPITOLUL 10

Angélique de Margerac se căsătorise cu vărul tatălui lui Jean și provenea dintr-o familie ilustră de aristocrați din Dordogne, înrudită direct cu regele. Se măritase cu Armand de Margerac în urmă cu patruzeci de ani, iar el o adusese la New Orleans în ciuda protestelor ei. Ea dorea să locuiască la Paris, nu în Lumea Nouă. Soțul ei avusese mult de furcă până să o convingă. Orașul New Orleans fusese fondat de francezi cu treizeci și cinci de ani înainte de sosirea lor, iar Armand de Margerac făcu tot ce i-a stat în putere ca să o facă fericită. Îi cumpără o casă în oraș, pe strada Toulouse, și o plantație splendidă, cu o casă construită în stilul Indiilor de Vest, pe care a lăsat-o să o decoreze cu toate antichitățile trimise de familia ei din Franța. Armand planta bumbac și trestie-de-zahăr, și plantația lui deveni una dintre cele mai profitabile din regiune, iar casa lui Angélique, una dintre cele mai elegante din district. Copiii lor se născuseră acolo, urmând să aibă și ei plantațiile lor. În momentul în care Jean venise din Franța, ea avea de zeci de ani reputația de a fi cea mai grațioasă gazdă din Louisiana.

La acel moment, spaniolii preluaseră colonia, dar Angélique și Armand erau buni prieteni cu guvernatorul spaniol, deseori luând cina împreună, fie în casa de pe plantație, fie în cea de pe strada Toulouse. Angélique închisese casa de pe strada Toulouse în anul în care sosise Jean, după ce marele incendiu din Vinerea Mare mistuise aproape o mie de clădiri. Locuința lor scăpase în mod miraculos, dar ea declarase

că era prea afectată de cele întâmplate ca să mai locuiască acolo. Îi era frică de un alt incendiu și preferă să se mute în casa de pe plantație.

Era mai confortabilă și cu mult mai grandioasă. Îi făcea o plăcere deosebită să aibă invitați și îl convinsese pe Jean să rămână la ei câteva luni până să-și înceapă călătoria în nord spre Canada, urmată de cea spre Marile Câmpii spre vest. Fusese foarte primitoare și îl prezentă tuturor prietenilor lor, dar și câtorva tinere atrăgătoare. El nu se arătase interesat de nici una dintre ele, în schimb toată lumea îl găsisse fermecător pe vărul francez proaspăt sosit.

Zona din jurul orașului New Orleans era cât se poate de cosmopolită. Locuiau acolo nu doar francezi și spanioli, ci și comunități de germani, iar acest lucru, după cum spunea Angélique, le făcea seratele și petrecerile cu mult mai interesante. Era mândră în special de balurile pe care le dădeau și de oamenii importanți care le trecuseră pragul. Plantația era situată între Baton Rouge și New Orleans, iar Wachiwi și Jean făcuseră două ore ca să ajungă acolo în eleganta trăsură trasă de cai, adusă cu corabia din Franța. În spatele trăsorii stăteau doi lachei, iar vizitiul conducea energic. Angélique voia ca ei să ajungă la timp pentru cină, iar Jean știa că va fi o serată elegantă. O pregătise pe Wachiwi încă din seara dinainte și spera ca ea să fie la înălțime. Era sigur că rochiile pe care i le cumpărase în St. Louis erau perfecte, bineînțeles, nu la fel de elegante ca acelea ale lui Angélique, create la Paris și aduse pe vas în Lumea Nouă de două ori pe an. Ea avea și în New Orleans un croitor îndemânic, în stare să copieze tot ce vedea la ea, inclusiv anumite rochii din Paris.

Se apropiaseră de plantație, care primise numele lui Angélique atunci când fusese cumpărată de soțul ei, și mergeau de-a lungul unei alei ce părea fără sfârșit, mărginită de stejari. Grandoarea casei construite după tipicul celor din Indiile de Vest se arată pe deplin privirilor lor zece minute mai târziu. Jean îi zâmbi lui Wachiwi și o mângâie pe mână. Încă nu înțelegea limba atât de bine, încât el să o poată încuraja pe cât ar fi vrut.

— Va fi bine, zise el încetișor, iar tonul fusese mult mai grăitor decât cuvintele. Era îmbrăcat cu jiletcă din lână bleumarin, minunat croită, pe care o adusese din Franța și nu prea avea ocazia să o poarte. O păstra cu grijă, împachetată în bagaje. Vizita la plantație era ocazia perfectă să o poarte. Mai avea și alte haine, o jachetă din satin și pantaloni scurți, cu care urma să se îmbrace la cină, lăsate în casa verilor lui ca să le aibă când se întorcea. Era încântat că nu trebuia să poarte perucă ori să-și pudreze nasul, așa cum ar fi fost obligatoriu să facă în Europa. Din fericire, verii lui nu erau atât de formali, iar părul lui negru era splendid.

Wachiwi se uita fix la casă pe măsură ce se apropiau. Ochii i se făceau tot mai mari pe fața minunată, încadrată de boneta pe care i-o cumpărase. Îi aruncă o privire emoționată, iar el își dădu seama că îi era mai puțin frică atunci când era călare pe cal în viteza vântului, ceea ce ar fi înspăimântat pe oricine altcineva, decât acum, în situația în care o pusese el. Dăduse dovadă de mult curaj doar pentru că venise cu el, iar el simțea nevoia să o protejeze și o feri de atingerea lacheilor când aceștia îi ajutau să coboare din trăsură.

În fața treptelor îi așteptau șase servitori în livrea, toți negri și îmbrăcați în uniforme asortate. Jean știa că erau sclavi. Lucrau cu sutele pe câmpurile de trestie-de-zahăr și la culturile de bumbac, care îi aduseseră vărului tatălui său avere cu ghiotura. Până să-i spună ceva lui Wachiwi, Angélique de Mar[^]erac apăru grațioasă în dreptul ușii, ca să îi întâmpine. Îi zâmbi cu căldură lui Jean, fără să o remarce pe Wachiwi, care stătea exact în spatele lui. După ce o îmbrățișă, Jean se dădu de-o parte și făcu prezentările. Zâmbetului de pe fața soției vărului său îi luă locul într-o clipă un amestec de șoc și de consternare. Își retrase mâna, făcu un pas înapoi și îl privi uimită pe Jean.

— Oh... Înțeleg... făcu ea cu dispreț și se întoarse în casă fără să-i adreseze nici un cuvânt lui Wachiwi care, îngrozită, îl urmă pe Jean în holul strălucitor. Ce-ar fi să o instalăm pe tânăra domnișoară în camera ei, ca să se odihnească după drum, sugeră Angélique, făcând semn unui servitor în livrea și șoptindu-i ceva la ureche. Acesta dădu din cap și îi ceru lui Wachiwi să-l urmeze. Dispăru din încăperea înainte să fi intrat, iar Angélique își îmbrățișă zâmbind vărul încă o dată, ușurată că se descotorosise de Wachiwi atât de repede. În acest timp, soțul ei, Armand, veni și el din bibliotecă, unde fumase liniștit o țigară, îl privi cu încântare pe Jean și nu îl tachineze puțin.

— Am înțeles că ai adus cu tine o tânără. Vrei să ne dai vreo veste? Poate reușim să te convingem să rămâi în New Orleans, în loc să răătăcești prin toate acele locuri necivilizate care îți plac ție atât de mult. Așadar, unde este?

Privi în jurul său, surprins să vadă că Angélique vorbea doar cu Jean. Amândoi fuseseră uimiți că nu menționase o însoțitoare pentru

tânăra care călătorea cu el, o mătușă, mama, sora sau poate o verișoară. Sperau că este potrivită pentru el și de origine bună. Știau că nu-și va aduce amanta în casa lor.

Lui Jean nu-i scăpase privirea violent dezaprobatore a lui Angélique când o văzuse pe Wachiwi și se temea că, în ciuda faptului că nu putea vorbi în franceză, Wachiwi o înțelesese și ea. Verișoara sa îi arătase cât se poate de clar că nu era bine-venită în casa lor. Nu ascuseseră faptul că era indiană. Dar Angélique nu avea nevoie să știe mai multe. Din acel moment, partenera de călătorie a lui Jean încetase să mai existe. Nu-i venea să creadă că el o adusese acolo. Era o dovadă șocantă de impertinență și o insultă la adresa lor.

— Am trimis-o în camera ei, să se odihnească înainte de cină, îl informă calm soția. Jean spera ca ea să nu creeze o situație incomodă în timpul cinei. Îi oferiră un pahar de șampanie, apoi îl lăsară să meargă în camera lui, să se odihnească. În timp ce era condus spre marile apartamente pentru oaspeți de la al doilea etaj, se întrebă ce cameră îi dăduseră lui Wachiwi. Îi era teamă să întrebe, deși ar fi vrut să știe dacă se simțea bine.

Cunoștea bine casa, deoarece venise deseori acolo în ultimii cinci ani, dar văzu că toate camerele de oaspeți erau închise. Spera că nu era speriată sau supărată și, chiar înainte să coboare la cină, începu să-și facă griji pentru ea. Știa că avea nevoie de ajutor ca să se îmbrace cu rochia și sigur avea să-i fie frică să roage pe altcineva. În scurt timp începu să bată ușor pe la uși, sperând să audă cum se agita. Dar nu-i răspundea nimeni și, când băga capul pe ușă, vedea doar niște încăperi întunecoase și goale. Nu era nicăieri. În cele din urmă, neștiind ce

altceva să facă, sună după un servitor. Veni un bărbat în vârstă, pe nume Tobias. Lucra de ani buni ca valet al lui Armand și întotdeauna fusese amabil cu Jean. Când sosise împreună cu Wachiwi, îl recunoscuse imediat și îl întâmpină cu căldură.

— Tobias, știi unde este tânăra doamnă? Nu o găsec nicăieri. Aș vrea să o văd înainte de cină. Știi cumva în ce cameră e?

— Da, domnule, răspunse Tobias respectuos. Era una dintre puținele plantații unde sclavii erau tratați bine. Se știa că Armand de Margerac se purta frumos cu ei și de cele mai multe ori păstra familiile împreună, lucru rar, de altfel, deoarece în multe cazuri soții erau separați pentru a fi vânduți unor stăpâni diferiți, iar copiii lor de asemenea. Era un obicei care îl dezgusta pe Jean. Era unul dintre lucrurile care nu-i plăceau în Lumea Nouă. În Franța era de neconceput ca oamenii să fie vânduți ca animalele.

— Și unde e camera ei?

— Într-o colibă, lângă a mea, mărturisi încet Tobias, coborându-și privirea. Simțea că lucrurile nu vor merge tocmai bine cu vărul tânăr din Franța.

— Scuză-mă, dar nu am înțeles.

Jean credea că nu aude bine. În zona colibelor nu erau camere de oaspeți, doar sclavi și odăile în care trăiau. În spatele casei erau paisprezece colibe.

— Mătușa dumneavoastră s-a gândit că se va simți mai bine acolo. O condusesse chiar el, imediat după sosire, îi fusese milă de ea, deoarece părea speriată și pierdută. O lăsase cu soția lui, ca să-i arate împrejurimile.

— Du-mă la ea imediat, ceru Jean printre dinți.

Îl urmă pe Tobias în jos pe scări, apoi prin grădina din spate. Ajunseră la o poartă încuiată, dar Tobias avea cheia. Erau puțini sclavi care lucrau pe plantație și aveau acea cheie. Restul nici măcar nu aveau acces în casa principală. Asta era valabil și pentru Wachiwi, deoarece și ea se afla în spatele porții încuiate.

Tobias îl conduse apoi pe Jean pe niște poteci încurcate, pe lângă mai multe construcții, “colibele”. În fiecare colibă stăteau două duzini de sclavi. Erau și unele mai mici, mai drăguțe, unde locuiau sclavii de încredere, Tobias de exemplu, împreună cu copiii, când aceștia erau mici. Tobias se opri în dreptul unei colibe mai arătoase și îl pofți pe Jean înăuntru. Văzu un hol îngust și mai multe cămăruțe, aranjate în formă de fagure, în care puteau locui mai multe persoane. În cele din urmă o găsi pe Wachiwi într-un dormitor din spate, cu alte patru femei. Cuierele ei ocupaseră toată încăperea, iar ea ședea pe unul dintre ele, cu o privire disperată.

— Vino cu mine, spuse el încet, dar cu ochii scânteind. Îi făcu semn să meargă după el, iar ea părea îngrozită de faptul că l-ar fi putut supăra cu ceva. Era sigură că făcuse ceva greșit, habar n-avea cine erau oamenii aceia și ce căuta în casă cu ei.

Nu-l văzuse pe Jean toată după-amiaza. În timp ce el credea că ea se odihnește într-o cameră de oaspeți, fusese de fapt alungată la un loc cu sclavii. Se întoarse spre Tobias și îi spuse să-i mute bagajele la el în cameră, îi scoase boneta și îi netezi părul, spunându-i cât de rău îi părea pentru ceea ce se întâmplase. Când sclavii aduseseră cuferele, ea

își regăsise zâmbetul. Jean deschise un cufăr și scoase de acolo o rochie de seară.

O ajută chiar el să se îmbrace, îi legă corsetul și îi puse lenjeria intimă. Îi dădu evantaiul pe care i-l cumpăraseră, iar zece minute mai târziu, era mai strălucitoare ca niciodată. Fusese transformată. Îi perie părul, iar ea îi mulțumi din priviri după ce se uită în oglindă. Arăta exotic și, în același timp, elegantă, proaspătă, tânără, absolut respectabilă, iar el îi luă mâna și i-o așeză pe brațul său, conducând-o pe scări spre salon.

Angélique și Armand îl așteptau. Invitaseră câțiva prieteni la cină, dar încă nu sosise nimeni. Se gândiseră să ciocnească un pahar împreună cu Jean și cu prietena lui, în liniște, înainte de cină, dar asta fusese înainte să afle ce fel de prietenă avea. Angélique îi explicase situația soțului ei, iar el era acum complet lipsit de griji, deoarece soția sa rezolvase totul atât de repede. Erau de acord că vărul lor își pierduse complet mințile și rațiunea după ce petrecuse atât de mult timp cu băștinașii. Era de neconceput faptul că adusesese unul dintre ei în mijlocul lor.

Îi cuprinse groaza când îl văzură pe Jean intrând în salon la braț cu Wachiwi. Rochia ei era acceptabilă, în schimb, părul negru care-i curgea pe umeri nu, iar Angélique se așeză, gata să leșine când o văzu pășind în salon.

— Jean, ce e în mintea ta? Îl întrebă ea, în timp ce soțul ei se holba la Wachiwi. Trebuia să recunoască faptul că era foarte frumoasă și înțelegea de ce vărul său voia să fie cu ea, dar nu într-un salon din

înalta societate. Ideea lui Jean de a o aduce acolo îi contraria pe amândoi.

— Ce e în mintea mea, verișoară? Întrebă Jean, cu un aer belicos.

Wachiwi nu îl mai văzuse niciodată așa și nici ei, însă era clar pentru toată lumea că nu era deloc bine să-și piardă cumpătul. În mod normal nu se pierdea ușor cu firea, dar acum fusese înfuriat pentru Wachiwi.

— Mă gândesc cât de nepoliticoși ați fost cu oaspetele pe care l-am adus. Am găsit-o în locuințele sclavilor, acum o jumătate de oră, într-o cameră cu încă patru femei. Probabil a fost o neînțelegere. Am mutat-o în camera mea, anunță liniștit. Sunt sigur că veți înțelege.

— Nu, nu înțeleg, ripostă Angélique, sărind de pe scaun, cu o privire la fel de amenințătoare ca a lui. Sălbaticii nu au ce căuta în casa mea. Cum îndrăznești să o aduci aici? Trebuie să stea în locuințele sclavilor, acolo unde o dusesse Tobias. Nu voi îngădui unei negrese să se așeze cu mine la masă. Dă-o afară imediat!

Voia ca Wachiwi să dispară, înainte de sosirea celorlalți oaspeți, iar soțul ei o aprobă. Jean nu putea fi de acord cu ea.

— Nu este negresă. Este indiană Dakota Sioux, iar tatăl ei este șeful tribului.

— Cum? Unul dintre sălbaticii care aleargă de colo-colo despuiați, omorând oameni? Pe cine a omorât înainte să ajungă aici? Copilul cărei femei albe? Ai înnebunit?

— Mă dezgustă ceea ce spui. Dacă nu vrei, ne întoarcem imediat în New Orleans. Cheamă trăsura, replică Jean cu fermitate, în timp ce Angélique vocifera, la fel de furioasă ca și el.

— O idee excelentă. Dar unde crezi că veți sta în oraș? Nici un hotel nu vă va primi. Nu este îngăduit să aduci o indiană într-un loc respectabil, la fel cum nu ai voie să duci nici sclavi.

— Ea nu este sclavă, ripostă el cu severitate. Este femeia pe care o iubesc.

— Ți-ai pierdut mințile, îl asigură Angélique. Slavă Domnului că părinții tăi nu mai trăiesc ca să audă ce grozăvii spui despre ea!

Wachiwi le urmărea disputa, fără să priceapă de ce se certau. Nu înțelesese decât că nu era bine-venită acolo, iar cearta era despre ea. Nu dorise să creeze gâlceavă în acea familie. Dar Jean îi lua apărarea într-o manieră protectoare. Din asprimea tonului lor își putea da seama cât de furioși erau. În scurta perioadă de timp în care fuseseră împreună, nu îl mai văzuse să reacționeze așa ori să vorbească atât de îngrozitor. Fusesse întotdeauna blând și amabil atât cu ea, cât și cu ceilalți. Acum însă nu avea nici o îndoială că era furios pe verii lui, iar ei erau la fel de supărați pe el.

— Găsim noi un loc să stăm în oraș, spuse el calm.

— Mă îndoiesc că veți găsi, țipă Angélique pe un ton ascuțit, în timp ce afară se auzeau roțile unei trăsuri care trăgea în fața casei, îngrozindu-i pe amândoi soții de Margerac.

— Scoate-o pe femeia asta din salonul meu imediat, spuse ea răspicat, iar Jean, fără nici un cuvânt, o luă pe Wachiwi de braț și urcară scările. Tocmai ajunseseră sus, când intrară și primii musafiri și,

îndată ce ajunseră la ei în cameră, îi explică, pe cât putea de simplu, că se vor întoarce în oraș.

— Sunt furioși din cauza mea, spuse ea privind-l cu tristețe.

În momentul acela, în cameră intră Tobias, iar Jean îl rugă politicos să îi adune lucrurile. Cuferele lui Wachiwi erau și ele împrăștiate prin cameră, dar nu erau despachetate.

— Nu, eu sunt furios pe ei. Nu voia să o rănească, explicându-i despre ce fusese vorba. Cu toate acestea, reacția lor fusese o revelație. Oare la așa ceva trebuiau să se aștepte, dacă voiau să rămână în New Orleans?

Crezuse, cu naivitate, că vor fi primiți cu mai multă căldură în acest loc civilizată. Acum unde aveau să se îndrepte? Unde ar putea să locuiască, dacă vor rămâne împreună, ceea ce își dorea foarte tare? Unde? Într-o cocioabă la marginea teritoriilor indiene, precum Luc Ferrier, ascuns de ochii lumii împreună cu concubina indiană, până când ea avea să piară, fără să mai aibă vreun contact cu lumea civilizată? Erau oamenii chiar atât de înguști la minte? Atât de răi? Atât de absurzi? Unde să o ducă pe Wachiwi în condițiile acestea?

Singurele rude pe care le avea în America erau verii din New Orleans. Nu cunoștea pe nimeni altcineva, în afară de câțiva călători, exploratori, topografi și soldați pe care îi întâlneau în drumurile sale. Până la urmă, una era să ducă o viață nomadă de unul singur și altceva era să ducă aceeași viață împreună cu Wachiwi. Sperase că puteau rămâne acolo mai multe luni, cum mai făcuse și altă dată, până să își facă planul încotro urma să se îndrepte. În seara aceea însă, verii săi îi micșoraseră considerabil timpul de ședere.

Trăsura familiei de Margerac îi duse înapoi în oraș, peste o jumătate de oră, iar când ajunseră la hotelul la care se opriseră câteva ore cu o zi înainte, era aproape de miezul nopții. Atunci nu avusese probleme, dar nu fusese vorba de o perioadă mai lungă de timp. De data aceasta, funcționarul îl privi straniu, plecă să se consulte cu administratorul, în ciuda orei târzii, iar în cele din urmă le oferă o cămăruță în spate, care era rezervată de obicei oamenilor de prost-gust. La începutul după-amiezii, când le dăduseră prima cameră, nu o observaseră pe Wachiwi. Dar nu mai conta, aveau unde să stea.

— Rămâneți pentru mult timp, domnule? Întrebă funcționarul, pe un ton foarte dezagreabil.

— Nu știu, răspunse sincer Jean. Habar n-avea încotro să se îndrepte.

Cel puțin pentru moment, nu dorea să-și mai vadă verii sau să o pună din nou pe Wachiwi într-o situație neplăcută.

— S-ar putea să rămânem mai multe săptămâni, declară solemn, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să se îndrepte înspre nord. Deocamdată nu avea nici cea mai mică idee.

Odată ajunși în cameră, își scoase haina și o așeză pe un scaun. O ajută pe Wachiwi să-și dezbrace rochia, pe care ea o așeză pe cufăr, apoi își scoase liniștită corsetul și lenjeria intimă care o încurca întotdeauna. El îi cumpărase mai multe cămăși de noapte în care să doarmă, dar ea prefera rochia din piele de elan. Era mult mai comodă decât restul hainelor și era obișnuită cu ea. Rochia era pentru Wachiwi la fel de plăcută cum îi erau și lui pantalonii din piele de căprioară pe care îi purta în călătorii.

Îi povesti apoi despre locurile sale natale. Nu știa cum altfel să o facă să se simtă mai bine. Fusese atât de evident că ceva nu mersese cum trebuia. Pe când îi vorbea, îi veni o idee. Nu era sigur că lucrurile ar fi mers mai bine acolo, dar nu aveau cum să fie mai rele ca aici și, în plus, se temea că Wachiwi ar fi fost tratată urât oriunde în Lumea Nouă, indiferent că erau în vest, în nord, în sud sau în est. Voia să o ducă la el acasă.

Începu astfel să-i povestească despre faptul că exista un lac imens care se numea Oceanul Atlantic, iar el locuia dincolo de el. Ca să ajungă acolo le va lua două cicluri complete ale lunii, ceea ce putea părea mult timp. Îi povesti cât de frumos îi va părea totul odată ajunși acolo, cum arată satele și peisajele din Bretagne, îi vorbi despre oamenii pe care îi va întâlni în Franța, despre fratele său, care locuia în castelul familiei. Îi spuse cum coliba lor era mult mai mare decât cea pe care o văzuse în seara aceea. Ea râse și-i zise că nu era colibă, ci se numea “casă”, iar el se amuză. Alături de ea, se simțea în stare să învingă orice, să urce orice vârf de munte, să treacă orice obstacol și voia să o protejeze de afronturi și de umilințe precum cele îndurate pe plantația familiei de Margerac. Bănuia că și alții vor fi la fel de nepoliticoși cu ea acolo și că le-ar fi mult mai bine în Franța. Spera că acolo ea va fi considerată o pasăre rară și exotică, nu o creatură care să fie pedepsită, făcută praf și alungată. Știa acum ce avea de făcut. Avea să o ducă la el acasă, în Bretagne.

Își făcuse planul ca a doua zi să-i scrie fratelui său și să-l anunțe că soseau acasă cu primul vas. Scrisoarea urma să ajungă doar cu câteva săptămâni sau zile înaintea lor, dar îl va anunța pe Tristan că vor

ajunge și îi va da o idee cam când. Jean urma să rezerve bilete pentru următoarea corabie ce pleca spre Franța. Nu aveau nici un motiv să mai rămână. Va fi o nouă aventură, una mai lungă, dar până la urmă trecuseră prin atâtea împreună, așa că o călătorie de două luni până pe celălalt mal al Atlanticului nu era deloc un lucru atât de rău. Pentru prima dată în cei cinci ani de când era în Lumea Nouă, Jean se simțea pregătit să meargă acasă. Nu-și mai văzuse fratele și pământul natal în tot acest timp. Dar făcuse tot ce dorise: descoperise locuri noi, trăise niște aventuri extraordinare, iar acum întâlnise iubirea vieții lui, o frumusețe Sioux cu care dorea să se căsătorească și să aibă copii. Nu știa ce va spune fratele lui despre asta, dar știa că Tristan era un bărbat înțelept, înțelegător și, indiferent de părerile celorlalți, Jean știa că Wachiwi era femeia potrivită pentru el. Mergeau acasă pentru a începe o viață nouă împreună, în timp ce-i zâmbea, știa că zilele sale de holtei apuseseră. Restul vieții i se înfățișa alături de mireasa sa.

CAPITOLUL 11

După cum stabilise cu o seară înainte, după nefericita vizită la verii săi, și așa cum îi spusese și lui Wachiwi, a doua zi de dimineață începu să-i scrie fratelui său, Tristan. Era o scrisoare lungă, în care îi dădea datele importante, lăsând însă deoparte câteva detalii. Nu-i spusese, de pildă, că omorâse un șef al tribului Crow și fugise împreună cu femeia cu care acesta dorise să se căsătorească și care fusese sclava lui. Pur și simplu îi scrisese că în sfârșit o întâlnise pe femeia vieții lui și că era pregătit să revină acasă și să-l ajute să conducă domeniul familiei. Zilele lui de pribegie se sfârșiseră. Era timpul să se așeze la casa lui și era pentru prima dată când simțea acest lucru.

Era cu zece ani mai mic decât fratele lui, care era văduv și avea doi copii, dintre care pe unul nici măcar nu-l cunoscuse. Când Jean părăsise Bretagne, fratele său, Tristan, avea o soție frumoasă și tânără și un copil în vârstă de un an. Un an mai târziu, soția lui pierise dând viață celui de-al doilea copil, iar din câte știa Jean, fratele lui rămăsese singur de atunci. Nu se recăsătorise, iar Jean nu credea să aibă vreo amantă, deoarece știa că Tristan era un bărbat serios și se îndoia că s-ar fi pretat la altceva decât căsătorie și o viață respectabilă.

Aveau cel mai mare castel din zonă și terenuri întinse. Tristan își luase întotdeauna în serios responsabilitățile, iar Jean bănuia că va fi ușurat să afle că fratele mai mic venea să se stabilească definitiv acasă. La vârsta lui de douăzeci și patru de ani, era și cazul. O descriesese pe

Wachiwi în termeni elogioși, dar îi dădu puține detalii, doar că o iubea și că veneau acasă în Bretagne ca să se căsătorească în biserica familiei de pe domeniul lor. Tristan moștenise titlul împreună cu tot ce însemna acesta pe când era doar un puștan, după ce părinții lor muriseră, în urma unei epidemii groaznice de ciumă. Nu avea decât optsprezece ani, iar Jean era un copil de opt ani. De atunci, Tristan fusese capul familiei, tată și frate pentru Jean. Cei doi frați fuseseră foarte apropiați înainte ca Jean să plece din Franța, dar el purta în suflet un dor prea chinuitor de ducă, ceea ce Tristan nu-și îngăduise niciodată să facă. Avea prea multe responsabilități pe umeri, proprietățile, terenurile deținute și vastul domeniu. Aveau interese navale, casa părintească imensă din Paris, pe care rareori o foloseau, iar Tristan era o prezență obișnuită la curtea regelui. Avea legături strânse cu monarhia, iar acum Jean dorea să aibă și el aceste legături.

Jean se maturizase, iar tânăra și minunata indiană pe care o aducea cu el acasă contribuise foarte mult la asta. Îi spusese în scrisoare tot ce era important pentru el, cu excepția unui detaliu. După insuccesul total pe care-l avusese cu verii săi, nu dorea ca Tristan să o judece pe Wachiwi înainte să o cunoască, așa că nu-i dezvălui nici originea sioux și nici numele. Voia ca fratele său mai mare să o accepte și să o iubească, iar Jean era sigur că așa se va și întâmpla. Îi povestise fratelui său mai mare cât de minunată era, cât de curajoasă, cât de bună și de blândă. Era o femeie nobilă, o ființă cu demnitate, indiferent de origine sau rasă, și care merita respect. Jean era sigur că Tristan va remarca asta imediat. Era un om cu suflet bun, iar Jean nutrea o admirație profundă față de el și față de ceea ce realizase fără să se

plângă în atâția ani. Toată lumea îl iubea la fel de mult. Abia aștepta să i-l prezinte lui Wachiwi. Era hotărât să o învețe să vorbească impecabil franceza în timpul călătoriei îndelungate, astfel ca ea să fie în stare să converseze cu fratele lui și cu toți prietenii lor din Bretagne. Nu mai era nevoie să învețe engleza, deoarece Franța avea să fie de acum înainte casa și țara lor.

Wachiwi se îmbracă atentă, iar Jean îi zâmbi aprobator în timp ce părăseau hotelul și se îndreptau spre port. Apoi observă scârbit privirile dezaprobatoare pe care le aruncau oamenii către ei în timp ce mergeau. Nu ar fi fost mai blamat decât dacă s-ar fi îndreptat spre port însoțit de un sclav gol, luat de pe vreo plantație. Bărbații o dezbrăcau din priviri pe Wachiwi, deoarece era atât de frumoasă, iar femeile îi aruncau priviri dezgustate, după care întorceau privirea. Toate femeile, în special cele măritate, știau ce făceau bărbații departe de privirile lumii respectabile, dar să defilezi public alături de o indiană, indiferent cât era aceasta de frumoasă, depășea cu mult granițele decenței. Era cu atât mai rău, cu cât Wachiwi era atât de fermecătoare, și toate femeile care îl vedeau cu ea o disprețuiau și mai tare. Chiar și Wachiwi, în ciuda inocenței și a neștiinței față de rânduielile oamenilor albi, înțelesese ostilitatea acelor priviri. Îl și întrebă o dată ce se întâmpla, când o doamnă respectabilă, scandalizată, își adună în jurul ei copiii spunând ceva dezagreabil soțului ei, forțându-l să treacă strada pentru a nu se afla pe același trotuar cu Jean și Wachiwi. Oamenii erau și mai scandalizați de faptul că el se purta de parcă Wachiwi era o femeie respectabilă, pe care o îmbrăcase și pe care o trata în consecință. Cu siguranță, ar fi fost mai puțin șocați dacă ar fi pus calului său o bonetă

și o rochie. Femeile nu erau singurele care îl ostracizau. În ciuda invidiei evidente, și bărbații, la rândul lor, își manifestau ostentativ dezaprobarea. Dacă ei nu erau în stare să facă așa ceva, el de ce ar fi fost? Categorie, New Orleans nu era locul în care să trăiască, iar Jean abia aștepta să plece. Voia să o ducă departe de privirile lor mârșave, de remarcile deloc ascunse și de impresia lor că nu era cu nimic mai bună decât sclavii lor. Abia aștepta să o ducă în Franța, unde spera că va fi tratată și i se va vorbi cu mult respect.

În acea dimineață vorbise cu doi căpitani de vas, având-o alături pe Wachiwi. Era mai bine să spună că erau căsătoriți și că doreau să rezerve locuri pentru primul vapor care îi va duce înapoi în Franța. Primul căpitan se uită lung la Wachiwi, văzu că este indiană și după câteva minute pretinse că toate cabinele erau ocupate. Zicea că nu are loc deloc pentru ei pe vas, lucru pe care Jean nu îl crezu. Era sigur că acel căpitan nu voia să și-i pună în cap pe ceilalți pasageri, mai ales femei, care ar fi fost scandalizați de prezența în mijlocul lor a unei tinere indiene. Cu atât mai mult cu cât el pretindea că era soția lui. Căpitanului i-ar fi fost greu să o scoată la capăt cu ei timp de șase săptămâni cât dura călătoria până în Franța. Nu voia să aibă bătăi de cap.

Al doilea căpitan fusese mai înțelegător și părea mai relaxat. Recunoscuse și el imediat originile lui Wachiwi, dar părea să nu-i pese de asta. Jean simți că omul era băut, dar le rezervă locurile, îi luă banii fără să pună vreo întrebare și le spuse că vasul urma să plece spre Saint Malo, în Bretagne, în două săptămâni. Aruncă o privire în fugă asupra actelor lui Jean și nu păru deranjat de faptul că Wachiwi nu avea. Nu

trebuia să dea socoteală pentru pasagerii pe care îi avea la bord, nu trebuia să facă liste cu ei, iar banii lui Jean erau la fel de buni ca ai oricui altcuiva. Nu era nici cetățean spaniol, nici francez și nu avea nevoie de documente ca să intre în Franța. Tânărul conte francez spusese că ea era soția lui, ceea ce era posibil, deși greu de crezut.

Căpitanul socotea că drumul va dura între șase și opt săptămâni. Porneau la drum spre sfârșitul lui septembrie, când sezonul uraganelor era pe sfârșite, iar cu puțin noroc și vreme bună spera să ajungă pe coastele Franței prin noiembrie. Până atunci, vremea se va înrăutăți, iar drumul pe mare va fi dificil, dar nu avea ce să facă. Nici Jean nu dorea să mai aștepte mai mult decât era nevoie. Spera doar să li se îngăduie să rămână la hotel până ridicau pânzele. Dacă ceilalți oaspeți se vor plânge de prezența lui Wachiwi, era posibil să li se ceară să plece. Dar aveau locuri rezervate pe vas, în cea mai bună cabină, iar înainte să plece din port, Jean îi înmânase scrisoarea pentru fratele său unui alt căpitan care pleca a doua zi spre Franța pe un vas mic și jalnic. Dacă vasul nu se scufunda, fratele său urma să primească scrisoarea care-i anunța întoarcerea în Franța cu puțin timp înainte de sosirea lor.

Jean era mai hotărât ca oricând să se însoare cu Wachiwi imediat ce ajungeau în Franța. Ar fi făcut acest lucru înainte de plecare, dar era convins că în tot orașul New Orleans nu ar fi găsit un preot care să officieze căsătoria. Trebuia să aștepte până ajungeau în Franța.

Cele două săptămâni le petrecuseră mai mult în cameră. Seara făceau plimbări lungi, cutreierând orașul aglomerat, bucurându-se de aerul înmiresmat. Era mai simplu să iasă seara decât să înfrunte în timpul zilei privirile dezaprobatoare ale cetățenilor “respectabili”. În

timpul petrecut de nevoie între cei patru pereți la hotel, el o învăța franceza. Wachiwi se descurca surprinzător de bine, iar acum știa numele multor lucruri. Era mai greu să exprime concepte abstracte sau sentimentele pe care le avea, dar se descurca până la urmă, chiar dacă de multe ori cu stângăcie. Până una, alta, puteau să poarte o conversație, să împărtășească idei și să râdă. Wachiwi părea tare fericită, iar când nu aveau altceva de făcut petreceau destul de mult timp în pat. Era un limbaj universal, iar pasiunea și sentimentele profunde pe care le aveau unul pentru celălalt nu cunoșteau limite.

Vărul lui Jean, Armand de Margerac, trecu să-i vadă la câteva zile după fatidica vizită de la plantație. Încercă să-l convingă pe Jean să nu o ia pe Wachiwi cu el în Franța. Spunea că și acolo toată lumea va fi șocată, că îl vor transforma într-un paria și va provoca familiei și fratelui său umilințe profunde și rușine.

— Îți mulțumesc pentru grijă, vere, replică Jean politicoș.

Era scârbit de opinia bătrânului, care cu siguranță nu era singulară. În New Orleans ar fi devenit proscriși peste noapte, deja erau, atât pe străzi, cât și în hotel. Jean nu căutase pe nimeni cunoscut, nu îndrăznea. Văzuse ce se putea întâmpla cu ocazia vizitei la verii săi sau a plimbărilor pe care le făcea împreună cu Wachiwi.

— Nu cred că sunt de acord cu tine. Este cunoscută de ani de zile admirația monarhului nostru față de triburile indiene din vestul Americii. A invitat la curte mulți șefi de trib, nu ca pe o curiozitate, ci ca oaspeți de cinste. Fratele meu mi-a scris despre asta o dată sau de două ori. Părea ceva grozav. Purtau podoabele specifice pentru cap și mocasinii, dar straiile de curte pe care regele le trimisese pentru a nu

se simți stingheri. Unii erau îmbrăcați complet în hainele tradiționale. Nu am auzit să fi fost la curte și femei indiene, dar cu siguranță au trecut pe la curtea regelui Ludovic oameni din tribul ei.

Se referea la regele Franței din acea vreme, Ludovic al XVI-lea, despre care se știa că era fascinat de indienii din Lumea Nouă, iar ceea ce povestea Jean era adevărat și îi fusese adus la cunoștință de fratele său cu mulți ani în urmă. Nu avea nici un motiv să creadă că se schimbase ceva.

— Și ai de gând să o duci la curte?

Armand părea îngrozit de această perspectivă. În mintea lui era același lucru cu prezentarea unui sclav la curte. Un scandal de neconceput. În locuințele rezervate sclavilor erau multe sclave cu care se însoțise de-a lungul anilor și avea acolo două generații de copii ai săi, chiar mulți la număr, dar nici prin cap nu i-ar fi trecut să iasă în public cu vreuna dintre ele ori să se lase văzut de către societatea respectabilă și mai degrabă ar fi murit decât să o prezinte pe vreuna la curte. Erau bune doar să se culce cu el și să-i facă urmași. Atât. Ceea ce făcea Jean era de neconceput, iar Armand nu găsea altă scuză decât nebunia tinereții. Jean era încă un bărbat tânăr, care în mod clar trăise prea mult timp departe de “civilizație”.

— S-ar putea să o duc la curte, confirmă Jean vesel, începând să savureze stânjeneala vărului său.

Devenea amuzant să-l șocheze, deoarece era îngrozit de fățarnicia lui.

— Nu sunt un obișnuit al curții, dar fratele meu este. Până la urmă, el este mult mai respectabil decât mine, iar el, regele și câțiva

preoți sunt chiar apropiați. Poate îl voi însoți într-o zi și o voi lua și pe Wachiwi cu mine. Sunt sigur că onorabilul nostru rege va fi fascinat de ea. Poate își va întâlni acolo niște rude. Din câte știu, mulți indieni au rămas în Bretagne, s-au integrat în societate și nu s-au mai întors acasă. Au debarcat acolo și acolo au rămas.

— Groaznic, făcu Armand cu o privire îndurerată, de parcă vorbeau de vreo invazie îngrozitoare, a rozătoarelor poate.

Ideea că indienii pătrundeau în societatea franceză îi făcea rău, confirmându-i decadența compatrioților săi. Măcar în Lumea Nouă se știa care era locul sclavilor. Ascunși vederii și cu siguranță departe de saloane, cu excepția cazurilor când trebuiau să-i servească pe stăpâni și pe oaspeții lor.

— Cred că faci o greșală îngrozitoare să o iei cu tine în Franța. Ar trebui să o lași aici, unde îi este locul. Este needucată, necivilizată și nu vorbește limba noastră. Gândește-te în ce situație jenantă îl pui pe fratele tău. Tu nu ești rege, ca să aduci sălbatici la curte ca pe o curiozitate. Ce vei face după ce te sature de ea? Ce vei face atunci? Armand nu își putea imagina un lucru mai îngrozitor decât ceea ce făcea vărul său.

— Mă voi căsători cu ea, vere, murmură Jean. Sălbatica necivilizată la care te referi va fi soția mea. Va fi contesă de Margerac, la fel ca soția ta.

Jean îi dădu lovitura cu un zâmbet grațios pe buze, știind că îl va afecta puternic pe vărul său. O comparație între Wachiwi și Angélique era mai mult decât putea suporta bietul om. Plecă după câteva minute, clocotind, jignit mai presus de cuvinte. Cei doi bărbați

își luară rămas-bun, făcură o plecăciune formală, iar Jean era sigur că nu se vor mai vedea până la plecare. Oricum, nici nu dorea, așa că se întoarse în cameră la Wachiwi și continuă lecțiile. Era sigur că, în momentul în care vor ajunge în Bretagne, ea va vorbi o franceză acceptabilă.

Se îmbarcă, aducându-și toate bagajele și cuferele, cu câteva ore înainte de plecare. Fuseseră furtuni în ultimele zile, dar părea că sezonul uraganelor se apropia de sfârșit. Ceilalți pasageri se adunau și ei pe punte.

Plecau în călătorie pe mare cu La Maribelle, o ambarcațiune comercială care arăta că avusese și zile mai bune. La rândul său, căpitanul arăta de parcă fusese greu încercat de viață.

Jean spera că drumul nu va fi prea greu pentru Wachiwi și simțea că nu se va mai întoarce niciodată în Lumea Nouă. Îi ajunseseră cei cinci ani petrecuți aici și, în timp ce se instalau în cabina lor, iar restul pasagerilor urcau la bord, el simțea că este cu adevărat pregătit să se întoarcă acasă. Mai călătoreau cu ei patru cupluri și doi bărbați. Toți, cu excepția a doi pasageri, erau francezi, ca și căpitanul și membrii echipajului. Wachiwi avea astfel ocazia să exerseze din plin limba franceză. Celelalte femei îi aruncau priviri curioase, dar Jean nu simțise ostilitatea de pe străzile din New Orleans sau de la hotel. Restul pasagerilor erau intrigati de ea și de relația lor, se întrebau cum se cunoscuseră, dar nimeni nu făcuse vreun comentariu neplăcut atunci când el o numise soția lui. La rândul său, căpitanul i se adresa politicos cu “doamna contesă”. Actele de călătorie ale lui Jean erau în ordine și, deși căpitanului nu părea să-i pese, Jean îi prezentase și o scrisoare cu

sigiliul său, contele de Margerac, cu care garanta pentru Wachiwi. În scrisoare se referea la ea drept Wachiwi de Margerac. Destinația lor era Saint Malo, Bretagne. Unii pasageri mergeau la Paris, alții în provincii, dar Jean și Wachiwi mergeau acasă, la castelul familiei, care era aproape de port, în zona rurală bretonă.

Rămaseră pe punte în momentul ridicării pânzelor și împreună cu ceilalți pasageri urmăriră cum New Orleans dispărea încet în zare. Jean era ușurat să părăsească orașul, îi lăsase o impresie atât de proastă, încât se bucura că nu îl va mai vedea vreodată. Știa însă că îi vor lipsi multe alte lucruri, precum frumoasele peisaje, pădurile, terenurile pe care le explorase în Canada și în vestul îndepărtat, munții maiestuoși, câmpiile incredibile și vaste pe care pășteau bizonii, animalele care alergau libere pe pământurile de unde era Wachiwi. Era sigur că și ei îi va fi dor de toate acestea. Își puse un braț în jurul ei în timp ce America dispărea în zare, iar ei se îndreptau spre marea învolburată. Câteva femei și unul dintre cei doi bărbați se retrăseseră deja în cabinele lor, deoarece nu se simțeau prea bine, dar Wachiwi îi spuse lui Jean, în limbajul semnelor, deoarece nu cunoștea cuvintele, că îi plăcea mișcarea vasului. El o învăță să spună acest lucru în franceză. Ea îi zâmbi larg; părul ei negru biciuia văzduhul și i se așeza pe umeri ca un șal protector, iar în ochi îi licărea sentimentul libertății. Călătoria cu acea corabie era pentru ea ca un galop pe câmpii. Se simțea extraordinar de liberă pe ocean și se bucura că era cu el. Avea încredere în el și nu conta unde voia să o ducă. Ca și el, abia aștepta să vadă ce se va întâmpla în zilele următoare, în special după ce vor ajunge în Franța. El se gândea să-i cumpere cai pe care să-i țină în

grajdurile de la castel. Era o călăreață atât de bună, încât dorea să-i cumpere cei mai grozavi cai pe care îi găsea. Fratele său era și el un călăreț bun, iar Jean era sigur că va fi impresionat de talentul lui Wachiwi.

Odată cu căderea nopții, vasul începuse să se legene puternic din cauza valurilor, dar Wachiwi nu avea rău de mare. Când o văzu că se poartă ca un marinar încercat, Jean se liniști. Altfel, ar fi fost două luni teribil de lungi. După o cină frugală servită într-o sală de mese înghesuită, se duseră la culcare. Wachiwi spunea că vasul este ca un leagăn pentru copii și îi îmbia pe amândoi la somn.

Ziua următoare ieșiră să se plimbe pe puntea mică a vasului. Aproximativ jumătate dintre pasageri rămăseseră în cabine pentru că se simțeau rău. Wachiwi stătu pe punte toată ziua în timp ce Jean se așezase alături de ea, într-un colț mai ferit. El citea, iar ea broda pe niște lucruri cumpărate din New Orleans. Îi broda o cămașă pe care aplica și niște mărgele mici, ce păreau indiene. Îi spuse că era pentru ziua nunții lor, iar el îi mulțumi. Așa trecu încă o seară liniștită, urmată de zile la fel de calme.

Erau pe mare de trei săptămâni când Jean începu să se simtă rău, spunându-i că îl doare gâtul. Pentru că ea se simțea bine, coborî în bucătăria vaporului, de unde îi aduse un ceai fierbinte. Își dorea să aibă la ea ierburile pe care să le pună în ceai, dar pe vas nu găsisese nimic altceva; îl înveli cu pătura ei. Petrecuseră ultimele zile mai mult pe afară, așa că era posibil ca el să fi răcit. Dar starea lui se înrăutăți în noaptea aceea.

Până a doua zi febra îi urcă vertiginos, iar săptămâna următoare era deja îngrozitor de bolnav și delira mai tot timpul. Wachiwi îl veghea tăcută, fără să se miște de lângă el. Căpitanul venise la ei în cabină să-l vadă pe Jean și spuse că era nevoie să i se ia sânge, dar nu aveau doctor la bordul vasului. Căpitanul spunea că mai văzuse ceva asemănător și credea că era angină acută, o infecție severă a gâtului. Trecuse o săptămână de când Jean se îmbolnăvisese, iar gâtul său era deja atât de inflammat, încât nu mai putea să înghiță. Wachiwi încercase ore întregi să îl facă să ia niște înghițituri de apă sau de ceai, dar gâtul îi era aproape blocat, iar el abia mai putea să respire.

Cu fiecare zi care trecea, arăta tot mai rău, iar după două săptămâni, Wachiwi se așeză lângă el, invocând cu ton scăzut marile spirite la care se rugase toată viața. Le implora să vină la el și să îl vindece. Știa că dacă ar fi stat într-un cort, la aburi, febra i-ar fi scăzut, dar nu exista așa ceva pe vasul acela plin de umezeală și de curent. Îi acoperi corpul tremurând cu tot ce găsiseră pe vas ca să-i țină de cald, iar când se simțea înghețat până la oase, ea se întindea lângă el ca să îi dea din căldura corpului ei. Nimic nu era însă de ajutor. Îl ținea doar în brațe toată noaptea.

Trecuseră aproape șase săptămâni de când erau pe mare — căpitanul estima că erau cam la două săptămâni distanță de țarm — iar starea lui Jean continua să se înrăutățească în mod constant. Boala îl devastase complet. Într-o noapte, pe când îl ținea în brațe, Wachiwi avu un vis despre bizonul alb și se gândi că era un semn. Dar nu avea pe nimeni care să-i poată spune ce însemna acel vis și nu avea nici ierburi, poțiuni sau fructe pe care le-ar fi putut folosi ca să-l ajute sau pe care

vraciul din tribul ei i le-ar fi dat ca să îl vindece. Erau pe mare, iar el se simțea din ce în ce mai rău. Era a șaptesprezecea zi de când se îmbolnăvisese și de când ea îl ținea în brațe plângând, dar în acea noapte, pe când ea dormea, îi muri liniștit în brațe. Când se trezi, îi văzu ochii deschiși, fixând-o cu privirea ca și când ar fi vegheat-o în timp ce dormea, cu gura întredeschisă și cu brațele împletite în jurul ei. Deja era rece și rigid. Îl înfășură strâns în pătura ei și rămaseră așa îmbrățișați pe pat. Era încremenită de ceea ce i se întâmplase. Nu se gândise niciodată că el ar putea muri, iar ea va rămâne singură. Era atât de tânăr și de puternic. Fusese convinsă că el se va face bine, în ciuda bolii foarte grave. Ieși din cabină, închise ușa încet și se duse să îl informeze pe căpitan, care se întristă vizibil. Era îngrijorat ca nu cumva să se declanșeze vreo epidemie de angină pe vas. Nu știa cât era de contagioasă — în acel moment nimeni nu știa — dar era evident că nu era atât de molipsitoare ca alte boli care se răspândiseră pe alte vase cu iuțea fulgerului. Nu se îndoia însă de faptul că va trebui să îi dea trupul apelor. Nu voia să păstreze corpul lui Jean la bord.

Căpitanul îi explică lui Wachiwi tot ce era de făcut, după ce ieșiseră din camera în care iubitul ei zăcea, înfășurat în pătură, ca și cum ar fi dormit. Îi spuse că nu-i pot păstra rămășițele la bord și că trebuie să îl înmormânteze în apă. Ea dădu din cap, încercând să înțeleagă tot ce se întâmplase. Era șocată și, cu toate că lucrurile descrise de el nu semănau nici pe departe cu obiceiurile ei, era gata să se conformeze, dacă așa era cel mai bine, așa că hotărâră să îl înmormânteze în acea după-masă. Căpitanul îi mai oferise timp până la ceremonie, așa că se așeză lângă Jean, sărutându-i fața rece și

mângâindu-i părul mătășos. Înțelesese acum semnificația visului cu bizonul alb. Venise să îl ia pe Jean, așa că începu să invoce marile spirite, ca să le roage să îl întâmpine și să îl protejeze.

Wachiwi dădu frâu liber deznădejdiei când patru marinari veniră să ia trupul lui Jean și îl așezară pe o targă. Urcă scările împreună cu ei și ajunseră pe punte. Acolo îi așteptau toți pasagerii, cu excepția celor două femei care rareori părăsiseră cabinele, deoarece le fusese rău tot drumul. Toți aveau o expresie solemnă, iar unul dintre ei se oferă să citească un pasaj din Biblie și să spună o rugăciune. Căpitanul dorise să îl înfășoare pe Jean în drapelul Franței, dar Wachiwi îl rugă să îl lase în pătura ei. Voia ca Jean să o aibă cu el, ca să îi țină cald. Privi apele adânci și negre, înfricoșată la gândul că trebuie să îl lase acolo, dar știa că nu avea de ales. Își acoperi gura ca să înăbușe un țipăt în momentul în care doi marinari clătinară targa, iar corpul învelit în pătură alunecă în tăcere în valuri. Dispăru aproape instantaneu și atunci Wachiwi scoase un strigăt de jale, așa cum făceau în tribul ei.

Rămase în spatele vasului o lungă perioadă de timp, privind oceanul, cu lacrimi de durere și roindându-i pe obraz. Toți cei de pe vas o lăsară în pace, iar seara se întoarse în cabina în care el murise, se așeză exact în locul în care zăcuse și plânse toată noaptea. Nu știa ce se va întâmpla cu ea, dar nici nu îi păsa. Știa doar că el fusese singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Ce urma să se întâmple cu ea nu mai avea nici o importanță. Dacă ar fi avut mai mult curaj, ar fi sărit în ocean după el, ca să îl urmeze. Era pentru prima dată în viața ei când curajul o părăsise.

Dimineața reveni pe punte cu brațele pline de lucruri care fuseseră ale lui Jean, explicând într-o franceză stâlcită că în satul ei se obișnuia să dai altora lucrurile persoanei care murise, deoarece aceasta nu le putea lua cu ea. Nu se ținuse nici un ritual sioux pentru el și dorea să facă măcar atât. Dădu marinarilor cămășile lui, deoarece li se potriveau ca mărime. Unul dintre pasageri primi bucuroș pantalonii din piele de căprioară. Căpitanul luă haina elegantă de culoare albastru-închis, deși îi era cam strâmtă. Era și o flintă pe care o puteau folosi. Alt pasager luă cizmele, iar soția lui cărțile lui Jean. Unul câte unul, toți luară câte ceva, Wachiwi păstrând doar cămașa pe care i-o făcuse pentru ziua nunții. Ar fi vrut să îl îngroape cu ea, dar nu o terminase. Dar o va termina oricum, ca să o aibă amintire de la el. Însă adevăratele amintiri o copleșiră cu totul: Întâlnirea de la cascadă, escapadele zilnice de la lac, când erau uimiți, emoționați și fascinați unul de celălalt, îngrozitoarea luptă cu Napayshni, zilele petrecute în goana calului, bunătatea lui, amabilitatea lui, pasiunea și felul în care făceau dragoste, cuvintele pe care le învățase, rochiile frumoase pe care i le dăruise în St. Louis, felul în care o privea, cu tandrețe, dragoste și respect, promisiunea unei vieți noi în Franța. Toate acestea dispăruseră odată cu el în adâncurile mării, dar Wachiwi știa că avea să-l iubească și că nu îl va uita câte zile mai avea de trăit.

CAPITOLUL 12

Cu vânt bun din pupa, ivit pe neașteptate, La Maribelle acostă în port după câteva zile. Călătoria durase mai puțin decât cele opt săptămâni prevăzute, iar Wachiwi stătea pe punte, întrebându-se ce se va întâmpla când vor intra în port. Știa numele castelului familiei lui Jean, doar i-l pomenise de atâtea ori și era numele lui de familie, dar nu avea nici cea mai mică idee cum va ajunge acolo sau cum îl va găsi pe fratele lui ori ce va face acesta când va afla că Jean pierise. Cel mai probabil o va izgoni, iar ea nu avea unde să meargă. Îi dăduse căpitanului niște bani pe care să-i păstreze în siguranță, dar nu știa ce valoare aveau și cât de mult îi vor ajunge. Nu știa nimic despre banii albilor, doar despre comerțul cu blănuri și cai, ceea ce nu o ajuta cu nimic.

Căpitanul se gândea la același lucru în timp ce acostau în Saint Malo. Se întreba dacă va veni cineva după ea sau dacă o vor accepta fără soț. Se gândea chiar să-i facă o ofertă. Își pierduse soția în urmă cu zece ani și nu se recăsătorise. O plăcea pe Wachiwi, era frumoasă și singură. Dăduse tuturor bunurile lui Jean, dar pe ea nu se dăruise nimănui. Așadar, căpitanul hotărî să aștepte discret, să vadă ce se întâmpla.

Oamenii adunați pe chei priveau cum La Maribelle intra în port și dură ceva timp până când legară parâmele. De-o parte și de alta a portului se întindeau plaje de nisip și fâșii de pământ înalte și stâncoase. Era un peisaj superb și accidentat, iar în timp ce Wachiwi îl

admira, bagajele lor erau descărcate. Pasagerii coborau nerăbdători de pe vas, parcă dorind să înghită pământul și încercând să-și controleze mersul, încă nesigur după atâta timp pe mare. Cuierele fuseseră date jos și deja căpitanul aranjase să fie duse la destinație. După ce se uită pe actele lui Jean, trimise călare un om la castelul de Margerac, aflat în apropiere, pentru a-l anunța pe marchiz că vasul a acostat. Marinarul se întoarse după două ore fără nici un răspuns. Spuse că vorbise cu unul dintre servitori, acesta îi mulțumise, iar el se întorsese pe vas. Nu-l văzuse pe marchiz și nu știa dacă acesta va veni. Marinarul nu îi anunțase că fratele marchizului murise, deoarece căpitanul se gândise că era mai bine așa.

Ceilalți pasageri părăsiseră deja vasul, iar căpitanul îi spusese amabil lui Wachiwi că, în cazul în care nu venea nimeni după ea, era binevenită să rămână la bord două săptămâni, cât avea să rămână corabia în port. Amândoi începuseră să creadă că s-ar putea ca marchizul să nu vină. Poate între cei doi frați existase vreo neînțelegere despre care Wachiwi nu știa. În același timp, oferta făcută de căpitan era de fapt un preludiv al altei oferte pe care avea să i-o facă înainte de a pleca din nou. Dar nu voia să vorbească înainte de vreme.

Wachiwi stătea tăcută pe punte, privind tristă marea în zare, spre locul unde îl lăsaseră pe Jean în brațele oceanului, când căpitanul observă apropiindu-se de ei o caleașcă neagră imensă, trasă de patru cai albi, cu lachei în față și în spate și cu blazonul familiei pe portieră. Era o caleașcă impresionantă, dar și mai impunător era bărbatul care coborî din ea. Semăna leit cu fratele său mai mic, doar că era mai lat în umeri, mai înalt, iar cei zece ani diferență de vârstă se vedeau; cu toate

acestea, era un bărbat chipeș și se vedea că era nobil, în ciuda hainelor simple și lipsite de zorzoane. Era îmbrăcat cu o haină de culoare bleumarin, la fel ca cea a fratelui său, care aparținea acum căpitanului, care era foarte mândru de ea. Căpitanul coborî imediat de pe vas, se duse pe doc și îl întâmpină pe marchiz cu o plecăciune.

— Suntem onorați de prezența dumneavoastră, domnule, spuse el umil, îndesându-și rapid chipiul sub braț, în timp ce marchizul se uita la vas, uimit că o ambarcațiune atât de mică făcuse o călătorie atât de lungă. Era sigur că nu fusese o plăcere pentru cei aflați la bord.

— Am venit să-mi întâmpin fratele. Conte de Margerac, explică el ceea ce căpitanul știa deja.

— Știu, domnule, înălțimea voastră. Făcu din nou o plecăciune. Nu vedea foarte des un nobil ca acesta, cu atâta distincție. Mă tem că nu am vești bune. Fratele dumneavoastră s-a îmbolnăvit la jumătatea drumului. Angină acută cred că a fost, domnule, o boală teribilă a gâtului. S-a prăpădit cam cu două săptămâni în urmă și a trebuit să îl înmormântăm în mare.

Marchizul îngheță la auzul unei asemenea vești, îl privea pe căpitan de parcă fusese lovit cu patul unei arme. Fiul risipitor, fratele în acest caz, se întorcea la el, dar îl pierduse înainte să se regăsească. Era un lucru de neînchipuit și, pe neașteptate, lacrimile îl orbiră pe fratele mai mare. Le șterse fără să se rușineze. Deși nu-l văzuse de cinci ani, era foarte apropiat de Jean și îl iubea mult.

— Dumnezeuule, este îngrozitor! Am primit acum câteva zile o scrisoare de la el în care îmi spunea că sosește, iar de dimineață, mesajul că ați ajuns în port. Este de nesuportat. S-au îmbolnăvit și alții?

— Nimeni, domnule. Nu încă.

Nu spusese nimic, dar și pe el îl durea gâtul de câteva zile. Nu avea încă febră și altfel se simțea bine, așa că nu spusese nimic. Putea să fie doar o răceală ori să-l fi tras curentul. Nu dorise să panicheze pasagerii chiar înainte de sosire, așa că nu spusese nimic.

— Îmi pare rău. Conteale chiar părea un om bun.

Așa și era. În ciuda anilor în care fuseseră despărțiți, Tristan îl iubea în continuare, așa cum o făcuse întotdeauna. Jean îi fusese mai degrabă fiu decât frate, sau poate și fiu, și frate, dar acum era mort. Numai gândul acesta, și îi frânse inima. Veștile erau zguduitoare.

— Domnule, soția lui este încă aici, spusese căpitanul, cu voce scăzută de parcă vorbea despre un cufăr uitat de vreun pasager. Observă că marchizul fusese luat prin surprindere, ca și cum nu știa despre ea. Jean scrisese că intenționa să se însoare cu fata pe care o aducea acasă, nicidecum că se căsătorise deja cu ea. Cunoscându-l, Tristan se întreba dacă ceea ce spunea căpitanul era adevărat sau nu. Își cunoștea fratele destul de bine ca să-și dea seama că ar fi putut pretinde că era soția lui pentru a-i proteja reputația până când s-ar fi căsătorit cu adevărat în Franța.

— Unde este? Întrebă marchizul, copleșit încă de veștile șocante, în timp ce căpitanul îi arătă pe punte o siluetă solitară care ședea cu spatele la ei, privind marea, fără să-și dea seama că sosise fratele lui Jean.

Marchizul dădu din cap, urcă la bord și apoi treptele ca să ajungă la ea. Nu știa ce avea să-i spună, poate doar că îi părea rău de ceea ce se întâmplase și că înțelegea ce simțea. Părul ei negru cădea pe

spate, iar el se apropie cu pași destul de zgomotoși, ca să-și anunțe prezența. Ea se întoarse ușor spre el și îl recunoscuse fără nici o problemă. Parcă era Jean, dar mai mare, mai serios, mai impunător. Avea ochi blânzi. Își dorea să se arunce la gâtul lui, dar nu îndrăzni. Se ridică în schimb, îl privi și făcu o plecăciune, așa cum o învățase Jean, în timp ce Tristan o privea uluit. Jean nu-i scrisese că era Sioux. Surpriza îl năucise. Jean dorise să vină acasă împreună cu o indiană Sioux, doar că ea ajunsese, și el nu. Rămase mut de uimire dându-și seama de unde venea și văzând cât de frumoasă era. Apoi se dezmetici și făcu o plecăciune.

— Contesă, spuse el sărutându-i mâna, dar ea nu-i îngădui.

— Nu ne-am căsătorit, șopti ea. Trebuia să facem nunta aici. Nu voia să-l mintă, așa că îi spuse imediat adevărul.

— Știu, așa mi-a scris... dar căpitanul mi-a spus că...

Ea dădu din cap și zâmbi timid. Nu voia să pretindă în fața fratelui lui Jean că era ceva ce nu era. Nu era contesă și nu avea să fie niciodată. Nu plângea după titlul nobiliar, doar după bărbatul pierdut.

— Îmi pare rău. Pentru amândoi, spuse el binevoitor. Ce vei face acum? Nu știa ce să-i propună, ce să-i zică, mai ales că și el era distrus de ceea ce aflase. Ce să facă el cu o indiană tânără, care nu avea unde să se ducă în Franța și, cu siguranță, nici un sfânt?

— Nu știu ce voi face. Nu mă pot întoarce la poporul meu.

Din cauza ei fusese ucis un șef de trib, iar poporul ei ar fi fost învinovățit și aspru pedepsit de către cei din tribul Crow, dacă ea s-ar fi întors acasă. Jean știa asta, dar fratele lui nu.

— Poate rămâi până te hotărăști, îi propuse el amabil.

Își dădu seama cât era de distrusă din cauza pierderii fratelui său. O înțelegea, deoarece și el simțea la fel. Făcuse pregătiri de sărbătoare, iar acum trebuia să-și jelească fratele pe care nu-l mai văzuse de cinci ani care trecuseră atât de greu.

— Vrei să vii cu mine? întrebă el politicoș. Ea încuviință tăcută și îl urmă. Nu avea unde altundeva să meargă.

Wachiwi părăsi vasul împreună cu fratele lui Jean. Îi mulțumi căpitanului într-o franceză care se îmbunătățise mult pe parcursul călătoriei. Marchizul o ajută să urce în caleașcă, spunându-i căpitanului că va trimite în scurt timp după cuferele ei, după care vehiculul părăsi portul și se îndreptă brusc spre dealuri. Wachiwi observă caii frumoși și fu dintr-odată cuprinsă de dorința de a-i călări. Apoi observă că fratele lui Jean o privea cu atenție, de parcă dacă i-ar fi analizat trăsăturile feței ar fi descoperit cine era și de ce o iubise fratele lui. Deocamdată, ea era un mister pentru el. Pe urmă el rupse tăcerea.

— Jean nu mi-a spus cum te numești.

Avea o figură blândă, la fel ca fratele lui, decise Wachiwi. Era mai calm, nu atât de înflăcărat ca Jean, dar avea ochii blajini.

— Mă cheamă Wachiwi, zise în franceză.

— Ești indiană, presupun.

Nu o judeca, doar făcea o afirmație, spre deosebire de oamenii din New Orleans, în gura cărora cuvântul “indian” suna ca o vorbă de ocară.

— Sioux, răspunse ea.

— Am cunoscut doi dintre șefii voștri de trib la curtea regelui, adăugă marchizul, în timp ce se îndreptau spre castelul în care

crescuseră cei doi frați. Poate erau chiar rude de-ale tale, continuă el, încercând să se facă plăcut și străduindu-se încă să priceapă cu adevărat faptul că fratele lui, pe care-l iubise, adusese în Franța o indiană și era mort. Erau multe de acceptat dintr-odată.

Ce va face cu ea acum? Unde va merge? Nu o va putea găzdui în castel pentru totdeauna. Va trebui să o ajute să găsească o soluție, dar deocamdată putea rămâne acolo împreună cu el și cu copiii lui. Deodată, Tristan zâmbi, privind pe geamul caleștii. Era atât de tipic pentru Jean să se îndrăgostească până peste cap de o indiană, ca să șocheze pe toată lumea, iar apoi să moară și să i-o lase lui pe cap. Izbucni în râs, fără să se poată abține și se întoarse spre Wachiwi. Era ceva atât de absurd, de neconvențional și, în același timp, ceva atât de minunat. Era sigur că era o fată extraordinară, dacă Jean o iubise atât de mult, încât să o ia de soție. Probabil avea să descopere în timp ce îi plăcuse lui Jean la ea, dar putea să vadă de pe acum că era foarte drăguță. Tristan O privi ca un tată și îi zâmbi.

— Bine ai venit în Franța, Wachiwi!

— Vă mulțumesc, domnul meu, răspunse ea politicoasă, așa cum o învățase Jean. Restul drumului spre castel îl parcurseră în tăcere.

Fratele cel mare își închipuia cum Jean, de oriunde se afla, le zâmbea sau poate chiar râdea. La rândul ei, Wachiwi, pierdută în propriile gânduri, avea senzația că Jean era lângă ea, așa cum îi simțea de fapt prezența de când murise. Iar acum, cu atât mai mult, deoarece era în Franța.

CAPITOLUL 13

Drumul spre castel dură mai mult decât se așteptase Wachiwi, deoarece Jean îi spusese că era lângă mare, în apropiere de port, dar chiar și cu cei mai rapizi cai la caleașcă, tot avură nevoie de o oră ca să străbată drumul îngust, șerpuitor.

Castelul era enorm, înălțat pe o stâncă și cu o perspectivă minunată asupra oceanului. Terenul era abrupt, iar castelul era impunător și fusese construit în secolul al XII-lea, dar asprimea lui era mult îndulcită de kilometri întinși de grădini pline de flori viu colorate și de copacii seculari care le umbreau. Wachiwi nu văzuse în viața ei ceva mai frumos.

Pe măsură ce se apropiau, Tristan îi vorbi puțin despre istoria familiei și a castelului. Spunea că, la începuturi, familia lor fusese una de războinici și de aceea castelul arăta mai mult a fortăreață, inaccesibil, ca să îi apere de dușmani. Le oferise foarte multe avantaje de-a lungul secolelor. Ea zâmbi și îi spuse că și strămoșii ei fuseseră războinici, iar bărbații din tribul ei încă erau. Rostind asta își aminti de frații ei și, pentru o clipă, se întristă. Tristan nu se putea abține să nu se întrebe cum ajunsese ea să fie cu fratele său și cum reușise el să o ia din tribul ei. Se întreba dacă nu cumva Wachiwi fugise cu el, lucru perfect verosimil de altfel.

— Va trebui să-mi povestești într-o zi cum l-ai cunoscut pe fratele meu, zise el, curios, dar ea dădu din cap fără să rostească un

cuvânt. Nu se grăbea să-i spună că, din cauza ei, fratele lui omorâse un om.

Un lacheu o ajută să coboare din caleașcă, iar marchizul îi dădu brațul până la castel. Făcură împreună turul locului; Wachiwi văzu multe coridoare lungi și întunecoase, care duceau în toate direcțiile și care erau pline de tablouri sobre ale strămoșilor lui. Unii dintre ei semănau cu Jean. În mijloc era o sală de primire, pe pereții căreia erau atârinate trofee de vânătoare, drapelul heraldice. Din ea se deschideau o sală de bal enormă, pe care marchizul nu o mai folosise de când îi murise soția, și mai multe saloane. Totul în jur era rece, expus curenților de aer, iar tinerei Wachiwi atmosfera i se părea descurajantă. Se întreba cum ar fi fost să descopere toate acele lucruri alături de Jean, nu lângă fratele lui mai mare și mai serios. În timp ce se plimbau, acesta îi povestea despre tot felul de strămoși. Aproape tot ce-i spunea o nedumerea și o copleșea, dar încerca să pară atentă. El vorbea foarte repede, fără să-și dea seama că ea abia învățase limba franceză.

O duse apoi la etaj, într-un dormitor enorm, cu scaune imense și multe canapele, care i se păru un fel de cameră de consiliu. Își imagină războinicii din familia lui întâlnindu-se acolo, făcând planuri de atac asupra altor triburi, la fel cum cei din familia ei se adunau în jurul focului sau în cortul tatălui ei pentru a discuta lucruri asemănătoare. Din anumite puncte de vedere, istoria și tradițiile familiilor lor erau asemănătoare. Război și vânătoare. Observă cu interes că nu erau expuși bizoni pe perete, ci mai mult cerbi, antilope și elani. Ar fi vrut să știe dacă erau bizoni în Franța, dar îi fu jenă să-l întrebe.

O femeie îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă și cu un șorț de dantelă intră în cameră și le oferi ceai. Reveni apoi însoțită de încă două femei și un bărbat, ducând o tavă enormă de argint, care părea prea grea pentru puterile omenești, pe care erau căni de ceai din argint, borcane de porțelan și farfurii cu sendvișuri mici și prăjiturele. Toate aceste bunătăți îi făceau cu ochiul lui Wachiwi, care se simțea lihnită. Se așază pe scaunul pe care i-l arătă Tristan și mănca totul cât mai delicat. Totul era nou pentru ea, dar Jean o pregătise bine. Nu dorise ca ea să se simtă jenată sau încurcată și, mulțumită sânguinței lor, rezultatul era pe măsură. Mâncarea i se păru delicioasă.

Tristan o privea cu atenție, încercând să-și dea seama ce va face cu ea, iar din când în când Wachiwi se uita spre ocean, gândindu-se la spiritul lui Jean, rămas acolo. Pe când era cu gândurile la el, doi copii intrară în cameră, însoțiți de o tânără înaltă, serioasă, palidă la față. Era îmbrăcată într-o rochie gri și până și lui Wachiwi i se păru nefericită. Părul șaten îi era lins, iar ochii cenușii, totul la ea fiind lipsit de strălucire. Copiii păreau nerăbdători să scape de ea și o numeau "Mademoiselle". Se opriseră în loc când o văzură pe Wachiwi. Fetița părea să aibă patru ani, iar băiatul, șase. Îi amintiră lui Wachiwi de copiii indieni pe care îi cunoștea, chiar dacă aceștia erau frumos îmbrăcați și diferiți. Țopăiau prin cameră ca niște pui de cățel, săriră în brațele tatălui lor și aruncau ocheade cu subînțeleas la prăjiturelele de pe tavă, în timp ce Mademoiselle încerca fără succes să potolească spiritele și să-i determine să șadă cuminți. Reuși pentru câteva clipe, după care ei săriră din nou, râzând și jucându-se cu tatăl lor, care părea fericit să-i vadă.

Lui Wachiwi nu-i plăcea de femeia înaltă și uscățivă și era evident că nici copiii nu o plăceau. Părea rece și distantă și o evita fățiș pe Wachiwi, ca și când nici nu ar fi fost în cameră. Era aceeași atitudine disprețuitoare cu care ea și Jean se confruntaseră în New Orleans.

— Aceștia sunt copiii mei, spuse Tristan, cu un zâmbet larg pe buze. Matthieu și Agathe. Jean l-a văzut pe Matthieu pe când era doar un bebeluș. Agathe s-a născut după ce a plecat.

Copiii se holbau la Wachiwi, foarte curioși. Cu toate că era îmbrăcată în haine simple, observaseră imediat că era ceva diferit la ea, chiar și numai culoarea tenului, cafeniu și catifelat.

— Doamna este o prietenă a unchiului Jean, le explică Tristan, încercând să-i stăpânească și îngăduindu-le să se repeadă la prăjiturile, care se topiră de-ndată în gurițele lor, în timp ce Wachiwi chicotea, părând aproape la fel de copilă ca și ei. Agathe îi zâmbi imediat și fetița i se păru drăguță și simpatică.

— Aceasta este doamna cu care unchiul Jean vrea să se însoare? Întrebă Agathe în timp ce sărea pe canapeaua de lângă tatăl ei.

Mademoiselle se încruntă, arătându-și dezaprobarea. Ea era de părere că amândoi copiii ar fi trebuit să stea absolut liniștiți, în picioare, ori de câte ori îl vizitau pe tatăl lor în salon, nu să se așeze. Pe de altă parte, el era mult mai îngăduitor cu ei, iar guvernanta nu era de acord cu asta.

— Da, ea este, confirmă tatăl, surprins că fiica lui își amintise. Nu trecuseră decât câteva zile de când îi spusese, când primise

scrisoarea, dar fetița abia aștepta nunta și voia să știe dacă avea să ia și ea parte la eveniment.

— Unde este unchiul Jean? răsună și glasul de clopoțel al lui Matthieu.

În cameră se lăsă brusc liniștea. În cele din urmă, cu privirea gravă și cu umerii lăsați, tatăl le răspunse. Durerea lui era vădită.

— E cu mama acum, în rai. Sunt împreună. Prietena lui a venit singură.

— Da? Agathe se întoarse spre Wachiwi cu ochi mari. Pe vas?

Wachiwi aprobă din cap și-i zâmbi. Fetița avea părul blond, ondulat, și o față rotundă, de îngerăș, căreia era imposibil să-i rezisti. Matthieu avea același aer ca Jean și Tristan și era înalt pentru vârsta lui. Agathe semăna mai mult cu mama ei care murise și care fusese lumina ochilor lui Tristan, atât în viață, cât și după moarte. El o jelea de patru ani.

— Da, am venit cu un vas, zise Wachiwi. Am ajuns astăzi.

— Ți-a fost frică? Ochii fetiței erau larg deschiși.

— Nu, a fost bine. A durat foarte mult. Aproximativ două cicluri complete ale lunii, spuse ea, după care se corectă rapid, amintindu-și vorbele lui Jean. Aproape două luni.

— Mie nu-mi plac vasele, spuse Agathe răspicat. Mi se face rău pe ele.

— Și mie, adăugă Matthieu, care n-o scăpa din ochi pe Wachiwi. Nu prea știa ce-i cu ea, dar își dădu seama că era interesantă și se purta frumos cu ei. Amândoi copiii ajunseră la aceeași concluzie.

Copiii mai petrecură un timp cu ei, plini de energie, după care Mademoiselle anunță că era momentul să plece. Agathe și Matthieu protestară, dar fără nici un rezultat. Guvernanta le ceru să spună noapte bună tatălui lor, după care, cu hotărâre, îi scoase din cameră.

— Sunt minunați, spuse cu sinceritate Wachiwi, iar fiul tău seamănă perfect cu tine și cu Jean.

Lucrul acesta îi încălzea inima și, chiar dacă erau îmbrăcați în haine elegante, cei doi copii îi amintiră de copiii din tribul ei.

Tristan zâmbi când o auzi și spuse:

— Într-adevăr seamănă, bietul de el. Agathe seamănă cu mama ei. A murit când s-a născut ea. Dar guvernanta se poartă frumos cu amândoi, o avem de când s-a născut Matthieu. Mai ales acum, când au rămas fără mamă, au nevoie de cineva să-i țină în frâu. Iar eu nu sunt tot timpul aici.

Era ciudat să-i vorbească despre astfel de lucruri, dar era curios să afle mai multe lucruri despre femeia pe care fratele său o adusese acasă, cu care intenționase să se căsătorească. Marchizul voia să o cunoască mai bine. Nu era nici pe departe atât de surprins de faptul că Wachiwi era indiană pe cât se temuse ea că va fi. De fapt, nu părea deloc șocat. Era uimitor de deschis la minte, avea un suflet bun și o făcuse pe Wachiwi să se simtă ca acasă.

— Pare foarte severă, replică Wachiwi, referindu-se la guvernantă și descoperind cu câtă ușurință îi venea să-i vorbească.

Nu-i plăcuse de ea de la prima vedere, dar știa că nu trebuia să spună asta. Nu dorea să-și jighească gazda. În cultura indiană, Mademoiselle ar fi fost o rudă, dar aflase de la Jean că, în Europa,

oamenii care lucrau pentru tine se numeau “servitori”, iar în New Orleans “sclavi”. Sclavii păreau mai simpatici decât Mademoiselle, care era îngrozitor de sobră și rece ca gheața. Ai fi zis că nici nu-i plac copiii.

— O rog pe menajeră să-ți arate camera, spuse Tristan. Cred că ești obosită după călătorie. Bine că nu te-ai molipsit de la fratele meu. Te simți bine, nu-i așa?

Părea îngrijorat. În nici un caz n-ar fi vrut ca ea să se îmbolnăvească și să contamineze pe toată lumea, dar ea părea sănătoasă și spunea că se simte bine. Iar el putea să-și dea seama și singur că era o tânără viguroasă.

Sună dintr-un clopoțel de lângă șemineu, iar după ceva timp apăru o femeie care parcă era o rudă mai în vârstă a lui Mademoiselle. Tristan o rugă să-i arate lui Wachiwi camera în care avea să stea. Îi spuse că aranjase să i se aducă cina la ea în cameră în seara aceea, urmând să se revadă dimineața următoare. Nu voia să stea la masă, la cină, singur cu o femeie singură. Nu i se părea potrivit și nici nu știa ce avea să facă în viitor. Poate că ea va lua masa împreună cu copiii în camera lor. Nu se cădea ca el să mănânce împreună cu ea în fiecare seară. Fără Jean, situația era mai mult decât stânjenitoare, iar singura soluție posibilă era ca Wachiwi să ia mesele cu copiii.

Camerele pe care i le dăduse după ce aflase că fratele lui nu era cu ea se aflau la distanță mare de cele ale sclavilor, nu cum o instalase verișoara lor, Angélique, în New Orleans. Avea la dispoziție o sufragerie imensă cu vedere la ocean, un dormitor cu un pat cu baldachin demn de o prințesă, o baie mare, o garderobă și o cameră în

care putea să scrie la un birou foarte elegant. Wachiwi nu știa ce va face cu atâta spațiu și era copleșită de tristețe că Jean nu era cu ea. Dacă Jean ar fi fost cu ea, ar fi stat împreună în apartamentele lui imense, pe același etaj cu ale lui Tristan, dar în situația actuală, marchizul o instalase într-o altă aripă a castelului. Camera copiilor era chiar deasupra ei, la o aruncătură de băț. Îi auzea, dar nu îndrăznea să urce la ei, ca să nu dea ochii cu privirea neînduplecată și mutra disprețuitoare a lui Mademoiselle.

Se plimbă prin cameră, deschizând sertare și dulapuri, mirându-se de tot ce vedea, până când, la un moment dat apărură o servitoare, purtând o tavă de argint pe care se aflau diferite tipuri de carne, legume și fructe, la care se adăugau și niște sosuri, o farfurie cu brânză, pâine și un desert care arăta minunat. Ea izbucni în plâns când le văzu, deoarece ei se purtau atât de frumos cu ea, și ea nu voia decât ca Jean să fie acolo.

Avu un somn agitat, trezindu-se des în imensul ei pat cu baldachin, drapat în satin roz, cu ciucuri de mătase cusuți peste tot și cu o saltea de pene de toată minunea. Visă din nou bizonul alb, dar, ca și data trecută, nu înțeleșese ce înseamnă. Atunci murise Jean, iar acum se întreba dacă nu cumva el se întoarcea la ea ca spirit; își dorea să-i spună ce să facă. Era pierdută acolo fără el și la fel era și Tristan, care habar n-avea ce să facă cu ea. Nu și-o închipuia trăind la catul de sus al castelului până la bătrânețe, moștenirea lăsată de fratele său. Dar ce altceva ar fi putut face cu ea? Nu putea să o trimită înapoi în America, din moment ce ea nu se putea întoarce la tribul ei. Nu putea să o refuze, să-i întoarcă spatele, să nu-i pese de ea. Cu siguranță nu o putea ține la

castel pentru totdeauna decât dacă-i găsea ceva de făcut, dar nu știa ce putea face. Nu credea că era în stare de prea multe lucruri. Nici una dintre femeile pe care le cunoscuse nu era în stare să se descurce de una singură, fără protecția familiei și a bărbaților. Wachiwi aparținea unei alte lumi, total diferită de a lor. Era complet singură.

Dimineață, Wachiwi își puse una dintre rochiile dăruite de Jean. Ar fi vrut să meargă prin grădini, dar nu știa cum să ajungă acolo, așa că urcă scările spre camera copiilor. O nimerise din prima. Vocile micuților se auzeau tot mai tare pe măsură ce se apropia de camera lor, care era exact deasupra camerei ei și putea auzi cum guvernanta îi certa cu asprime. Bătu la ușă, așa cum o învățase Jean, intră și îi văzu. Agathe stătea pe podea cu o păpușă, jucându-se, iar Matthieu se distra cu un cerc, pe care guvernanta tocmai îi spusese să îl lase jos.

Wachiwi le zâmbi, iar ei săriră pe ea de cum o văzuseră. Erau încântați să o vadă, iar ea stătu la povești cu ei câteva minute. Le zise că ar vrea să meargă în grădină, dar nu știe cum să ajungă acolo, iar Matthieu începu imediat să se roage de guvernanta să le dea voie să-i arate drumul. Vizibil deranjată de ce se întâmpla și de vizita lui Wachiwi, guvernanta acceptă cu jumătate de gură, iar câteva minute mai târziu, îmbrăcați, copiii alergau în jos pe scări, cu Wachiwi după ei. Afară era un soare cu dinți și bătea un vânt rece de noiembrie, dar pentru că alergau prin labirint, prin iarbă și flori, copiilor nu le era frig, iar Wachiwi alerga și ea alături de ei. Se simțea nemaipomenit și arăta la rândul ei ca un copil. Nici unul dintre ei nu observă când tatăl copiilor apăru, privindu-i. Nu-i văzuse niciodată pe copiii lui simțindu-se atât de bine.

Wachiwi îl observă abia când mai că se izbi de el fugind de Matthieu. Tresări uimită la vederea lui; abia își mai trăgea sufletul. Se cufundă în scuze, cu un aer tare încurcat.

— Nu-i lăsa să te obosească de tot, o avertiză el.

— Îmi place să mă joc cu ei, zise Wachiwi, cu sufletul la gură, iar el observă că vorbea serios.

Mademoiselle folosi acel moment de pauză ca să le spună că era momentul să meargă și să se spele pentru prânz și dispăru cu ei.

— Ai niște copii minunați, declară ea, plină de admirație. Ne-am simțit foarte bine împreună în această dimineață. Încă zâmbea spunând asta, căci îi părea rău că ei plecaseră.

— Cum ai dormit? o întrebă el serios.

— Foarte bine, mulțumesc.

Era unul dintre răspunsurile gata făcute pe care le învățase de la Jean încă de la primele lecții. Dar, de fapt, nu spunea adevărul. Abia închisese un ochi.

— Este un pat foarte comod, continuă ea.

Asta era adevărat, dar visurile ei, grijile pe care și le făcea cu privire la viitor, nu o lăsaseră să profite de moliciunea patului. Însă nu voia să pară nerecunoscătoare. Știa foarte bine că nimic din ceea ce i se întâmplase nu îl privea pe el, ci doar era amabil, din dragoste și respect pentru fratele lui, față de femeia cu care acesta ar fi vrut să se căsătorească.

— Mă bucur să aud asta. Sper că ți-e destul de cald. În casă poate să fie destul de rece câteodată.

Ea râse.

— La fel este și într-un cort.

O privi fără să știe ce să-i spună și râse și el. Era incredibil de sinceră, fără să-i fie teamă să se poarte firesc ori să spună ce gândea, fără să fie nepoliticoasă sau impertinentă.

— Fratele tău mi-a povestit că aveți niște grajduri minunate.

Abia aștepta să le vadă, dar nu voia să îl oblige să i le arate.

— N-aș spune chiar așa. Aveam de gând să mai cumpăr niște cai în primăvară. Avem unii foarte buni. Îi folosesc mai ales la vânatoare. Vrei să vezi grajdurile?

Nu știa ce altceva să îi sugereze. Se gândise să o invite să ia masa împreună la amiază, ca să fie politicos, dar grajdurile păreau o idee bună să-și petreacă timpul până atunci. Presupusese că aveau puține lucruri în comun, iar conversația ar fi fost destul de superficială. Probabil că fratele lui avea despre ce să discute cu ea sau poate relația lor era strict fizică, pasională. Trebuia însă să accepte că franceza pe care o învățase de la Jean era excelentă. Făcea mici greșeli, dar se corecta singură când se întâmpla. O învățase bine, iar ea avusese la dispoziție două luni pe vas ca să exerseze. Jean o pregătise cu multă seriozitate pentru sosirea în Franța, pentru sosirea în lumea lui.

Wachiwi îl urmă la grajduri, iar lui Tristan nu-i scăpă lumina care se aprinse în ochii ei când intra. Mergea de la o boxă la alta, uitându-se la cai, câteodată intra la ei și le pipăia mușchii de pe picioare. Le vorbi liniștitor într-o limbă despre care Tristan bănuia că este sioux și remarcă fiecare cal bun cu ochi de cunoscător.

— Cred că îți place să călărești, remarcă el agreabil, impresionat de ușurința cu care ea se apropia de cai și de cunoștințele ei.

Ea râse când îl auzi.

— Îmi place. Am cinci frați. Călăream împreună cu ei, iar câteodată mă puneau să mă iau la întrecere cu prietenii lor.

— Curse de cai?

Tristan rămase înmărmurit. Nu cunoscuse niciodată o femeie care să fi participat la curse de cai. La rândul ei Wachiwi știa că el nu cunoscuse vreun nativ Sioux, deși chiar și pentru tribul ei era ceva neobișnuit.

Nici una dintre fetele din trib nu se întrecuse cu bărbați, în afară de Wachiwi. El bănuia că toți caii pe care ea îi călărise erau îmblânziți.

— Vrei să mergem la o plimbare călare după-masă? sugeră el.

Asta era ceva ce puteau face împreună. O trata ca pe un oaspete de seamă, ceea ce și era. Venise tocmai din New Orleans ca să se mărite cu fratele lui, iar acum nu mai avea nimic de făcut, nici un motiv să rămână acolo, iar el nici un motiv să stea cu ea. Dacă o plimbare călare făcea ca timpul să treacă mai repede și o și distra, cu atât mai bine.

Privirea ei se învioră la auzul acestei propuneri.

— Călărești într-o parte, nu-i așa? Întrebă el, dar ea clătină din cap.

— Nu.

Văzuse femei în New Orleans care călăreau într-o parte, dar i se păruse ciudat și incomod. Un mod nesigur și prostesc de a călări. Îi

spusese și lui Jean, iar el răsese de ea și o anunțase că va trebui să învețe să călărească într-o parte. Fusesse singurul lucru pe care el i-l ceruse, iar ea refuzase să îl facă. Călăritul era un lucru sacru pentru ea.

— Cum preferi? Întrebă Tristan uluit. Nu și-o putea imagina călărind ca un bărbat, deși poate că era o tradiție ca femeile Sioux să stea bărbătește în șa.

— Fără șa. Doar cu căpăstru și frâie. Jean îi spusese cum se numesc. Așa am călărit toată viața.

Nu-i pomeni despre micul ei truc de a călări câteodată de-a lungul calului.

Tristan era uimit de ceea ce îi sugerase, dar brusc deveni curios să vadă ce fel de călăreț era.

— Ne va vedea cineva? Întrebă ea brusc, ceea ce îl șocă și mai tare.

— Doar grăjdarii și băieții de la grajduri.

— Pot să mă îmbrac cum vreau?

El era tot mai speriat de dorințele ei, dar, pentru că voia să fie politicos cu mireasa fratelui său, încuviință.

— Aș vrea să-mi pun rochia în care călăream de obicei. Nu pot să stau pe cal îmbrăcată cu toate astea. Arată spre fusta voluminoasă, mănuși, bonetă și pantofi. Erau prea multe și-i era imposibil să călărească înfășurată în ele.

— Fă cum îți poftește inima, draga mea, spuse el cu blândețe. Vom face o plimbare frumoasă pe dealuri, după-amiază. Ai văzut vreun cal anume pe care ai vrea să-l călărești? o întrebă în timp ce se întorceau la castel.

Grajdurile erau într-o clădire separată și fuseseră construite de curând. Ea văzuse un cal care-i plăcuse și, când i-l descrie, Tristan rămase uimit.

— Este un animal periculos. Nu este încă dresat. N-aș vrea să pățești ceva.

Ea era acum în responsabilitatea lui, chiar dacă nu era o tradiție asemănătoare cu cea din tribul ei, unde fratele supraviețuitor trebuia să se însoare cu soția fratelui mort, așa cum făcuse Napayshni. Ea nu fusese soția lui Jean, iar obiceiul nu exista în Franța. Dar el se simțea oarecum responsabil pentru ea și încerca să-și dea seama ce însemna exact acest lucru, până unde mergeau obligațiile lui față de ea și ce ar fi trebuit să facă. Deocamdată se rezuma la a se purta politicos și să-i ofere un acoperiș deasupra capului, până când ea va hotărî ce vrea să facă. Se gândea că totul ar putea dura chiar luni, așa că lucrul cel mai bun era să facă tot ce credea ea că este mai bine. Dar asta nu însemna că trebuie să o omoare lăsând-o să călărească un cal în care nu putea avea încredere.

Luară masa împreună în sufrageria imensă, fiecare la câte unul dintre capetele opuse și îndepărtate ale mesei. Bucătarul le pregătise o supă foarte gustoasă de pește. Wachiwi o mănca pe toată și mănca și brânza și fructele pe care le servira după aceea. Apoi urcă la ea în cameră ca să se schimbe pentru plimbarea călare. Când se întoarse, Tristan remarcă uimit că era înfășurată într-o pătură. O adusese cu ea, iar pe dedesubt avea rochia din piele de elan cu ace de porc spinos și jambiere din piele de căprioară. În picioare avea mocasinii cu mărele pe care și-i făcuse singură. Se simțea în largul ei și mergea cu o grație

remarcabilă. Privind-o, Tristan se simți ușor jenat. În sinea lui, spera să nu o mai vadă nimeni în afară de băieții de la grajduri. Mergând în spatele ei spre grajduri, observă că se mișca mlădios, cu agilitatea unei dansatoare, demnă de numele ei. Nu o întrebă nimic despre rochie, ci doar dacă va putea călări îmbrăcată în ea. Încercase în van să o convingă să aleagă un alt cal. Observă astfel că, atunci când cineva încerca insistent să o influențeze, devenea foarte încapățânată. Încercă să nu vadă privirile grăjdarului când ea urcă pe cal în rochia din piele de elan cu spatele gol. Oamenii făcuseră ochii mari de uimire, dar nu scoaseră nici un cuvânt. Părul ei ca abanosul îi curgea pe spate. Calul începu să se cabreze imediat ce urcă în șa, iar el observă cum ea devenea parcă o altă persoană și într-o clipă se făcu una cu animalul, care se liniști ca prin farmec. Ieși din grajduri calmă și sigură de ea, urmată de Tristan, pe calul său, aprig, robust, dar nu la fel de sălbatic sau de bun de curse ca acela pe care îl călărea ea. Marchizul vedea că era liniștită, fericită și era fascinat de cât de bine controla calul. Îl domina cu ușurință.

Nu rostiră nici o vorbă. Urmau drumul atât de familiar lui Tristan, iar când calul începu din nou să danseze, ea îl luă prin surprindere pe Tristan când îi lăsă frâu liber și plecă glonț. Calul era atât de rapid, iar ea ținea atât de bine ritmul cu el, încât Tristan nu putu să îi urmeze și, cum îi privea, își dădu seama că se uita la un călăreț incredibil de talentat, mai talentat decât toți bărbații pe care îi văzuse. Zbura, galopa, sări peste un obstacol, era una cu calul, avea controlul absolut, iar el nu știa cine se simțea mai bine, Wachivi sau calul ei. Era călărețul cel mai grozav pe care îl văzuse în viața lui. Era o bucurie

pentru ochi. Râdea când, în sfârșit, o ajunsese din urmă, cu răsuflarea tăiată. Ea, în schimb, era fericită și în largul ei.

— Să-mi amintești să nu mai încerc niciodată să te învăț ceva despre cai. Dumnezeu, ești incredibilă! Acum înțeleg de ce frații tăi pariau pe tine la curse. Îmi imaginez că nu au pierdut niciodată. Păcat că nu putem face asta aici.

Părea că vorbește serios. Wachiwi pe cal era poezie în mișcare. Nu mai avusese niciodată așa partener de călărie, fie el bărbat sau femeie.

— De ce? Era plină de curiozitate și asculta cu atenție tot ce îi spunea pe drumul de întoarcere la castel după plimbarea călare, care durase două ore. Nu voia să se întoarcă și, de data aceasta, nici el nu voia.

— Femeile nu participă la cursele de cai, spuse el, iar ea dădu din cap.

— Nici în tribul meu nu se întrec călare. Apoi adăugă: Fratele tău a fost un călăreț bun.

Își aminti goana lor pe cal din satul tribului Crow până în St. Louis. Călăreți mai puțin pricepuți decât ei ar fi fost omorâți. Talentul lor și experiența le salvase viața.

— Da, a fost, încuviință Tristan.

— Și tu ești, zise ea zâmbindu-i. M-am simțit bine astăzi cu tine.

El fusese mult mai precaut decât ea și avusese un cal mai încet, dar chiar și așa, se vedea că era un călăreț excelent. Doar că nu atât de sălbatic ca ea. Puțini călăreți erau.

— Și eu m-am simțit bine, recunosc el. Se simțea bine alături de ea. Iar conversația era degajată și inteligentă. E amuzant să călăresc cu tine, Wachiwi. Poate e din cauza rochiei, o tachină. O fi vrăjită.

— O purtam în ziua când am fugit cu fratele tău din satul în care cei din tribul Crow mă țineau ostatică.

Această mărturisire neașteptată îl șocă. Își dădu seama cât de puține lucruri știa despre ea și despre obiceiurile tribului ei. Nu putea concepe ca cineva să fie sclav.

— Fratele tău m-a salvat. Am fugit călare multe zile ca să scăpăm.

Nu-i spusese despre Napayshni. Nu era cazul să știe.

— Cred că a fost înfricoșător, zise el înfiorat, înțelegând cât de puține lucruri știa despre relația ei cu fratele lui.

— A fost groaznic, spuse ea calm. Am încercat de mai multe ori să fug, dar de fiecare dată mă prindeau și mă aduceau înapoi. Îi arată pe rochie semnul lăsat de săgeata cu care fusese rănită. O cususe, dar semnul era încă vizibil și pe rochie, și pe umăr. Avea o cicatrice urâtă, dar nu i-o arată. Doar Jean știa despre ea.

— Însăpământător. Ești o fată foarte curajoasă.

Curiozitatea lui era tot mai mare. Erau multe lucruri la Wachiwi, mai multe decât lăsa să se vadă. Nu era doar frumoasă, plăcută la vorbă și o călăreață excelentă, dar avea o poveste și niște talente despre care el nu știa deloc, dar bănuia că erau fascinante. Arăta ca un copil, dar nu era. Poate că, până la urmă, fratele lui știa ce făcea. Tristan avusese îndoieli prima dată când o văzuse și crezu că era doar o fată exotică și drăguță. Dar nu era deloc așa.

— Tatăl tău este șef de trib?

Ea dădu din cap. El bănuise acest lucru din cauza siguranței ei, a demnității și a grației pe care le afișa.

— Un șef important. Se numește Ursul Alb. Și frații mei vor fi șefi importanți într-o bună zi. Deja sunt niște războinici curajoși.

Deodată, tristețea i se oglindi în ochi. Îi era foarte dor și se gândea des la ei. Erau atât de departe, iar ea știa că nu-i va mai vedea niciodată. Lacrimile îi împăienjeniră privirea.

— Doi dintre frații mei au fost uciși de Crow când m-au răpit. Pe ceilalți nu-i voi mai vedea niciodată. Dacă mă întorc în tribul meu, provoc un război între ai mei și cei din tribul Crow, deoarece am fugit de la ei. Fusesem dată șefului lor.

— Remarcabil, murmură Tristan, întrebându-se ce altceva, mai incredibil decât această poveste și decât faptul că era o călăreață excepțională, ar mai fi fost de descoperit la Wachiwi. Duseră caii la grajduri și Wachiwi îl urmă înapoi la castel. Se făcuse târziu. Călăriseră mai mult decât plănuiseră inițial, dar amândoi se simțiseră bine. El era obosit, dar Wachiwi părea mai vie ca oricând. Plimbarea pe dealuri în goana calului îi priise sufletului ei.

— Măine plec la Paris pentru câteva zile, o anunță el, înainte să se despartă de ea.

— Mergi la curtea regelui? Întrebă ea curioasă, de parcă era Matthieu sau Agathe.

— Probabil. Dar am și alte lucruri de făcut. Când mă întorc, mergem din nou la plimbare călare. Poate îmi arăți câteva dintre trucurile tale.

Ea râse când auzi ce spune, se întoarse spre el și îi zâmbi.

— Te voi învăța să călărești ca un Sioux.

— După tot ce am văzut astăzi, cred că îmi va plăcea. Ți mulțumesc, Wachiwi.

Apoi, cu un zâmbet, urcă scările principale spre camera lui.

Pe când se îndepărta spre camera ei, Wachiwi îi auzi pe copii râzând în odaia lor. În loc să meargă direct în camera ei, se opri să-i salute. Uitase că era încă îmbrăcată cu rochia din piele, iar copiii o priveau fascinați. După cum era de așteptat, guvernanta suferi un șoc și alese să ignore o priveliște atât de dezgustătoare.

— Am văzut că azi ai călărit cu papa, comentă Matthieu. V-am văzut de la geam. Călărești foarte repede.

— Ai dreptate, recunosc ea. Câteodată îmi place să fac asta.

— Mie nu-mi plac caii, strecură și Agathe o replică, iar Wachiwi nu se strădui să o facă să se răzgândească. În lumea lor, poate era mai bine așa.

— Mă înveți și pe mine să călăresc așa? o rugă Matthieu, cu o privire visătoare.

— Dacă tatăl vostru este de acord, aș putea să te învăț.

Nu-i spuse că și tatăl lui o rugase să-l învețe să călărească în felul acela. Dar poate că așa le putea răsplăti ospitalitatea și bunătatea. Altfel se simțea inutilă. Nu venise acolo ca să nu facă nimic. Venise ca să fie soția lui

Jean, dar acum trebuia să găsească altceva de făcut. S-ar putea să fie distractiv să-i învețe pe marchiz și pe fiul lui să meargă călare ca niște războinici Sioux.

— Va trebui să-l întrebi pe tatăl tău. Fac cum vrea el, zise Wachiwi cu înțelepciune, în timp ce guvernanta pufni, privind-o cu asprime. Nu văzuse în viața ei ceva mai șocant ca rochia de piele a lui Wachiwi și îi spuse asta lui Agathe după ce Wachiwi plecă.

— Mie mi-a plăcut, răspunse obraznic fetița. Și lucrurile acelea albastre de pe ea erau chiar drăguțe. Mi-a spus că le-a vopsit chiar ea. Cu fructe de pădure. Agathe era mândră de noua ei prietenă. Era plăcut să aibă prin preajmă o femeie tânără care era drăguță cu ei, nu o acritură ca Mademoiselle.

— Dezgustător, făcu guvernanta, apoi le întoarse spatele și începu să pună jucăriile la loc.

În camera ei, privind oceanul de la geamul ei, Wachiwi se gândea la copii. Știa că nu se va mai căsători. Refuzase pețitorii din satul ei și pe Napayshni. Singurul bărbat pe care îl iubise vreodată și cu care dorise să se căsătorească fusese Jean. Iar el murise. O lacrimă i se scurse pe obraz când își aminti de el. Cel puțin avea ocazia să fie drăguță cu nepotul, nepoata și cu fratele lui cât timp stătea acolo. Nu știa ce se va întâmpla cu ea, doar că mai devreme sau mai târziu va trebui să plece. Nu putea rămâne acolo fără Jean. De asta era sigură.

A doua zi dimineța, în zori, Wachiwi îl urmări pe Tristan pregătindu-se de plecare. Se trezise devreme și se uita pe fereastră când îl zări ieșind de la grajduri călare, împreună cu valetul și un rânđaș. Deoarece pleca singur, nu-și mai bătuse capul cu caleașca. În plus, aflase de la Matthieu că cei trei bărbați urmau să înnopteze la un han. Aveau de mers câte cincisprezece ore pe zi, timp de două zile, până ajungeau la casa din Paris. Tristan îi mărturisise că nu îi plăcea să

meargă la Paris. Prefera viața liniștită din Bretagne și avea multe de făcut pe moșia lui, nu avea timp de pierdut la curtea regelui. Zicea că, de când îi murise soția, mersese acolo cât de rar fusese posibil, dar nu voia să pară lipsit de respect față de rege, așa că se mai ducea din când în când.

Wachiwi se întreba cum era la curte și îi era greu să-și imagineze. Jean îi povestise, dar ea nu-și putea imagina decât femei care arătau ca verișoara Angélique, o imagine care nu-i dădea pace. Îi descrisese milioanele de lumânări și de oglinzi, mesele lungi, încărcate de bucate alese, muzica, dansul, îi vorbise despre intrigile complicate care nu aveau nici o noimă pentru Wachiwi. Jean îi mai spusese că mulți oameni urmăreau favoruri din partea regelui și a reginei, iar din acest motiv făceau orice ca să le obțină.

Nu și-l putea imagina așa pe Tristan, cu atât mai puțin dansând. Părea un bărbat sobru, retras, mai degrabă fericit dacă era călare pe un cal sau împreună cu copiii săi. Nu și-l imagina purtând pantaloni din satin și perucă pudrată și era fericită că nu era cazul să vadă așa ceva. Îi plăcea de el așa cum era acolo, în Bretagne.

Îl urmări cu privirea cum se îndepărta de castel, cu cei doi servitori călărind în spatele lui. Începu să plouă domol în timp ce ei se pierdeau în zare, iar ea știa că aveau mult de mers până la Paris. Spera să nu răcească pe drum ori să se îmbolnăvească. Moartea lui Jean îi amintise că și cei mai puternici bărbați sunt fragili. Începuse să-l placă și să-l admire pe Tristan. Era fratele mai mare pe care nu îl mai avea, care îi lipsea atât de mult și pe care Jean îl descrisese cu atâta dragoste și respect. Tristan era un bărbat pe care te puteai baza. Se simțea

stânjenită că depindea atât de mult de el în absența lui Jean. Dar, în acel moment, Tristan și copiii erau tot ce avea. Se rugă ca el să ajungă cu bine înapoi acasă, atât pentru binele copiilor, cât și al ei.

CAPITOLUL 14

Avionul decolă spre Paris de pe Aeroportul Kennedy într-o vineri, chiar înainte de miezul nopții. Brigitte se uita prin hublou, întrebându-se ce va face. Voia să meargă în Bretagne, dar se gândise ca înainte de asta să treacă pe la Biblioteca Națională din Paris. Părea simplu, odată ce te obișnuiai cu felul în care era organizată arhiva. Nu trebuia decât să caute “marchizul de Margerac” și să vadă ce găsea acolo despre el. Știa deja că se căsătorise cu Wachiwi, dar voia să afle mai multe despre ei. Apoi va merge în Bretagne cu trenul.

În ultima săptămână își îmbunătățise franceza. Fusese bună la franceză în colegiu, chiar scrisese niște eseuri apreciate, dar nu o mai vorbise de șaisprezece ani. În ultimele zile ascultase doar casete Berlitz cu lecții de franceză, dar în momentul în care însoțitoarea de bord de la Air France i se adresă în franceză, paraliză pe scaun. Înțelegea tot, dar nu putea răspunde. Nu-și dorea decât ca cei de la Arhivele Naționale să vorbească engleza. Plănuia să meargă acolo luni.

Își făcuse rezervare la un hotel undeva în zona Montparnasse, care îi fusese recomandată de cineva de la birou în urmă cu câțiva ani. Și ea, și Ted își doriseră dintotdeauna să meargă la Paris, dar nu reușiseră să ajungă. Au mers totuși în Grand Canyon și la un târg de artă în Miami. Acestea fuseseră cele mai îndepărtate destinații în care ajunseseră. Și iat-o acum, singură, în drum spre Paris, în timp ce el era plecat pe șantierul arheologic din Egipt.

Viețile lor luaseră cursuri diferite. Ei îi plăcea însă direcția spre care se îndrepta viața ei și se simțea bine.

La Paris vremea era minunată a doua zi, la aterizare. Era încă răcoare, iarna se simțea în aer, dar soarele strălucea puternic. Luă un taxi de la aeroport până la hotel. Reușise să-i spună șoferului, în franceză, unde voia să meargă, iar el înțeleșese, ceea ce era deja o victorie. Își făcuse pașaport nou, întrucât cel vechi expirase. Atât de mult timp trecuse de la ultima sa ieșire din țară. Dar gata acum! Se simțea tot mai îmbătătită de emoție pe măsură ce se apropiau de oraș. Șoferul nici că fusese mai inspirat în alegerea traseului. Trecuseră pe Champs Elysies, unde văzu Arcul de Triumf, apoi prin Place de la Concorde, unde o mulțime de mirese japoneze se pozau în rochiile lor albe, după care pe malul Senei, spre Rive gauche⁵, la hotel. Pe drum zări și Turnul Eiffel.

Hotelul era curat, iar camera micuță. Peste drum erau un bistro, o drogherie și o curățătorie; avea la-ndemână tot ce era nevoie. După ce-și lăsase valiza în cameră și reușise să se cazeze vorbind în franceză, bineînțeles, mai avu o nouă victorie: ieși la o cafenea de pe marginea străzii și comandă ceva de mâncare. Se descurca minunat și se simțea stăpâna propriului destin în timp ce privea trecătorii de pe stradă. Erau multe cupluri care se sărutau, bărbați pe motoscutere, cu fete care aveau brațele înlănțuite în jurul lor sau invers. Parisul părea orașul perechilor de îndrăgostiți, dar nu se simțea deloc stingheră, oricât de ciudat ar putea părea acest lucru. Era fericită și încântată de motivul

⁵ Rive gauche – malul stâng al fluviului Sena, parte a Parisului unde se află cartierele sale boeme, Montmartre și Montpamasse (n.red.)

prezenței ei acolo și abia aștepta să meargă luni la arhive. Spera doar să găsească pe cineva care să știe suficientă engleză cât să o ajute. Dacă nu, se va descurca în franceza sa ruginită. Spre surprinderea ei, nici măcar nu se temea. Tot ce făcea părea să fie ceea ce trebuia.

După ce mîncă de amiază, hoinări pe străzile strâmte din Montparnasse, iar în cele din urmă găsi singură drumul înapoi la hotel, fără să întrebe adresa. În noaptea aceea, în pat, citi din nou notițele pe care le scrisese despre Wachiwi. Acum voia să afle dacă existau informații despre ea sau despre marchiz, poate chiar despre o vizită la curtea regelui sau despre cum se cunoscuseră, dacă mai conta. Se căsătorise cu el și avuseseră copii, ceea ce era destul. Dar, dacă ar găsi vreo informație despre prezența ei la curte, ar fi cireașa de pe tort sau, cum ar spune francezii, la cerise sur le gâteau.

În acea duminică, Brigitte exploră și St. Germain des Prés și se duse la biserică. Făcu o plimbare și până la Luvru, apoi cutreieră malurile Senei. Intrînd în pielea turistului, admiră Turnul Eiffel, sperînd că acesta va străluci zece minute, așa cum strălucise cu o seară înainte. Dar asta nu se întîmpla în timpul zilei. Uitase cât de mult îi plăcuse mereu, de la distanță, acest oraș; era minunat și făcea parte din tradiția familiei ei. La fel era și Irlanda, pe linie paternă, dar față de ea nu manifestase un asemenea interes, nu avea nici o afinitate. Franța era mult mai romantică și puteai citi multe lucruri interesante despre ea. Fusese dintotdeauna pasionată de istoria Franței, poate și pentru că mama ei îi povestea atît de multe, dar și pentru că după vârsta de unsprezece ani, tatăl ei dispăru, și, odată cu el, se risipiră toate legăturile cu strămoșii ei irlandezi.

Duminica trecu mai repede decât se așteptase, iar la cină ieși la bistroul de peste drum de hotel. Mâncarea nu fusese extraordinară, dar era bună și, înainte să meargă la culcare, făcu încă o plimbare pe malul Senei, privind cum vapoarele pluteau cu toate luminițele aprinse. În depărtare se vedea catedrala Notre Dame, iar Turnul Eiffel, în sfârșit, sclipi pentru ea. Se cutremură de emoție în timp ce privea, se simțea ca un copil care primise jucăria mult dorită. Șoferul de taxi îi spusese că asta se întâmpla din

2000: turnul este luminat timp de zece minute la fiecare oră. Până și parizienii se bucurau de acest spectacol.

Se duse la culcare încântată, iar a doua zi se trezi devreme. Hotelul le oferea la micul dejun croasante și cafea în hol, iar ea luă câteva, după care se urcă într-un taxi spre Biblioteca Națională. Aceasta se afla pe cheiul François Mauriac și era deschisă când ajunse. Se îndreptă spre biroul de informații, explicând ce anume căuta și din ce perioadă. Cei de acolo o îndrumară la etaj, unde dădu peste o bibliotecară fără nici un chef să o ajute. Pur și simplu părea enervată de prezența ei și nu știa o iotă în engleză. Era o diferență de la cer la pământ față de ajutorul primit de la mormoni în Salt Lake.

Brigitte notă cu atenție pe o foaie de hârtie ce căuta, ce fel de cărți o interesau, pe ce perioadă de timp și subiectul, dar femeia i-o trânti înapoi împreună cu un potop de cuvinte ostile în franceză. Brigitte nu mai știa ce să facă și dintr-odată o copleși dorința de a izbucni în plâns, dar se controlă, respiră adânc și mai încercă o dată. În cele din urmă femeia dădu din umeri, îi aruncă înapoi hârtia și plecă. Brigitte rămăsese pironită locului, cu ochii după ea, dorind să-i ardă

una, dar până la urmă se îndepărtă și ea, învinsă. Știa că nu va rezolva nimic așa. Voia să se adune și să se gândească la ce avea de făcut. Poate ar fi trebuit să plece din Paris și să meargă pentru documentare în Bretagne. Se întoarse să plece, dar în timp ce se îndepărta de birou, se ciocni de un bărbat aflat în spatele ei. Se aștepta ca și acesta să strige la ea. În schimb, el zâmbi.

— Vă pot ajuta cu ceva? Nu sunt prea amabili cu străinii pe aici. Trebuie să știi cu exactitate ce cauți, zise el într-o engleză impecabilă. Fusese atent la schimbul de replici dintre cele două femei. Întinse mâna după hârtie, iar Brigitte i-o dădu fără un cuvânt. Părea să aibă vreo patruzeci de ani. Era francez, dar vorbea engleza cu accent britanic, așa cum o vorbesc francezii cu studii. Era îmbrăcat în blugi, hanorac cu glugă și saboți din piele, iar părul îi era aproape la fel de negru ca al ei. Avea niște ochi blânzi, căprui și o privea cu un zâmbet plăcut. Luă hârtia și se îndreptă din nou spre birou. Aceași femeie reveni, iar el, calm, îi explică ce credea că o interesa pe Brigitte. Femeia dădu din cap, dispăru și se întoarse apoi cu localizarea exactă a documentelor care o interesau. El nu întrebase nimic diferit față de ea. Doar că franceza lui era mai bună decât a ei.

— Îmi pare rău. Nu sunt foarte amabili. Eu vin aici tot timpul. Îți pot arăta unde e secțiunea care te interesează. Am scris o carte despre Ludovic al XVI-lea anul trecut. Știi unde este.

— Ești scriitor? Îl întrebă în timp ce o conducea prin bibliotecă spre secțiunea care o interesa. Văzu acolo birouri, scaune, bănci și stive de cărți.

— Sunt istoric convertit în romancier deoarece nimeni nu cumpără istorie dacă nu este înfrumusețată sau romanțată, ca să fie mai interesantă. Adevărul este că poveștile adevărate sunt mult mai uimitoare, doar că nu sunt prea bine scrise. Și tu ești scriitoare?

Îi înapoie bucata de hârtie cu zâmbetul pe buze. Era de înălțime mijlocie și avea părul răvășit, ceea ce îl făcea să arate ca un băiețel. Categorie era francez. Nu era sexy, era prietenos. Zâmbi în sinea ei, gândindu-se că Amy ar fi spus că este “drăgălaș”.

— Sunt antropolog. Fac niște cercetări despre istoria familiei mamei mele. Sau făceam. Îmi place foarte mult și am ajuns să fac toată documentarea de plăcere. Sper să găsesc niște jurnale despre curtea regală franceză. Știi ceva despre asta? Părea că el era singura ei șansă de a repera ceva.

— Sunt foarte multe. Trebuie să le iei la mână. Cauți ceva anume?

— Caut referiri la indienii Sioux pe care regele Ludovic al XVI-lea i-a invitat la curte ca oaspeți și la un înaintaș al meu care era marchiz.

— Pare interesant. Ar trebui să scrii un roman despre asta, îi sugeră, în glumă.

— Scriu doar nonficțiune universitară care nu aduce bani și plictisește cititorii.

— Așa am făcut și eu până când am început să scriu romane istorice, ceea ce chiar îmi place. Te joci cu datele istorice, adaugi personaje imaginare alături de cele reale, iar acestea fac tot ce vrei tu. Mă rog, aproape tot ce vrei tu.

Părea interesat de ce făcea ea și o ajută foarte mult.

Plecă apoi să-și facă propria documentare. Brigitte luă din raft un vraf de jurnale din secțiunea pe care i-o arătase el, dar nu găsi nici o referire la Wachiwi sau la familia de Margerac, așa că ziua nu părea una reușită. Dădu din nou peste tip când plecă de la bibliotecă în cea după-masă. Stătuse acolo toată ziua, fără să mănânce nimic. Avusese un măr în poșetă pe care îl ronțăise în timp ce citea.

— Ai găsit ceva? Întrebă el curios. Ea clătină din cap dezamăgită.

— Păcat. Dar nu te da bătută! Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Aici găsești orice, zise el cu calm. Dar el știa cum să se descurce în arhive, ea nu.

— La ce lucrezi? Îl întrebă politicoș în timp ce ieșeau amândoi din clădire.

— La o carte despre Napoleon și Joséphine. Nu e deloc un subiect neobișnuit, dar e o plăcere să scrii despre el. Predau literatură la Sorbona, ca să-mi plătesc chiria. Dar și cărțile mă ajută.

Era foarte prietenos, deschis față de ea și se prezentă în timp ce stăteau pe treptele de la intrare. Se numea Marc Henri. Îi părea un nume familiar, dar era de fapt un nume francez obișnuit.

Îl revăzu a doua zi, în timp ce-și croia drum printre maldărele de cărți. Nici în ziua aceea nu găsisese nimic interesant, iar el se îndreptă spre ea. Era extenuată de atâta citit în franceză. Trebuia să folosească neîncetat un dicționar, ceea ce făcea ca munca ei să fie și mai dificilă.

— Cum se numea strămoșul tău care era marchiz? Poate îl găsesc eu, îi sări el în ajutor, iar ea îi scrisese numele pe o bucată de

hârtie. Poate găsim trimiteri la el în listele pe care le au. Cinci minute mai târziu, Marc îl găsi. Se simțea jenată de faptul că lui îi fusese atât de ușor să-l găsească, iar ei atât de greu. Dar arhivele erau încurcate, te puteau zăpăci și nici nu erau în limba maternă.

Îl căutară împreună pe Tristan de Margerac și îi găsiră adresa din Paris din anul 1785. Era tot pe malul stâng, iar ea simțea că nu putea fi departe de locul în care stătea ea. Se întreba ce se afla acum în acea clădire. Nu găsiseră nimic în schimb despre soția lui.

— S-ar putea să-l găsim mâine și în niște jurnale, dacă mergea des la curte, spuse Marc cu speranță. Locuia permanent în Paris?

— Nu, reședința familiei era în Bretagne. Am de gând să merg acolo săptămâna viitoare, să vizitez castelul.

— Ai niște strămoși tare sofisticăți, o tachină el și amândoi izbucniră în râs. Ai mei erau ori săraci, ori preoți, ori în închisoare. Dar ce e cu indienii Sioux pe care îi cauți? Ești înrudită și cu ei?

Glumea și nu se aștepta la răspunsul afirmativ pe care îl primi.

— Marchizul a fost căsătorit cu o indiană Sioux, fiica unui șef de trib din Dakota de Sud. Încerc să-mi dau seama cum s-au întâlnit. Probabil că la curtea regelui. Nu știu însă cum a ajuns ea acolo sau în Franța. Este o tânără extraordinară.

— Cu siguranță a fost, dacă un nobil francez a luat-o de soție. Ar fi interesant de aflat cum s-a întâmplat, nu-i așa? Ea îi povesti despre descoperirile pe care le făcuse la Biblioteca Mormonilor și la Universitatea din Dakota, iar el părea uluit.

— E fascinant. Înțeleg de ce te preocupă atât de mult. Și eu simt la fel când citesc despre Joséphine Bonaparte. Și ea era o femeie

fermecătoare. La fel ca Maria-Antoaneta. Ți-aș da niște cărți, să citești despre ele, dar sunt toate în franceză. Apoi îi sugeră, în treacăt, să bea ceva împreună, iar ea acceptă, fiind oarecum vrăjită de interesul lor comun pentru istorie și cercetare. De obicei nu ieșea cu oameni pe care nu-i cunoștea, dar în apropiere era o cafenea, iar el părea un tip agreabil.

— Spune-mi, așadar, cu ce te ocupi atunci când nu-ți vânezi strămoșii prin Franța? Predai antropologie sau scrii cărți? o întrebă în timp ce se așezau la o masă în cafenea.

— Am lucrat în comisia de admitere a Universității din Boston timp de zece ani. Inițial se gândi să-i spună că-și dăduse demisia, dar hotărî să-i spună adevărul. Am fost disponibilizată. Adică am fost concediată, înlocuită cu un computer.

— Îmi pare rău. Ce vei face acum?

— Deocamdată, ce fac acum. Apoi, când mă întorc acasă, probabil că voi lucra tot într-o comisie de admitere, dar a altui colegiu. Sunt foarte multe în Boston, acolo locuiesc eu.

El zâmbea în timp ce ea povestea.

— Am făcut un master în literatură la Harvard și unul la Oxford. M-am distrat mai tare în Boston. Unde locuiești?

Îi spuse, iar el își aminti că avusese un apartament la patru străzi distanță de al ei. Era o coincidență amuzantă, apoi ea își dădu seama de unde îi știa numele.

— Ai scris o carte despre un băiețel care își căuta părinții după război, nu-i așa? Acum îmi amintesc numele tău. Am citit traducerea. A fost incredibil de emoționantă. Erau în Rezistență și fuseseră

omorâți, o altă familie îl luase la ei, iar în cele din urmă băiatul se căsătorește cu fata lor. A fost una dintre cele mai plăcute cărți pe care le-am citit, cu toate că era foarte tristă.

El păru încântat de apreciere.

— Băiețelul acela era tatăl meu. E vorba de părinții mei, de fapt. Mama mea este fiica celor care l-au primit pe tata în casa lor. Bunicii mei au fost omorâți în timpul Rezistenței. A fost prima mea carte. A fost scrisă în memoria lor.

— Îmi amintesc. Am plâns ca o nebună când am citit-o.

— Și eu am plâns când am scris-o.

Era impresionată de faptul că el scrisese acea carte. Fusese extraordinar de frumos și de emoționant scrisă, își putea da seama de asta chiar și numai din traducere. O bântuise săptămâni întregi după ce o citise.

— Știi ceva, chiar semeni cu o indiană, spuse el privind-o.

— Și asistenta de la Biblioteca Mormonă de Istorie a Familiei a spus același lucru. Cred că e doar din cauză că sunt brunetă.

— Îmi place ideea că ai fi pe jumătate indiană Sioux. Cât poate fi de exotic! Și de interesant. Majoritatea poveștilor noastre de familie sunt plictisitoare, dar uită-te la tine! O stră-stră-stră-stră-ce-o fi-bunică indiană, venită din America și căsătorită cu un marchiz.

— Ba încă și mai bine, a fost răpită de un alt trib, de unde a fugit. S-ar putea să-l fi omorât pe șeful tribului și să fi fugit cu un francez, un bărbat alb, se pare, și așa a ajuns aici. Nu e deloc rău pentru o femeie în anul 1784-

— Acestea sunt gene puternice, zise el admirativ.

Dar și ale lui erau la fel, își aminti ea că citise în carte. Bunicii lui fuseseră eroi de război, decorați postum de generalul de Gaulle. Salvaseră nenumărate vieți până când și le-au pierdut pe-ale lor.

— Și ce mai poți să-mi spui despre tine? Scrii cărți academice. Ai lucrat până de curând într-o facultate. Ești căsătorită?

Părea că vrea să afle mai multe despre ea. E drept că și Brigitte ar fi dorit să afle mai multe despre el, dar încerca să se păstreze în limite rezonabile. Nu conta cât era de atrăgător, ea trebuia să se întoarcă acasă peste câteva zile, iar el trăia la Paris. Așa că, indiferent cât de atrași erau unul de celălalt, nu puteau fi decât prieteni. Nu se putea mai mult decât atât. Nu era adepta sexului ocazional sau cu bărbați pe care nu îi va mai întâlni vreodată. În plus, nu-și revenise încă de pe urma despărțirii de Ted. Așa că nu puteau fi decât prieteni. Nimic mai mult.

— Nu sunt căsătorită. Am treizeci și opt de ani. Nu am fost căsătorită niciodată și tocmai m-am despărțit de iubitul meu acum câteva săptămâni. Și el lucra la universitate, răspunse ea cu sinceritate.

— Aha, doi universitari, zise Marc, plin de interes. De ce v-ați despărțit? Știa că nu era politicos să o întrebe, dar nu-și putea stăpâni curiozitatea.

— A plecat în Egipt ca să conducă un șantier arheologic și vrea să stea acolo mai mulți ani. S-a gândit că e mai bine să mergem fiecare pe drumul lui. Așa că ne-am despărțit.

Chipul lui oglindea surprindere față de spusele ei.

— Și cum te simți? Ai suferit mult? Îi căuta privirea în timp ce o întreba, iar ea dădu din umeri.

— Nu chiar. Am fost dezamăgită. Credeam că va dura pentru totdeauna. M-am înșelat. Încerca să pară mult mai detașată decât era de fapt. Totul era încă proaspăt, iar rana nu se vindecase.

— Am avut și eu o relație asemănătoare. Era rândul lui Marc să se confeseze. Am fost împreună timp de zece ani. Ne-am despărțit anul trecut. Mi-a declarat că și-a dat seama că nu vrea să se mărite și să aibă copii. Eu crezusem că asta vrea. Am așteptat-o până a terminat medicina, după care nu m-a mai vrut. Pare stupid acum, după câțiva ani. Dar mi-am dat seama că, de fapt, pasiunea se pierduse de mult timp. Am fost îndrăgostiți la început, în primii ani. Pe urmă, totul a devenit comod, prea călduț. Ca și cum te lași în voia valurilor și, într-o bună zi, te trezești într-un loc în care nu vrei să fii, împreună cu cineva pe care nu-l cunoști. Nici eu nu am fost căsătorit niciodată. Și, după toată povestea asta, nu cred că voi vrea vreodată. Mi-am irosit zece ani din viață în această relație. Acum mă bucur de libertate și fac ce vreau. Nu regret că am fost împreună cu acea femeie, doar că am stat atâta timp. Am sperat că relația noastră se va transforma, dar nu s-a întâmplat așa.

Era exact povestea ei cu Ted. Relația nu se transformase.

— Mi-a luat ceva timp să-mi revin, dar sunt bine. Acum suntem prieteni. Mai ieșim din când în când la cină. Nu a întâlnit până acum pe nimeni altcineva și cred că ar vrea să fim din nou împreună, dar nu se mai poate. Îmi place viața mea de acum.

— Nu cred că eu și Ted vom fi vreodată prieteni. Măcar din cauza geografiei, dacă nu din alt motiv. Am fost tare supărată, mai ales

pe mine însămi. Am făcut o groază de presupuneri fără nici un fundament. Am fost oarbă în fața tuturor semnelor.

— Tuturor ni se mai întâmplă. Am pățit-o și eu. Acum am patruzeci și doi de ani și sunt burlac. Nu e chiar ceea ce m-am așteptat, dar nu mă plâng.

Părea că se împăcase cu situația, la fel ca și ea.

— Nici eu nu mă plâng, spuse ea în șoaptă. Mă simt însă ca un personaj din reclame, care spune: Hopa, am uitat să fac copii! Și chiar am uitat. Am fost ocupată până peste cap să nu cumva să mă maturizez. Cred că este unul dintre efectele muncii într-o universitate. Uیți câți ani ai. Crezi că ești și tu unul de-ai lor.

— Ai dreptate. Îmi plac studenții cărora le predau, dar nu aș vrea să stau prin preajma lor permanent. E o viață care te îngrădește, până la urmă. Își termină paharul de vin și îi zâmbi. Vrei să facem o plimbare, să vedem unde au locuit iluștrii tăi strămoși?

Ea își notase adresa la bibliotecă în ziua aceea.

— E o idee bună.

Îi plăcea caracterul lui deschis și sincer și era o persoană cu care aveai ce povesti. Îi plăcea tare mult de el. Îi părea rău că el nu locuia în Boston, deoarece ar fi putut deveni buni prieteni.

Scoase adresa din poșetă și i-o dădu. El cunoștea locul exact. Era la doar câteva străzi de hotelul în care stătea ea, pe strada du Bac. Găsiră numărul cu ușurință și văzură și casa când ajunseră acolo. Era o clădire care fusese frumoasă cândva și care acum părea uzată. Porțile care dădeau în curte erau deschise, iar ei intrară. Marc îi spuse că, judecând după tăblițele de afară, acum se aflau acolo birouri

guvernamentale, la fel ca în multe alte clădiri vechi de pe malul stâng al Parisului. Îți dădeai seama cu ușurință cum arătase casa odinioară, cu boxe pentru calești, care fuseseră transformate în garaje, geamuri înalte și, probabil, explică Marc, o grădină mare în cealaltă parte a casei. Era un loc minunat, și în timp ce Brigitte o privea, simți, ca prin farmec, siguranța că Tristan de Margerac locuise acolo când venea la Paris, iar Wachiwi trăise și ea acolo. Fără îndoială că foloseau casa atunci când veneau la curtea regală și petreceau un timp în oraș.

Se întoarseră pe trotuar, iar el o conduse la hotel. O întrebă dacă avea să se ducă a doua zi la arhive, iar ea îi răspunse că așa ar vrea. Apoi îi propuse să ia masa împreună la amiază, iar ea acceptă. Era plăcut să ai pe cineva cu care să împărtășești proiecte de viitor, ea despre căutarea urmelor lui Wachiwi, el despre cercetările pentru noua carte.

Când ajunse la bibliotecă a doua zi, Marc o aștepta în hol. Căutase deja niște referințe pentru ea și de data asta, când le analiză, ea își dădu seama că găsisse o mină de aur. Îi venea să țopăie de fericire când văzu ce găsisse și se grăbi să meargă după el. Descoperise într-un jurnal relatările unei doamne de companie a reginei, referitoare la marchizul de Margerac și la frumoasa lui soție indiană. Spunea că asistase la căsătoria lor, care se oficiase într-o bisericuță lângă casa lor din strada du Bac. După ceremonia religioasă se organizase acasă o mică recepție, iar a doua zi, noua marchiză fusese prezentată la curtea regelui și reginei. Îi menționa chiar și numele, Wachiwi.

Brigitte se emoționează la gândul că recepția nunții lor avusese loc chiar în casa pe care o văzuse cu o seară înainte împreună cu Marc. Era

incredibil și atât de real deopotrivă. Nu se făcea însă nici o mențiune la felul cum ajunsese Wachiwi în Franța. Apoi, ca prin minune, mai târziu în acea după-amiază, Brigitte dădu peste un alt jurnal al aceleiași doamne de companie, în care aceasta povestea despre viața de la curte. Printre altele, ea menționa nașterea primului copil al lui Tristan cu Wachiwi și botezul lui. Spunea că bebelușul fusese botezat după fratele mai mic al marchizului, care venise cu Wachiwi din America. Doamna de companie relata că acesta o salvase și voia să se însoare cu ea, dar murise în timpul călătoriei spre casă. În cele din urmă, Wachiwi se măritase cu fratele mai mare, marchizul. Deci așa ajunsese ea aici. După cum se arăta în jurnal, fratele mai tânăr, contele Jean, o salvase și o adusese din New Orleans în Bretagne pe vas. Probabil, el era francezul menționat de povestirile din Dakota de Sud. Brigitte se întreba dacă nu cumva șeful tribului Crow, pe care se presupunea că l-a omorât Wachiwi când încerca să fugă, fusese de fapt ucis de Jean, cel care o salvase. Cum o găsisese el nu va ști nimeni niciodată. Dar acum știa cum ajunsese Wachiwi în Franța. Mai erau menționați niște șefi de trib Sioux care veneau din când în când la curte, dar se pare că nu erau rude cu Wachiwi. Femeii care scrisese jurnalul i se părea ciudată obsesia regelui lor pentru indieni. Era de părere că indienii care vizitau curtea nu erau suficient de supuși, dar nu avea decât lucruri bune de spus despre

Wachiwi, pe care o considera o fată grozavă și o soție excelentă pentru marchiz. Brigitte cercetă cu atenție mai multe jurnale ale acestei doamne, dar nu mai găsi referiri despre marchiz și mireasa lui. Dar acum avea toate datele care îi erau necesare.

Era în culmea încântării când îi povesti totul lui Marc la sfârșitul zilei, când se întâlneau din nou la un pahar, ca să-i poată spune tot ce aflase. Și el avusese o zi bună, deoarece, la rândul său, găsisese niște jurnale interesante la Joséphine, scrise de doamnele ei de companie și de o prietenă apropiată.

— Ce ai de gând să faci acum? o întrebă Marc cu interes.

— Nu știu. Îi voi scrie toate aceste informații mamei mele, ca să le folosească pentru istoria familiei noastre, pe care o scrie. Până la urmă, acesta a fost scopul căutării mele.

— Da, așa a fost, cât timp strămoșii tăi erau oameni obișnuiți, dar acum lucrurile s-au schimbat, zise el serios. Fata asta e remarcabilă. Trebuie să scrii o carte despre ea. Dacă o și românești puțin, vei scoate un roman senzațional. Dar povestea e palpitantă chiar și așa cum e acum. La fel ca povestea bunicilor mei. Câteodată, nimic nu este mai interesant, mai de poveste, decât adevărul.

Brigitte nu știa ce să facă, dar, cu siguranță, părea un subiect mai captivant decât dreptul la vot al femeii. De asta era sigură. Se temea însă că, dacă începea să scrie povestea lui Wachiwi, nu va putea să o facă așa cum se cuvenea.

— Eu sunt fascinată de această poveste deoarece are legătură cu mine. Chiar crezi că i-ar putea interesa și pe alții? Întrebă ea, șovăind. Era ceva mult prea departe de domeniul ei.

— Cum să nu! Tu ai citit cartea despre tatăl meu când era doar un băiețel. Fata asta a călătorit peste mări și țări, a fost răpită de indieni, s-a căsătorit cu un nobil. Ce vrei mai mult de-atât? Știi ce s-a întâmplat cu ei în timpul Revoluției? Au fost uciși?

— Nu cred. Datele morții lor sunt înregistrate mult după Revoluție.

— Mulți nobili din Bretagne au rezistat și au scăpat de ghilotină. Au rezistat până la capăt și se aflau departe de Paris, ceea ce i-a ajutat. Mulți regaliști și nobili din Bretagne au supraviețuit. Unii au reușit chiar să-și păstreze castelele. Francezii îi numesc țuani pe regaliștii care au supraviețuit Revoluției.

— Voi afla aceste lucruri când merg în Bretagne. Mă duc într-acolo peste câteva zile.

Deodată, îi veni o idee nebunească, cu atât mai mult cu cât abia îl cunoscuse, dar fusese atât de amabil, încât simțea că sunt prieteni de-o viață. Vrei să vii și tu?

El nu ezită nici o secundă.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Apoi ea se neliniști. Nu voia ca el să-și facă o imagine greșită. Nu-i făcuse nici o propunere, doar îl rugase ca pe un coleg sau prieten. Însă el înțeleșese. Nici el nu voia să strice prietenia care se înfiripase între ei și știa prea bine că ea se va întoarce în Statele Unite după ce își va termina documentarea.

— Apropo, nu e vorba de vreo idilă, clarifică ea, iar el râse. Americancele erau atât de directe. Asta îl șocase când fusese la universitate în Boston. O franțuzoaică ar fi formulat altfel aceste lucruri.

— Am înțeles. Nu-ți face griji. Te pot ajuta acolo cu documentarea.

— Ai fost extraordinar, spuse ea din toată inima. Ajutorul lui fusese neprețuit. Parcă providența i-l scosese în cale. Dacă nu ar fi apărut, ea nu s-ar fi descurcat la Biblioteca Națională. Avea să-i fie mereu recunoscătoare. Doar că nu voia să se implice într-o relație acum. Nu avea nici un rost și nu ar fi avut decât de suferit, chiar dacă îl găsea deosebit de atrăgător. Le era mult mai bine prieteni și se pare că și el gândea la fel.

— Știu un hotel drăguț, apropo. Voi face rezervările și, da, știu, două camere și o centură de castitate pentru doamna.

— Îmi pare rău, se înroși ea. Am fost nepoliticoasă?

— Nu, doar onestă și îmi place asta. În felul ăsta știm amândoi cum stăm.

— Ar fi o prostie să începem ceva, apoi eu să plec. Ne va părea rău la amândoi.

— Întotdeauna judeci totul la rece? Îl interesa persoana ei și îi plăcea ce descoperise până atunci.

Ea rămase puțin pe gânduri, apoi dădu din cap.

— De cele mai multe ori.

— Știi că nu e obligatoriu să te întorci. Chiar tu ai spus că nu ai o slujbă. Ai putea lucra la Universitatea Americană din Paris, au și ei o comisie de admiteri, și ți-ai putea scrie cartea aici.

Spre surprinderea ei, el găsisese imediat soluțiile. Îi plăcea să organizeze viețile celorlalți și să-i ajute să obțină ce voiau. Dar ea nu voia să scrie o carte despre ruda ei și nici să rămână la Paris. Voia să meargă acasă.

— Nu am zis că voi scrie cartea.

El arăta și se purta ca un francez și voia ca ea să rămână acolo. O considera o femeie interesantă, mai interesantă decât toate femeile întâlnite de o perioadă de timp.

— De ce nu vrei să vorbești la Universitatea Americană din Paris? Ai putea sta un an aici, să vezi dacă îți place.

Pe Brigitte o apucă râsul doar la ideea lui. Nu era în toate mințile. Ea trăia în Boston. Trebuia să termine cartea despre drepturile femeilor. Dar Wachiwi era mult mai interesantă decât votul. Ea reprezenta, de fapt, esența libertăților femeii, cu două sute de ani mai devreme.

Discuția se încheie în coadă de pește. Luară împreună cina într-un bistro. În timp ce se întorcea la hotel, o încercă un sentiment ciudat. Tristan și Wachiwi locuiseră în acea casă din apropiere. Se căsătoriseră, acolo avusese loc petrecerea lor de nuntă, avuseseră un copil. Viața lor se scursese atât de aproape de locul în care se afla ea, încât îi părea că sunt vii chiar după sute de ani. Ca și cum ar fi vrut să ajungă la ea. Nu și-i putea scoate din minte.

Se întrebă dacă nu cumva Marc avea dreptate și dacă ar trebui să scrie o carte despre ei, ca un omagiu adus iubirii lor. Ideea începea să-i placă tot mai mult. I se părea interesantă până și propunerea de a se angaja la Universitatea Americană din Paris, dar avea o viață în Boston la care trebuia să se întoarcă sau credea că așa ar trebui să facă. Parisul era însă atât de seducător, cu Turnul Eiffel plin de luminițe, cu bistrourile și cafenelele, chiar și cu Marc, pe care de-abia îl cunoștea, dar îl plăcea. Dar nu-și putea încă permite să se lase sedusă de toate acestea. Era hotărâtă să reziste farmecului Parisului și celui al lui Marc.

Vor pleca în Bretagne, va vedea ce informații găsea despre strămoșii ei, după care se va întoarce acasă. Nu era acțiunea unui roman, ci viață adevărată. Iar în viața reală, oamenii se întâlnesc, nu se întâmplă nimic, apoi se întorc la ei acasă. Sau pleacă în Egipt și-ți spun, după șase ani, că nu sunt genul care să-și asume responsabilitatea unei relații. Asta se întâmplă în viața adevărată. Nu apare un tip ca Marc. Sau ca marchizul.

CAPITOLUL 15

Wachiwi

1784-1785

Marchizul se întoarse de la curte după o săptămână și se bucură să o vadă pe Wachiwi. Când sosi, o găsi dându-i lui Matthieu o lecție de călărie în cerc. O lecție liniștită. Dorise să aibă permisiunea lui Tristan înainte să înceapă lucruri mai grele cu fiul său. Îl întrebă de cum se revăzură, iar el acceptă fără ezitare. Din câte își dăduse seama, nu putea găsi un profesor de călărie mai competent decât Wachiwi. Iar ea îi promisese că nu îl va învăța pe Matthieu trucurile sălbatice pe care le făcea. Însă voia să-l învețe să călărească fără șa și să se simtă bine alături de caii lor. Era ceva atât de firesc în modul în care călărea ea, încât el bănuia că avea călăria în sânge; îi era clar că nu va avea niciodată dezinvoltura ei. Când guvernanta îi spuse unde era Matthieu și ieși după ei la grajduri, văzu că băiețelul se descurca bine, iar Wachiwi îi ceru permisiunea să-l învețe mai multe.

Ea purta rochia de elan și mocasinii și îi explica băiatului mai multe lucruri despre el. Cum să-i verifice mușchii, cum să se facă una cu calul său. Scosese șaua și îl plimba în cerc pe calul fără șa. Băiatul părea încântat și scoase un chiot de bucurie când își zări tatăl. Wachiwi îl ajută să se dea jos ca să poată alerga la tatăl său și zâmbi văzându-l cum se aruncă drept în brațele lui.

Wachiwi se gândea să o plimbe și pe Agathe pe ponei în acea după-masă, ca să nu-i mai fie frică de animale. Devenise maestra lor de călărie de când plecase tatăl lor.

Metodele ei nu erau dintre cele mai ortodoxe, după moda timpului, dar talentul era de necontestat. Tristan era sigur că, dacă Matthieu va învăța de la ea, va deveni un călăreț excepțional, și ideea îi surâdea.

O privi pe Wachiwi peste capul lui Matthieu și îi zâmbi, mulțumindu-i pentru lecțiile oferite fiului său.

— M-am bucurat de ele mai mult decât el.

Își petrecea mai nou tot timpul la grajduri și călărea singură pe dealuri. Nici o femeie din zonă nu făcea asta, dar ei nu îi păsa. Nu existau pericole. Nu o ataca și nu o răpea nici un războinic. Era în siguranță pe terenurile lui. El îi sugera să facă împreună o plimbare călare după-masă.

— Cum a fost la curte? Îl întrebă, politicoasă.

— Ca de obicei. Foarte multă lume și mii de intrigi. Este foarte obositor, dar trebuie să merg acolo. Nu faci o impresie bună dacă lași să treacă prea mult timp între două vizite. Pentru el era o călătorie lungă din Bretagne.

— Cel puțin, ai la Paris o casă în care poți să stai când ești acolo, spuse ea, iar el dădu din cap.

— De când a murit soția mea, o folosesc mai rar. Ei îi făcea mult mai multă plăcere să fie la curte și mergeam mai des la Paris.

Matthieu alerga în fața lor în timp ce se îndreptau spre casă. Îi plăceau tare mult lecțiile de călărie cu ea. La rândul său, Tristan era încântat de faptul că ea îl va învăța pe copil mai multe.

— Casa ta e chiar în oraș?

— Da, aproape de palatul Luvru, deși regele și regina stau mai mult la Versailles, care este în afara orașului. Poate că o să mergi acolo într-o zi, spuse vag.

Îi povestise despre ea unui prieten de la curte, iar acesta îi spusese că ar fi interesant dacă ea l-ar fi însoțit. Dar Tristan era precaut în legătură cu rolul pe care îl avea în viața ei. Fusese logodnica fratelui său decedat și, indiferent cât de mult îi plăcea de ea ca persoană, prezența ei acolo îi tulbura pe amândoi. Ea își făcea de lucru dând lecții de călărie copiilor, iar el îi era recunoscător. Îi plăcea cum se purta cu copiii lui. Era sensibilă și foarte caldă. În același timp, vedea și cât de mult o plăceau copiii, la rândul lor. Când se duse în odaia lor ca să o vadă pe Agathe, la întoarcerea din călătorie, fata se aruncă întâi în brațele lui Wachiwi și după aceea în brațele tatălui său. Îi lipsea mama pe care nu o avusese niciodată. Mademoiselle nu ținea locul mamei pe care o pierduse. Wachiwi nu dorise altceva decât să-i fie prietenă și, sperase, mătușă.

Lecțiile de călărie continuară câteva luni. Matthieu devenea vizibil tot mai bun, iar Wachiwi îl învățase și pe tatăl lui câteva “trucuri”, așa cum le numea el. Îl lăsase fără respirație când îi arătase cum se putea ascunde după cal, la viteză maximă. Nu avea de gând să încerce, dar ea părea să devină una cu calul, rămânea suspendată în spațiu în timp ce zbura, prinsă de animalul puternic. Nu îi era frică de

nimic. Stătea în picioare în timp ce calul alerga în galop și putea să îi sară în spate din mers. Avea un mod parcă vrăjit de a se purta cu caii, iar ei făceau pentru ea ce nu făceau pentru nimeni altcineva.

Copiii o adorau, iar Agathe începuse să se bucure și ea de plimbările cu poneiul. Nu va fi niciodată o călăreață, nici mama ei nu fusese, dar nu-i mai era frică, dimpotrivă, îi plăcea să-i dea poneiului câte un măr de câte ori se dădea jos de pe el.

Un alt lucru pe care-l remarcaseră era cât de ușor pășea Wachiwi. Mai ales în mocasini, dar chiar și în pantofi obișnuiți, ea umbla fără să facă cel mai mic zgomot. Parcă plutea. Chiar tatăl ei remarcase asta de multe ori. Avea grația unui fluture și făcea foarte puțin zgomot. Cea-care-Dansează era numele potrivit pentru ea.

O altă trăsătură pe care Tristan o admira era faptul că nu se lua prea în serios. Atunci când făcea un lucru greșit sau prostesc, era prima care râdea de cele întâmplare și râdeau cu toții. Avea foarte multe calități pe care Tristan le aprecia și le admira. Nu se simțise niciodată atât de bine alături de o femeie.

— Vreau și eu o rochie ca a lui Wachiwi, zise Agathe într-o zi, în timp ce mergeau cu toții spre casă, iar guvernanta îi aruncă o privire furioasă. Din punctul ei de vedere, rochia lui Wachiwi era dezagreabilă, deoarece se mula pe corp și se termina imediat sub genunchi. Guvernanta considera costumele indiene șocante, în ciuda pantalonilor pe picior pe care Wachiwi îi purta pe dedesubt. Rochia era deja ponosită, iar remarca lui Agathe îi dădu lui Wachiwi o idee. Cosea aproape la fel de bine cum călărea, iar de Crăciun îi făcu lui Agathe o păpușă și lui Matthieu un ursuleț. Amândoi fură foarte încântați.

Venise deja primăvara, iar vremea în Bretagne era mai caldă decât de obicei. Într-o zi ieșiseră la un picnic în grădină, pe o colină care dădea spre mare. Regele fusese bolnav în iarna aceea, iar regina îl născuse pe ducele Normandiei cu câteva săptămâni în urmă. Astfel că marchizul nu fusese la curte decât o singură dată, dar plănuia să meargă din nou în curând. Nu-i făcea deloc plăcere călătoria lungă care-l aștepta, dar știa că trebuia să plece. Voia să ducă un cadou pentru bebelușul familiei regale. Era însă foarte fericit alături de copiii săi, pe moșia lui. Erau atâtea lucruri de făcut. Primăvara asta tăiaseră copacii afectați de furtunile din timpul iernii. Îi plăcea tare mult să îi povestească lui Wachiwi ce mai făcuse pe proprietatea lui. La rândul ei, ea îl asculta cu interes și îi oferea idei excelente, care uneori îl uimeau, venind din partea unei tinere.

Într-o seară o surprinse, invitând-o să ia cina cu el în sufragerie. Nu-i mai ceruse asta niciodată. De obicei, mânca în odaia copiilor, împreună cu aceștia. Erau bucuroși de prezența ei, ceea ce nu se putea spune și despre guvernanta.

Wachiwi acceptă bucuroasă invitația. Îi făceau plăcere conversațiile cu el. Vorbeau despre multe lucruri, căci el era foarte bine informat, iar franceza ei era acum perfectă. Singurul lucru pe care nu îl știa și voia să-l învețe era să citească. Îi promisese că o va învăța, dar nu avusese timp iarna aceea. Ea voia să poată citi cărțile din biblioteca lui. Era fascinată de ele.

În seara aceea, el îi povesti niște intrigi de la curte și îi explică de ce îl oboseau atât de tare. Oamenii se plâneau de ani de zile de regină și de extravaganțele ei. Tristan o considerase dintotdeauna pe

Maria Antoaneta o femeie plăcută, chiar dacă uneori, în tinerețe, fusese mai prostituată. Acum, după ce avusese copii, părea că se maturizase, că devenise mult mai serioasă. Îl enervau politicile și manipulările miniștrilor, curtezanele și toți oportuniștii care se învârtteau pe la curte. Îi spusese lui Wachiwi că regina era austriacă, nu franțuzoaică, lucru pe care mulți păreau să-l uite, și că devenise regină când era doar un copil. Căsătoria ei fusese aranjată la vârsta de paisprezece ani. Wachiwi îl lămuri că așa se întâmpla și la indieni. Fetele se măritau de tinere și majoritatea căsătoriilor erau aranjate. Îi era recunoscătoare tatălui său că nu îi aranjase una.

Nu era nici o îndoială că regina instaurase la curte un stil de viață plin de excese, iar cei din jurul ei se luptau constant pentru atenția și grațiile ei. Avea multă putere pentru o fată de vârsta ei. Dar pentru el era prea mult. Marchizul era un bărbat liniștit, căruia îi plăcea să-și administreze vastele proprietăți și să-și petreacă timpul în aer liber. La sfârșitul cinei încă mai povesteau despre viața de la curtea regală, iar lui Wachiwi i se părea totul interesant, dar era clar că Tristan nu avea aceeași părere. Jean îi spusese și el că nu îi plăcuse viața de la curtea regală și că preferase să fugă în Lumea Nouă imediat ce se ivise ocazia, în loc să se lase prins în intrigile de la curte. Fiind însă capul familiei și proprietarul unor domenii întinse, marchizul nu putea neglija responsabilitățile pe care le avea față de rege și nu se putea sustrage aparițiilor de la curte. Fără soție, acum îi era și mai greu. Cel puțin când trăia ea, era mândru să o prezinte tuturor și să danseze cu ea. Acum stătea cu bărbații toată noaptea, vorbind despre politică.

Cum ieșiră din sufragerie, Tristan se întoarse spre ea, zâmbindu-i cu căldură. Serile petrecute împreună erau întotdeauna plăcute, iar în seara aceea rămaseră chiar mult timp la masă. Se simțea singur câteodată, mai ales de când se prăpădise soția lui, și o invidia pe Wachiwi, care mânca în fiecare seară împreună cu copiii în odaia lor. I-ar fi plăcut și lui să facă asta, dar ar fi fost ciudat să stea acolo. Îi venise o idee în acea seară la cină și, precaut, i-o împărtăși lui Wachiwi.

— Ți-ar plăcea să vii cu mine la curte data viitoare? Trebuie să merg peste câteva săptămâni. Ar fi interesant și sunt sigur că regelui și reginei le-ar face plăcere să te cunoască.

Se simți flatată de invitație. Era însă îngrijorată că nu avea hainele potrivite, dar el îi zise că se va ocupa de asta și îl va ruga pe creditorul locului să-i facă ceva pe măsură, așa că ea îi mulțumi frumos pentru invitație. A doua zi, Wachiwi le povesti copiilor despre asta, iar ei se bucurară pentru ea. Agathe îi spuse că ar trebui să se îmbrace cu rochița frumoasă cu ace de porc spinos, iar Wachiwi zâmbi misterios auzind-o. Se apropia ziua de naștere a copilei, iar Wachiwi lucra de câteva luni la un cadou pentru ea și era aproape gata.

Îi fusese greu să găsească singură toate materialele de care avusese nevoie pentru cadou. În satul ei nu ar fi avut probleme. Nu găsisese piele de elan, dar cumpără din sat piele de căprioară, ceea ce îi aminti de pantalonii lui Jean, pe care îi dăduse de pomană după ce el murise. Luni de zile căutase peste tot ca să găsească ace de porc-spinos. Îi făcuse rost administratorul lui Tristan, care se ocupa cu vânătoarea. Se bucurase însă că găsisese fructele de pădure potrivite din

care să facă pasta pentru vopsit. Scoase mărgelile de pe cămașa pe care i-o făcuse lui Jean. Prefera să [le dăruiască nepoatei lui și le cusu cu grijă pe rochița din piele de căprioară. Îi rămăsese suficient material și pentru o pereche de mocasini. De ziua lui Agathe, înveli cu grijă cadourile într-o pânză moale de culoare roșie, o legă și îi oferii pachetul dimineața, în camera lor. Copila începu să țopăie de bucurie când le văzu. Insistă să se îmbrace cu ele imediat, spre disperarea lui Mademoiselle și plăcerea lui Wachiwi, când văzu că i se potriveau perfect. Era replica perfectă a rochiei sale cu ace de porc-spinos, doar că avea culori mai vii și era și perfect potrivită pentru fetiță, iar mocasinii îi veneau ca turnați. Agathe era atât de încântată, încât zbură pe scări să-i arate tatălui ei ce primise, fără să ceară permisiunea guvernantei. Cum o văzu, tatăl ei izbucni în râs.

— Arăți ca o micuță Sioux.

Agathe strălucea de fericire și se mândrea în fața lui. Când Wachiwi coborî și ea, îi mulțumi.

— Dacă mă și înveți să călăresc ca un Sioux, mă vei face fericit. Dar ea deja îl învățase destule, cât să devină un călăreț mult mai abil, la fel cum făcuse și cu Matthieu. Le împărtășise multe din talentele și obiceiurile ei, iar lor nu le venea să creadă că trecuseră cinci luni de când se afla la ei. Micile atenții față de ei erau singurul mod în care le putea răsplăti bunătatea. Încă nu știa încotro va merge sau ce va face după ce va pleca de acolo, dar știa că mai devreme Sau mai târziu trebuia să meargă mai departe, fie că voia sau nu. Nu putea profita la nesfârșit de bunătatea și de ospitalitatea lui Tristan. Până una-alta însă, rochia și mocasinii pentru Agathe fuseseră un adevărat succes.

Iar rochia pe care i-o dăruise Tristan pentru curtea regală fusese și mai și. Ajunsesse cu o zi înainte de plecarea lor la Paris. Îi venea ca turnată și arăta spectaculos. Era făcută dintr-un satin dumnezeiesc de culoare roz, avea un decolteu adânc, o fustă enormă cu extensii uriașe de fiecare parte, mâneci minunate, împodobite cu dantelă, și un șal din dantelă. Culoarea îi venea foarte bine, iar când probă rochia, lui Agathe i se tăie respirația și o asigură că arăta ca o regină. Tristan încuviință și el. Rochia era împachetată într-un cuțar separat, iar ea mai luă câteva rochii, pe care i le dăruise Jean în urmă cu un an. Când pleacă la Paris, toate lucrurile ei erau transportate separat, într-o altă trăsură. Ei mergeau în caleașca elegantă a lui Tristan.

Copiii le făceau cu mâna, iar Wachiwi era agitată și emoționată. Străbătura fără greutate tot drumul de două zile. Plecaseră de la castel în zorii zilei, călătoriră până seara și poposiră la un han de pe marginea drumului. Condițiile erau decente, dar doar atât, iar a doua zi ajunseră la Paris după miezul nopții. Casa fusese pregătită pentru sosirea lor. Peste tot ardeau lumânări, mobila fusese lustruită până când începuse să strălucească, iar unul dintre dormitoare fusese deschis și aerisit pentru ea. Pica de somn când intră în casa de pe strada du Bac, dar rămase fascinată văzând holul principal, scările minunate din marmură și apartamentul în care urma să stea. Fusese interesantă și călătoria nocturnă prin oraș. După ce o dădu pe mâna menajerei și îi spuse că se vor vedea dimineață, Tristan se retrase în camerele lui.

În ciuda oboselii, abia închise ochii în noaptea aceea din cauza emoțiilor și se trezi dis-de-dimineață. Îl găsi pe Tristan jos, terminându-și micul dejun. El plecă la scurt timp după aceea, spunând

că avea ceva treburi de rezolvat. O sfătui pe Wachiwi să se odihnească toată ziua, pentru că după-amiază vor pleca la curte. Un frizer urma să vină să-i aranjeze părul și să i-l pudreze dacă dorea, dar ei nu-i plăcu ideea și preferă culoarea ei naturală. Cu atât mai mult cu cât regele aflase despre vizita ei, știa că este indiană Sioux și ar fi putut fi dezamăgit dacă vedea că avea părul alb, ca toți ceilalți de la curte. Era un stil instaurat de tânăra regină, care avea o adevărată pasiune pentru tot ce era alb.

Se duse la o plimbare în după-masa aceea și-l luă pe unul dintre rânđași să o însoțească, așa cum cerea eticheta. Se plimbă mult timp, descoperind drumul spre Sena, unde privi apa, podurile, vasele care pluteau și clădirile de pe malul celălalt. Nu mai văzuse nimic atât de minunat ca Parisul și nu era deloc speriată.

Se simțea foarte bine când reveni acasă, unde o aștepta frizerul. Era aproape gata când se întoarse Tristan, iar două cameriste și menajera o ajutau să se îmbrace. Lenjeria intimă și corsetul erau mult mai sofisticate decât cele pe care le avea pe vremea când o îmbrăca Jean, în St. Louis și New Orleans. Arăta splendid când coborî, și Tristan o aștepta jos în capul scărilor. El purta pantaloni de satin bleu, până la genunchi, și își pudrase părul. Abia îl recunoscuse. Îi zâmbi larg când o zări. Nu mai văzuse nici o femeie care să arate mai bine decât Wachiwi în rochia ei cea nouă.

Îi făcu un compliment în timp ce se urcau în caleașcă și nici nu simțiră cât de repede trecu timpul până ajunseră la palat, căci vorbiseră tot drumul. Își dădu seama că ea e emoționată, iar Wachiwi recunoscuse

rușinată. O mângâie pe mână în semn de îmbărbătare și îi spuse că va fi grozavă. Era sigur că așa va fi.

Familia regală petrecuse iarna la Luvru, dar se mutase deja la reședința de vară de la Versailles. Wachiwi nu-și putuse imagina niciodată un hol atât de opulent ca acela pe care îl văzu la intrare. Terenurile, grădinile și livezile o impresionaseră încă de la sosire. Au fost conduși în încăperea unde regele și regina făceau primiri într-un cadru privat, înainte să se alătore celorlalți. Chiar înainte să intre, Tristan îi șopti să nu uite să facă o reverență adâncă în fața amândurora. O execută perfect, iar regele o găsi încântătoare. Maria Antoaneta o ignoră la început, așa cum făcea deseori cu oaspeții ei. Șușotea ceva cu două doamne de companie, care se îngămădiseră lângă ea. În schimb, regele compensă neatenția soției sale, care, în cele din urmă o văzu, iar în scurt timp cele două chicoteau împreună ca două fete. Tristan era încântat și se gândea că audiența la rege și la regină fusese excepțională.

Regele se arată foarte interesat de tribul ei. Ea îi povesti despre tatăl ei și despre cei cinci frați, iar Tristan adăugă cât de abilă era pe cal, ca un luptător adevărat. Părăsiră apoi camera, pentru a se alătura celorlalți invitați care așteptau intrarea regelui și a reginei. După ce își făcură apariția, începură cina, muzica și dansul. Oamenii se plimbau de colo-colo, schimbând replici, și încercau să facă afaceri, schimb de informații și de bârfe. Tristan o prezentă mai multor prieteni, care fuseseră vizibil intrigăți de prezența ei, dar nici unul nu părea deloc șocat și nici nu-și exprimară dezaprobarea, precum cei din New Orleans. Erau oameni mai sofisticați, care o considerau interesantă

tocmai pentru că era indiană. Părul ei negru, strălucitor, fusese prins în niște bucle mari, în vârful capului, iar faptul că nu îl pudrase o scotea în evidență. Wachiwi era un adevărat succes, iar Tristan era invidiat de toți bărbații care o vedeau. Ea se gândi că tot ceea ce trăia în acele momente nu se compara nici pe departe cu locuințele sclavilor în care fusese izgonită la New Orleans. În rochia pe care marchizul o comandase pentru ea, arăta la fel de elegantă ca toate celelalte femei din încăpere.

Se simțea atât de bine, că n-ar mai fi vrut să plece. Îi făcea plăcere să privească oamenii care dansau, chiar dacă pentru ea era ceva complet nou, iar muzica îi plăcea în mod deosebit. Îi aminti lui Tristan că trebuia neapărat să o învețe să danseze, mai ales dacă o va mai aduce la curte, ceea ce era foarte posibil. Fusese un succes prea mare ca să nu revină, iar ei îi plăcuse atât de mult, încât nu voia să o lipsească de o așa plăcere. Cu ea, totul fusese plăcut pentru el și, pentru prima dată în ani de zile, nu se plictisise nici măcar o secundă la curte. Se simțise bine văzând că devenise subiectul serii și urmărind-o cum vorbea cu oamenii și cum își făcea prieteni noi.

În caleașcă, Wachiwi trăncănea plină de entuziasm despre tot ce se întâmplase la curte, în timp ce se întorceau în casa de pe strada du Bac, iar el zâmbea ascultând-o. Era la fel de încântată ca micuța Agathe după petrecerea cu prietenii de ziua ei.

— Mă bucur că ți-a plăcut, îi spuse relaxat în caleașcă, fericit că totul se încheiase. Chiar dacă se simțise mult, mult mai bine, întotdeauna găsea că vizitele la curte erau obositoare, stresante, iar pudra din părul lui îl făcea să strănute. Ea îl tachină pe tema asta. Se

simțea importantă și foarte specială, așa că se întoarse spre el cu o privire recunoscătoare.

— Îți mulțumesc că ești atât de bun cu mine, Tristan. M-am simțit extraordinar.

În fundul sufletului, îi stăruia dorința ca Jean să fi fost acolo. Amândoi își doreau asta. Încă le era dor de el. Amândurora.

— A fost seara cea mai minunată din toată viața mea.

Se exprimă atât de elegant, încât el zâmbi. Fusese foarte mândru de ea în seara aceea. Atât de mulți oameni se apropiaseră de ea, după care o lăudaseră lui Tristan, încât rămăsese surprins. Se așteptase ca măcar câteva femei să îi aducă critici, dar nimic. Păreau fericiți să o întâlnească în mijlocul lor, iar ea fusese atât de inocentă și de deschisă, încât toți doreau să o îmbrățișeze. Însuși regele subliniase că trebuia să o mai aducă.

Când ajunseră acasă, mai schimbară câteva cuvinte, după care își spuseră noapte bună și se îndreptară spre camerele lor. Acolo, menajera o ajută să-și dea gâteala jos. Wachiwi rămase trează aproape toată noaptea, retrăind fiecare moment al serii, nevenindu-i încă să creadă că fusese la curte. Fusese o experiență peste așteptările ei, mult mai frumoasă decât orice altceva.

De asemenea, fusese mândră să meargă la curte alături de Tristan, care, ca de obicei, fusese atât de drăguț cu ea. După un somn scurt, se trezi devreme și se întâlniră din nou la micul dejun.

Tristan se oferă să-i arate orașul, iar ea abia aștepta să-l vadă. Vizitară grădinile palatului regal de lângă Luvru și făcură o plimbare în grădinile Tuileries. S-au dus la Notre Dame și în Place des Vosges, în

cartierul Marais⁶. Exploda de fericire când se întoarseră acasă și luară o cină liniștită în sufragerie, urmând ca a doua zi să se întoarcă în Bretagne. Era nerăbdătoare să le spună copiilor cum era când îl întâlneai pe rege. Îi promisese lui Agathe în special că îi va povesti totul cu lux de amănunte. Avea de gând să-i relateze cât de chipeș arătase tatăl ei în haina roșie de brocart, cu pantalonii bleu de satin și pantofii cu cataramă.

El arăta complet diferit când intră în caleașcă înainte de plecare. Era îmbrăcat într-un costum lejer de călătorie și un pardesiu lung și negru, care să-i protejeze hainele de praful de pe drum. Înainte de plecare, dată fiind dimineața răcoroasă, o acoperi pe Wachiwi cu o pătură.

Povestiră ore bune în timpul călătoriei, se opriră la un han mic pentru masa de amiază și de seară, după care, pentru noapte, poposiră la un alt han de pe marginea drumului. Călătoria păru mai scurtă la întoarcere, dar tot târziu ajunseră a doua zi la castelul de Margerac, când toată lumea dormea. Ea îi mulțumi încă o dată, iar el îi spuse că dimineață îi vor aduce și cuferele. Oamenii erau obosiți după un drum atât de lung.

A doua zi, înainte de micul dejun, Wachiwi alergă pe scări spre camera copiilor ca să le povestească despre Paris și despre seara petrecută la curte. Agathe zise că vrea și ea să meargă într-o zi, iar Wachiwi o asigură ca așa se va întâmpla. Tatăl ei o va duce acolo și va

⁶ În cartierul Marais se află multe dintre reședințele nobilimii pariziene, iar Place des Vosges este un punct central al său (n.red.)

fi tare mândru de ea, deoarece va fi îmbrăcată într-o rochie comandată de el în care va arăta ca o prințesă.

— Vei veni și tu? o întrebă Agathe cu ochi strălucitori, iar Wachiwi ezită înainte să răspundă. Nu-și dăduse seama, dar și Tristan aștepta răspunsul ei. Tocmai intrase în cameră în timp ce Agathe punea întrebarea, iar Wachiwi nu îl observă.

— Nu știu dacă voi fi aici, zise Wachiwi cu sinceritate.

Nu mințise niciodată un copil; de fapt, nu mințise niciodată pe nimeni. Era cât se poate de sinceră. Tatăl ei o învățase să fie așa când era o copilă. Înțelepciunea și onestitatea lui îl ajutaseră să fie un mare șef de trib, respectat de toți cei care îl cunoșteau.

— Va trece mult timp până atunci, iar eu voi fi o femeie bătrână și nu știu unde am să mă aflu.

— Vreau să fii aici cu noi, spuse Agathe, părând îngrijorată.

— Atunci va rămâne la noi, zise tatăl ei, pășind în cameră, în timp ce Wachiwi îl salută uimită.

— Până atunci veți ști totul despre călărie, replică ea zâmbindu-le tuturor, căci fusese un moment stânjenitor pentru ei. Iar eu voi fi prea bătrână ca să vă mai învăț. Va trebui să călăresc pe poneiul lui Agathe.

Copiii chicotiră, ceea ce destinsese din nou atmosfera. Iar în timp ce copiii revendicau atenția tatălui lor, Wachiwi dispăru în camera ei.

Tristan se duse acolo după ea câteva minute mai târziu, după ce părăsise camera copiilor.

— Copiii vor să rămâi, Wachiwi. Și eu vreau să rămâi.

Abordase subiectul deschis. Nici lui și nici copiilor nu le plăcuse răspunsul ei. Redeschiseră subiectul după ce ea ieșise din cameră.

— Nu pot să vă deranjez la nesfârșit, se apără ea cu atâta eleganță, încât lui îi veni greu să creadă că vorbea franceza doar de un an, mulțumită precauției fratelui său.

— Nu ne deranjezi. Ne place să te avem prin preajmă. Îi faci fericiți pe copii, o contrazise el, apoi i se adresă cu un glas în care se citea o emoție sinceră. Mă faci și pe mine fericit, chiar dacă nu spun asta.

Se uită în ochii ei și deodată îi veni ușor să înțeleagă de ce o iubise fratele lui. Era fragilă și puternică în același timp și bună cu toți cei din jurul ei. Câteodată era de temut, alteori, blândă ca o adiere. Își dădu seama că era femeia perfectă, pentru el și pentru copii. Și nu avea pe nimeni căruia să-i ceară permisiunea să o curteze.

— Rămâi cu noi? Întrebă solemn.

— Cât vrei, îl asigură ea.

El dădu din cap recunoscător și ieși din cameră, cu o privire tulburată. Nu îl mai văzu până după-amiază, când se întâlniră în grădină. Se plimbară împreună, apoi se așezară pe o bancă privind marea.

— Parcă ai fi aici dintotdeauna, murmură el.

— Câteodată așa simt și eu, dar alteori mă gândesc la tata, la frații și la satul meu.

— Ți-e dor tare de ei?

Ea dădu din cap și o lacrimă i se strecură pe obraz. El i-o șterse cu blândețe, atingându-i fața, cum nu o mai făcuse până atunci, apoi, pe neașteptate, se aplecă spre ea și o sărută. Nu voia însă ca ea să creadă că dorea să profite, așa că se retrase imediat. Ea ridică ochii spre el, uimită. Nu arătase niciodată că ar fi interesat de ea în felul acela și nu știa ce însemna acel sărut.

El dorise să aștepte o lună sau două un moment potrivit, dar la Paris luase o hotărâre pe care voia să i-o împărtășească, astfel încât ea să știe că avea cele mai onorabile intenții față de ea. Nu voia o amantă, ci o soție.

— Vreau să rămâi aici, Wachiwi, pentru tot restul vieții noastre; privirea lui era plină de subînțeleșuri, dar ea era încă nedumerită.

— E drăguț din partea ta, Tristan, dar atunci când te vei căsători, soției tale nu îi va plăcea că o indiană stă aici.

Îi zâmbi timid. Se gândi că sărutul de mai devreme fusese o rătăcire de moment, care nu se va mai repeta. Când fusese cu Jean, știuse din primul moment că o iubea, dar Tristan se purta diferit cu ea. Era mai liniștit, întotdeauna curtenitor, dar nu-și trăda sentimentele. Învățase de tânăr să și le ascundă și încă făcea acest lucru.

— Nu cred că este cazul să ne îngrijoreze sentimentele soției mele față de tine, spuse el cu un aer misterios.

— De ce? Întrebă ea cu ochi mari și inocenți, care îi topiră inima.

Își dădu seama că o iubise din prima clipă în care o văzuse, dar, din cauza morții recente a lui Jean și a motivului pentru care el venea acasă, situația fusese mult prea neobișnuită și nu îi îngăduise să se

gândească ori să-i vorbească despre asta. Dar acum trebuia să o facă. Nu mai putea să-și înfrângă sentimentele pentru ea și nici nu mai voia.

— Pentru că tu ești singura soție pe care o vreau, Wachiwi. Își plecă un genunchi la pământ lângă banca unde stătea ea și îi luă mâna în a lui.

— Vrei să te căsătorești cu mine? continuă el, mărturisindu-i ceea ce voia să-i spună de luni de zile, dar nu-și îngăduise. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, spuse ea încet, coborând privirea. Știa asta de luni de zile și se bucura de fiecare moment petrecut alături de el și de copiii lui, dar nu îndrăznise să spere că sentimentele ei vor fi reciproce.

El o luă în brațe și o sărută plin de pasiune. Apoi rămaseră pe bancă, vorbind îndelung și făcând planuri. Pe când se întorceau spre castel, căzuseră deja de acord să facă nunta în iunie la Paris, împreună cu copiii, iar el urma să o prezinte a doua zi la curte, ca marchiza de Margerac.

Îi anunțară pe copii la întoarcere, iar Agathe și Matthieu săriră de bucurie, râzând, strigând și sărutând-o pe Wachiwi. Guvernanta ieși din cameră pe nesimțite, iar a doua zi dimineață primi înștiințarea că era concediată. Copiii erau încântați de veste. Dar cel mai mult erau încântați de faptul că Wachiwi avea să fie mama lor, iar ea simțea la fel. Nu mai voiau guvernantă. O aveau pe ea. Pentru totdeauna. La fel ca Tristan.

CAPITOLUL 16

În următoarele două luni, Tristan și Wachiwi meraseră peste tot călare, se plimbară prin grădini, puseră la cale planuri de viitor și luară cina în sufragerie în fiecare seară, vorbind la nesfârșit despre toate lucrurile pe care sperau să le facă în viitor. El își dorea copii cu ea, dar recunoștea că era îngrozit de faptul că o va pierde, la fel cum o pierduse pe mama lui Agathe și a lui Matthieu.

— Nu se va întâmpla așa ceva, îl asigură ea. Sunt foarte puternică.

— Așa era și ea, spuse el cu tristețe. Câteodată, lucrurile rele se întâmplă când te aștepti mai puțin. Îi dădu dreptate; la urma urmelor, așa pățise și ea cu Jean și cu tot ce se întâmplase înainte de asta. Nu se așteptase niciodată să fie răpită de tribul Crow. Se întreba neîncetat ce se întâmplase cu tatăl ei după ce plecase. Nu știa și nu avea să afle niciodată.

— Nouă nu ni se va întâmpla nimic, zise în șoaptă.

Era sigură de asta. Și ea voia să aibă copii de la el. Fusese surprinsă că, după atâtea luni împreună cu Jean, nu se întâmplase nimic. Spera că nu era și ea ca unele dintre femeile din satul ei, care nu făcuseră niciodată copii. Erau privite ca niște ciudățenii ale naturii și considerate anomalii. Voia să aibă copii curând. Îi iubea pe Matthieu și pe Agathe, dar voia copiii lui Tristan, cât mai mulți.

— Poate la anul, pe vremea asta, îți voi dăruia un fiu, prezise ea cu mândrie, apoi privirea îi fu umbrită ca de un nor. Te superi dacă îl vom numi Jean, în amintirea fratelui tău?

— Mi-ar plăcea tare mult, zise el în șoaptă.

Știa că ea îl iubise, dar nu îl supăra deloc acest lucru. Acum simțea că fratele lui o adusese acasă pentru el, că fusese mâna destinului. Și, cu toate că Wachiwi îl iubise, îi mărturisise că pe el îl iubea mai mult. Zicea că nu cunoscuse dragostea adevărată până nu l-a cunoscut pe el. Era încă o copilă când îl întâlnise pe Jean la lac, naivă și suficient de prostuță să riște cum riscase. Acum se simțea o femeie înțeleaptă și puternică, sigură de sentimentele ei față de Tristan. Era a lui.

Următoarele două luni trecură rapid, iar în iunie, Wachiwi, Tristan și copiii plecară la Paris. Agathe dormi în poala ei aproape tot timpul, iar ca să nu se plictisească, Matthieu călări împreună cu vizitiul. Ajunseră în cele din urmă la casa din Paris într-o noapte caldă de vară. Toți servitorii îi așteptau, casa era plină de flori și totul era pregătit pentru nunta de a doua zi. Invitații scrise de mână fuseseră trimise de câteva săptămâni prietenilor lui Tristan din Paris. Doreau o nuntă fără prea mult fast, deoarece era la a doua căsătorie, iar fratele lui murise de numai un an.

Copiii urcaseră în camera lor, iar menajera stătea cu ei. Wachiwi nu putea să doarmă. Se tot gândea cât de norocoasă fusese să îl întâlnească pe Tristan și să fie împreună acum. Abia aștepta să fie a lui cu adevărat, în ochii lui Dumnezeu, ai celorlalți și în brațele lui. Nu mai era o fată nevinovată. Era o femeie caldă, iubitoare, care îl voia în

inima, în trupul și în viața ei. Era o ființă pasională, iar Tristan, în ciuda aparenței reci, ardea de dorul ei de luni întregi. Doar respectul față de fratele pierdut și față de Wachiwi îl ajutaseră să tacă atâta timp. Stătea în camera lui privind pe fereastră și se gândea că, a doua zi de dimineață, cea mai frumoasă fată din lume va fi a lui.

Plecă la biserică înaintea ei, iar ea sosi în caleașcă, împreună cu copiii, câteva minute mai târziu. El rugase doi prieteni apropiați de-ai săi să le fie martori, deoarece Wachiwi nu avea pe nimeni în Franța, în afară de el și de copii. Ceremonia catolică a fost oficiată într-o capelă mică de pe strada du Bac, în apropiere de casa lor. Ea dorise să devină catolică și se pregătise pentru asta două luni în Bretagne, împreună cu un preot catolic. Fusesse botezată înainte de cununie. Voia să fie potrivită pentru el.

Prietenii lor veniră alături de ei la nuntă, copiii se aflau alături de ei, iar Wachiwi o ținea pe Agathe de mână, în timp ce Tristan o privea cum nici un bărbat nu o mai făcuse până atunci. Matthieu stătea în picioare, solemn, alături de tatăl său. Agathe ținea buchetul de lăcrămioare în timp ce Tristan o ținea de mână pe Wachiwi.

Rostiră jurămintele, iar el îi puse pe deget o verighetă cu diamant. Îi dăduse și un inel mare cu smarald, dar știa că verigheta nu o va scoate de pe deget niciodată. Era îmbrăcată într-o rochie albă din satin, pe care i-o împrumutase însăși regina când auzise despre căsătoria lor. Îi spusese că avea atâtea rochii ca aceea pe care i-o dăruise încât se putea lipsi de una și trebuia să mai slăbească, după ce născuse bebelușul, în urmă cu trei luni. Când ieșiră din biserică, soț și

soție, Wachiwi arăta la fel de frumoasă ca o regină. Marchiza de Margerac, fiica unui șef de trib Sioux, era acasă.

Mâncară împreună la amiază, iar noaptea, casa se umplu de prieteni, de oameni care doreau să le fie aproape. Dansară și băură șampanie până în zori. Când Wachiwi și Tristan urcară, în sfârșit, în dormitorul lor, ea simțea că era a lui de o viață întreagă. Se născuse pentru el, într-un sat îndepărtat al națiunii Sioux și călătorise peste mări și țări pentru acest moment și pentru acest bărbat. Ridică privirea spre el după ce închise ușa de la dormitor și lăsă ușor rochia să-i alunece pe umăr. Dură ceva timp, dar până la urmă aceasta ajunsese pe podea, iar el o văzu, la fel cum o văzuse și Jean pe malul lacului, în toată splendoarea goliciunii ei. Pielea îi strălucea în lumina lunii, în timp ce întinse brațele spre el, iar el o așeză cu blândețe pe pat.

Era momentul pe care amândoi îl așteptaseră, îl doriseră cu disperare, momentul în care deveneau un singur trup și un singur suflet, clipa în care ea devenea a lui cu adevărat. Se topi în ea ca și cum nu mai exista spațiu sau timp. Rămaseră așa, înlănțuiți, până la răsăritul soarelui, știind că deveniseră unul pentru totdeauna. El era destinul ei, iar acum, în sfârșit, ea era destinul lui.

Rămaseră la Paris trei zile. O prezentă la curte drept marchiza de Margerac a doua zi după nuntă și toată lumea se bucură și aclamă atunci când crainicul îi strigă numele. Curseră râuri de șampanie și dansă toată noaptea cu Tristan și o dată cu regele. În Bretagne, Tristan o învățase să danseze ca să o pregătească pentru această zi.

Ziua nunții fusese cea mai fericită zi din viața ei, iar prezentarea la curtea regală o făcu perfectă. Și Maria Antoaneta se bucură foarte

mult pentru ea și o îmbrățișă cu multă căldură, admirându-i rochia cea nouă pe care i-o comandase Tristan. Era dintr-un brocart superb de culoare roșie, care se potrivea de minune cu pielea și cu părul ei. La gât purta un colier de rubine, care fusese al mamei lui. Plecară împreună spre casă târziu și descoperiră din nou minunile corpurilor lor.

Îi plimbară pe copii prin tot Parisul, după care se întoarseră în Bretagne. Era cât pe ce să nu mai ajungă la curtea regelui înainte de plecare, dar Wachiwi se gândi că ar trebui și îl convinse pe Tristan să meargă. Era atât de binedispus după nuntă, încât nu l-a deranjat deloc. Voia să-i facă miresei pe plac și știa că trebuia să-i salute pe rege și regină înainte să plece din nou din oraș. Ulterior, își dădură amândoi seama că la mijloc fusese mâna destinului. Când ajunseră la curte, un șef de trib Dakota Sioux îi era prezentat regelui.

Era un bărbat înalt, impozant, mai tânăr decât tatăl ei, cu ochi pătrunzători, dar îi zâmbi când o văzu și ea îi întoarse zâmbetul. Îi spuse că, deși ea nu-și mai amintea, îl cunoscuse pe tatăl ei mai demult, pe când ea era un copil. Dar îl cunoscuse bine și ea își reaminti numele lui. Era șeful Wamleeska, Vulturul Alb, și venise în Franța însoțit de doi dintre fiii săi. În combinația vestimentară de haine de curte și tradiționale, cei trei bărbați erau o priveliște impresionantă, iar Vulturul Alb i se adresă în dakota imediat după ce se făcură prezentările. Inima lui Wachiwi se frânse de durere la sunetul limbii materne și i se făcu mai dor ca oricând de tatăl și de frații ei. Se lupta cu lacrimile în timp ce vorbea.

După câteva minute, îl întrebă dacă știa ceva despre tatăl ei. Vulturul Alb se referi la răpirea ei de către tribul Crow și îi spuse că

moartea șefului lor devenise legendă printre membrii tribului Dakota Sioux. Se credea că ea devenise spirit după ce dispăruse, iar el era uluit să o vadă acolo.

— Și tatăl meu? Întrebă ea cu voce slabă, în timp ce Tristan o urmărea, încercând să ghicească ce întrebase după durerea și speranța de pe fața ei. Se temea de ceea ce urma să audă, iar ea avea același sentiment. Își spusese de atâtea ori că tatăl ei era foarte bătrân și fragil, iar ea apăruse atât de târziu în viața lui.

Șeful Vulturul Alb vorbi câteva minute, iar privirea lui era serioasă. Wachiwi dădu din cap, iar câteva minute mai târziu șeful de trib fu chemat să întâlnească și alți oameni de la curte. Făcu semnul păcii către ea și către marchiz, iar Tristan se uită la soția lui cu o privire nedumerită. Fusese uluitor să-i audă acolo, vorbind în dakota.

— Ce-a spus? o întrebă încet, iar lacrimile inundară ochii lui Wachiwi când îi răspunse.

— Marele Spirit l-a luat pe tatăl meu înainte de sosirea iernii, înainte ca ei să se retragă în tabăra de iarnă.

Știuse în inima ei. Trecuse un an de când fusese răpită de tribul Crow, iar tatăl ei murise imediat după aceea. Nu îl va revedea niciodată, dar cel puțin știa că se odihnea în pace. Destinele lor îi duseseră pe căi diferite, acolo unde trebuiau să fie. Murise, așa cum se temuse că se va întâmpla, de inimă rea. Lucrul acesta o făcu să îl urască din nou pe Napayshni și să nu regrete ce se întâmplase în pădure. Era răzbunarea pentru ceea ce le făcuse fraților și tatălui ei.

— Îmi pare rău, zise Tristan în timp ce plecau de la curte, iar ea dădu din cap și îl luă de braț. O durea inima când se gândea că tatăl ei

murise de jale după ea, dar cel puțin acum știa ce se întâmplase. Erau amândoi liberi. Avusese o viață frumoasă, iar ea avea viața ei înainte, alături de Tristan, de copiii lui și ai lor. Știa că tatăl ei, ca și Jean, era acum într-un loc special în inima ei. Era tristă, dar împăcată.

Îl rugase pe Vulturul Alb să le ducă fraților ei vești despre ea și să le spună că era fericită, căsătorită cu un bărbat bun. Acesta îi promise, dar adăugă că nu știa când avea să plece din Franța.

În caleașcă, pe drumul spre casă, își lăsă capul pe umărul lui Tristan. Făcură dragoste toată noaptea. Stătea în brațele lui și se gândea la viața nouă care începuse pentru amândoi. Când adormi, visă din nou bizonul alb, însoțit de această dată de un porumbel alb. Tatăl ei îi apăruse în vis, iar când se trezi dimineață îl văzu pe Tristan zâmbindu-i. Atunci știi că viața ei era perfectă.

Se întoarseră în Bretagne în acea zi și, odată ajunși la castel, ea se mută în dormitorul lui. Începură să se plimbe împreună în fiecare seară. Se plimbau pe malul mării. Ea se gândea la tatăl ei și se simțea împăcată. Făceau și plimbări călare, iar după câteva săptămâni, într-o dimineață de august, când Tristan îi sugeră să meargă călare prin păduri, ea dădu din cap zâmbind și îl privi.

— Nu pot, zise în șoaptă.

— De ce? Ești bolnavă?

Părea îngrijorat, dar ea știa deja despre ce era vorba și, uitându-se la ea, înțelese și el.

— Dumnezeu! Ești sigură?

Ea dădu solemn din cap. Era sigură și se întâmplase în noaptea nunții lor, exact așa cum era scris să se întâmple. Urma să aibă un copil

în primăvară. Amândoi sperau că avea să fie băiat, pe care să-l boteze Jean, în amintirea bărbatului care i-a ajutat să fie împreună. Jean i-o adusese pe Wachiwi lui Tristan, el o salvase și o adusese acasă, unde era locul ei, pentru totdeauna, alături de el și de familia lor. Ea înțelesese atunci că bizonul alb din visul ei o călăuzise spre casă, la el.

CAPITOLUL 17

Brigitte

Marc și Brigitte pleacă din Paris spre Bretagne într-o dimineață însorită de aprilie, în mașina lui ridicol de mică, de care ea râdea de fiecare dată când o vedea. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de mic, dar pentru Paris era bună. Râsul însă i se șterse de pe față când ajunseră pe autostradă, deși Marc îi dăduse toate asigurările că era o mașină sigură. I se părea că era o jucărie, iar valijoara ei, în care își pusese cele trebuincioase pentru noapte, ocupa aproape toată bancheta din spate. Geanta lui, ceva mai mică decât a ei, umpluse portbagajul.

Mergeau pe autostradă cu viteză rezonabilă de câteva ore, când Marc începu să-i vorbească despre noua lui carte. Era foarte pasionat de țesătura încurcăturilor din relația dintre Napoleon și Josephine și de efectele subtile pe care aceasta le avusese asupra politicii franceze, iar ea se gândea că era un subiect fascinant. Zâmbea în timp ce îl asculta. Ceea ce spunea și modul în care analiza totul erau cât se poate de franțuzești. Plin de patimă când vorbea despre politică, dar și iubirea dintre cele două personaje istorice îl înflăcăra la fel de mult. Îi plăcea la el această combinație dintre sentimental și analitic, dintre istoric și politic. Era convinsă că avea să fie o carte bună. Era un bărbat foarte inteligent și erudit.

— La fel va fi și cartea ta despre micuța indiană, spuse el cu un zâmbet de cunoscător.

Avea o față inteligentă, cu o expresie blândă, iar ochii i se luminau când vorbea cu ea. Erau tare multe lucruri care îi plăceau la el și chiar îi părea rău că din cauza depărtării geografice era imposibil să fie mai mult decât o prietenie între ei doi.

— Ce te face să crezi că o voi scrie? Îl întrebă curioasă.

— Cum ai putea să n-o scrii? Gândește-te la tot ceea ce știi, la ce ai descoperit, la ce poți deduce printre rânduri. Cum ai putea rezista unei asemenea povești? Ai acțiune, aventură, mister, istorie și iubire. Și gândește-te la timpurile în care au trăit, perioada sclaviei în America, ultimii ani dinaintea Revoluției din Franța. Ce s-a întâmplat cu ei după aceea? Au pierdut castelul? Oare el a făcut parte din rezistența regalistă? Ce s-a întâmplat cu copiii lor? Și partea cu indiana Sioux face cartea și mai fascinantă. Să ne gândim acum și la problema iubirii: a venit în Franța cu un frate și s-a măritat cu celălalt. Cum a reușit să fugă din tribul Crow? Chiar l-a omorât pe cel care a răpit-o? Era o fată periculoasă sau inocentă? Ai aici material pentru zece cărți, nu pentru una singură.

Spusese asta aproape cu invidie, amestecată cu o urmă de nostalgie.

— Poate ar trebui să scrii tu cartea, îl îndemnă ea, cât se poate de seriosă.

El clătină rapid din cap.

— E povestea ta, nu a mea. Scriitorii trec peste multe lucruri, dar măcar respectă asta. Onoarea hoșilor, adăugă, râzând, apoi redeveni serios.

— Sper că vei scrie această carte, Brigitte.

Îi plăcea cum îi rostea numele în franceză.

— Cred că ar trebui să rămâi aici un an sau doi, să te documentezi mai mult și să-ți scrii cartea. Mi-ar plăcea tare mult. Pot să te ajut, dacă vrei, adăugă el cu un ton plin de subînțelesuri.

— Deja m-ai ajutat, spuse ea cu sinceritate. Fără ajutorul tău nu aş fi găsit jurnalele de la curtea regelui. Dacă nu le-aş fi găsit, n-aş fi știut câte știu acum, n-aş fi știut că fratele mai mic al marchizului a adus-o aici și că a murit pe drum. Am crezut că doar a avut noroc și s-a măritat cu marchizul. Povestea adevărată este mult mai interesantă și mai complicată.

Trebuia să-i dea dreptate. Ar ieși o carte minunată. Era mai mult decât o istorie a familiei, era un document important al vremurilor din ambele țări, America și Franța.

— De aceea trebuie să o scrii. Te voi bate la cap până o s-o faci. De altfel, am un motiv întemeiat.

— Și care ar fi acesta?

Îl tachina și îi făcea plăcere acest schimb de glume inofensive. Nu se cunoșteau decât de câteva zile și, totuși, se simțea în largul ei alături de el. Se întreba dacă Wachiwi se simțise la fel alături de marchizul ei sau fusese intimidată de el. Marc nu avea nimic care s-o intimideze. Dimpotrivă, se simțea relaxată, putea să fie ea însăși și îi făceau mare plăcere conversațiile pe care le purtau pe diferite teme.

— Interesul meu constă în faptul că vreau să vii la Paris și să rămâi aici un timp, mărturisi el. Relațiile la distanță dau prea multă bătaie de cap și nu îmi plac. Până la urmă, toate se destramă. Îmi place Bostonul, dar am locuit deja acolo. Sunt prea bătrân pentru viața de

student, chiar și pentru viața universitară, și sunt prea bătrân să mă fâțâi de colo-colo la câteva săptămâni. E prea obositor și trebuie să scriu. La fel și tu. Nu poți să faci naveta la Paris. Relațiile la distanță nu funcționează.

Vorbea de parcă relația era o opțiune serioasă pentru amândoi. Ei însă i se părea prematură.

— Credeam că suntem doar prieteni, ripostă calmă.

— Asta îți dorești? o întrebă sincer, îndreptându-și privirea spre ea; oricum, drumul nu era prea aglomerat.

— Nu știu ce vreau, răspuse Brigitte. Poate e destul ce avem acum. Sunt de acord cu tine. Relațiile la distanță nu funcționează, de aceea eu și prietenul meu ne-am despărțit.

— Ți-e dor de el? Întrebă, curios să știe ce simțea ea.

Nu era prima dată când îi punea această întrebare, iar ea se gândi din nou înainte să răspundă.

— Câteodată îmi lipsește o persoană care să-mi fie apropiată. Nu sunt sigură cât de mult îmi lipsește el. Voi ști probabil când mă voi întoarce la Boston.

— În cazul acesta, nu ți-e dor de el. Îți lipsește ideea de a avea un iubit. Dacă ți-ar fi fost dor de el ca persoană, ți-ar lipsi și aici la Paris.

Se gândi un timp la spusele lui, dându-și seama că Marc avea dreptate. Partea ciudată era că, după atâția ani de seri și de weekenduri petrecute împreună, de cine și de telefoane zilnice, ei nu îi era tare dor de Ted. Îi lipsea doar faptul că nu mai putea să stea de vorbă cu el, ca să-i povestească, de pildă, ce descoperise despre Wachiwi, dar nu

tânjea după el ca o femeie care pierduse iubirea vieții ei. Nu fusese asta pentru ea. Fusese o relație comodă, iar ea fusese prea leneșă ca să vrea mai mult. Se gândi că asta spunea lucruri îngrozitoare despre ea și îi împărtăși acest lucru lui Marc. El, în schimb, nu o judeca la fel de aspru.

De când se despărțiseră, se gândise mult la relația ei cu Ted. Nu avuseseră nimic care să justifice cei șase ani, nici un plan de viitor. Ea doar “crezuse că”. Mai mult decât stupid, dar în același timp ușor de făcut. Mai ușor decât să înfrunte ceva ce nu exista. Acum avea treizeci și opt de ani, era singură, nu avea planuri de viitor, nici copii. Și nici măcar un loc de muncă. Crezuse că totul va dura la nesfârșit. Mai grav era că nu fusese pasionată nici de el, nici de slujba ei. Se mulțumise cu “suficient”, cu mediocritate și cu lipsa pasiunii. Își dădea seama acum că și mai rău era faptul că în ultimii zece ani nu fusese onestă cu ea însăși și nici nu ceruse mai mult de la ea. Se mulțumise cu ce-i ieșise în cale. Nu mai voia ca povestea să se repete și nici nu avea de gând să intre în ceva imposibil de controlat sau fără sens. Cum ar fi o relație la distanță între Paris și Boston, de exemplu. Și nici el nu părea să vrea acest lucru, așa că era necesar să rămână doar prieteni.

— Dar ție ți-e dor de femeia cu care ai fost împreună? Îl întrebă.

— Nu îmi mai lipsește, răspunse el cu sinceritate. Mi-a fost dor de ea la început. Era o relație confortabilă, dar nu era de ajuns. Nu voi mai face asta niciodată. Mai bine rămân singur decât să mă mulțumesc cu puțin.

Apoi îi zâmbi cu un aer ghiduş, foarte francez.

— Sau cu tine.

Era fermecător și îi fusese de un real ajutor, dar era prea devreme ca să-și dea seama dacă era sincer. Sau poate arunca și el așa, vorbe dulci. Oricum, ceea ce spunea era plăcut și se hotărî să ia lucrurile așa cum erau. O frivolitate aruncată în vânt, nimic mai mult.

Următorii kilometri îi făcură în liniște, iar la amiază se opriră la un han de modă veche, pe care îl știa el în Fougères. La masă îi povesti câte ceva despre zona în care se aflau și despre istoria ei. Știa multe despre multe lucruri: literatură, istorie, politică. Era un bărbat inteligent, iar ea era încântată că îl întâlnise. Ajutorul său fusese neprețuit, iar mama ei avea să fie impresionată de tot ce descoperise. Părea că proiectul lor lua o amploare mai mare decât plănuseră inițial, iar ea știa acum mult mai multe despre strămoșii ei, nu doar numele lor de pe o listă și perioada în care au trăit. Wachiwi devenise o soră mai mică, un simbol al curajului și al libertății, o inspirație, un prieten bun.

— Povestește-mi despre șuani, îl rugă Brigitte după ce terminară de mâncat.

Îi pomenise deja de multe ori de ei, iar ea știa că aveau legătură cu rezistența regalistă din timpul Revoluției Franceze. Era tot ce știa și era evident că el cunoștea mult mai multe detalii.

— Ar trebui să citești cartea lui Balzac despre ei, sugera el. Șuani erau nobilii și adepții lor care au refuzat să capituleze în fața Revoluției. Cu câteva excepții rare, cei din Paris și-au pierdut capul și tot ce mai aveau, case, castele, pământuri, bani, bijuterii, viețile în general, asta în cazul celor care nu au reușit să fugă. Puțini au reușit. Revoluționarii voiau să se răzbune pentru toate secolele de opresiune și

de nedreptate, voiau să-i ucidă pe toți regaliștii, nobilii și aristocrații. În mare, au și reușit. Cea mai mare bătălie s-a dat la Paris. Dar în zonele mai îndepărtate, mai ales în regiunile Vendée și în Bretagne, unde au locuit strămoșii tăi, luptele nu a fost atât de crâncene, iar regaliștii au fost mai puternici. Mulți dintre ei au refuzat să-și abandoneze castelele și s-au luptat. Șuanii sunt cei care au rezistat, precum cei din Vendée, dar inima rezistenței a fost în Bretagne. Mulți și-au păstrat castelele, deși unele dintre ele au fost arse de revoluționari. Dar nu au reușit să omoare la fel de mulți aristocrați în Bretagne. Nu dispuneau aici de forțele pe care le aveau în Paris, așa că regaliștii au rămas pe poziții. Unii au fost uciși și câteva castele au fost distruse, dar mulți au supraviețuit. Când ajungem în Bretagne, ar fi interesant de văzut ce s-a întâmplat cu marchizul. E posibil să fi fost nevoit să cedeze castelul. Cu siguranță nu a fost distrus în totalitate dacă îl găsim în picioare și se organizează tururi de vizitare. Dar s-ar putea și să nu fie altceva decât o ruină. Multe dintre castelele arse nu au mai fost restaurate. Mare păcat!

Apoi adăugă:

— Mulți o învinovăteau pe Maria Antoaneta de prea multe excese și de direcția în care îl orientase pe rege. Însă nu se poate da vina exclusiv pe ea, deoarece nobilii din acea perioadă și regaliștii avuseseră un rol important la situația mizerabilă în care se aflau bieții săraci și nu le păsase deloc de ei. Au plătit scump pentru asta. Șuanii și cei din regiunea învecinată, Vendée, au fost singurii care au rezistat. Nu au fost copleșiți numeric, așa cum fuseseră cei din Paris. Au avut avantajul că se aflau departe.

Erau în siguranță în Bretagne, mă rog, cât puteai să fii în siguranță în timpul Revoluției.

Pe ea o izbi deodată gândul că Revoluția avusese loc doar cu două sute de ani în urmă, ceea ce nu era foarte mult timp, la scara istoriei. Napoleon venise la putere imediat după aceea. Monarhia fusese înlocuită de un imperiu care nu se dovedise a fi mai bun. Iar Napoleon exagerase și el în felul lui.

— Este fascinant ce rol au jucat femeile în toată această poveste – Maria Antoaneta înainte de Revoluție și Josephine după. S-ar potrivi în studiul meu despre femei și gen. Ar trebui să scriu o lucrare pe subiectul acesta, zise ea gânditoare, căci ideea îi plăcea.

— Nu uita de curtezane. Și ele au fost femei la fel de puternice. Intrigile și manipulările de la curte erau fantastice, iar în unele cazuri, femeile dețineau toată puterea și aveau cheia. Bărbații se duc de bunăvoie să lupte. Femeile sunt mult mai deștepte și, câteodată, pot fi periculoase.

— Ce carte ar putea ieși, spuse ea zâmbind. Și când te gândești că șapte ani am studiat despre dreptul de vot al femeii și mi se părea că este un subiect interesant. Dar nu se compară nici măcar pe departe cu ceea ce mi-ai spus. Francezii erau legați de intrigă într-un mod bizar. Marc nu negă când auzi cele spuse de ea.

— E ceea ce face interesantă istoria noastră. Nu este niciodată ceea ce pare la suprafață. Toate piesele importante sunt dedesubt, iar cercetătorul trebuie să sape după ele ca să afle ce s-a întâmplat cu adevărat.

La fel ca amănuntele despre Wachiwi pe care le descoperise ea.

— Cum te simți acum, știind că ai o rudă amerindiană? o întrebă el, curios.

— Îmi place, zise ea. La început am crezut că mama va fi supărată, deoarece e cam snoabă și se laudă cu rădăcinile noastre aristocrate franțuzești; și mai e și puristă.

Nu am fost sigură că o va încânta faptul că prin venele noastre curge și sânge Sioux. Dar se pare că îi place. Și, cu tot respectul, eu sunt tare încântată că în ADN-ul meu se află și ceva mai exotic decât nobili francezi cu titluri, mai adăugă, cu o privire care părea că-și cere scuze pentru comentariul făcut.

Marc izbucni în râs.

— Nu-ți face probleme! Nu am nici un aristocrat în familie. Strămoșii mei au fost țărani.

— Indiferent ce erau, au fost niște oameni curajoși, dacă e să judec după cartea pe care ai scris-o despre părinții și bunicii tăi.

— Cred că avem în sânge să înotăm contra curentului. Și acesta e un lucru cât se poate de franțuzesc. Niciodată nu vrem să facem ceea ce trebuie să facem. E mult mai amuzant să pornim o revoluție ori să fim în rezistență. Suntem un popor al situațiilor contradictorii și niciodată nu suntem de acord unii cu alții. De aceea ne place atât de mult să vorbim despre politică, pentru că putem să ne contrazicem cu toată lumea.

Vedea mereu dezbateri încinse în cafenele sau în campusuri, pe diferite teme importante. Era unul dintre lucrurile legate de Franța pe care Brigitte le îndrăgea.

Discutară tot drumul până la Saint Malo, dar când ajunseră se făcuse prea târziu ca să mai viziteze castelul. Se cazară la hotelul unde rezervaseră camerele, apoi se plimbară până în port. Orașul era vechi și frumos. El îi spuse că, pe vremuri, orașul era plin de vânători de balene și o încântă cu multe povești despre acea regiune.

Se opriră să cumpere înghețată și se așezară pe o bancă, privind oceanul.

— Îți imaginezi cât de mare era vasul cu care a venit Wachiwi, se gândi ea visătoare. Ce fată curajoasă trebuie să fi fost! Iar omul pe care îl iubea și cu care călătorea a murit în timpul călătoriei. Probabil că a fost înspăimântător.

— Nu vreau să mă gândesc la asta, zise el. Am rău de mare.

Își terminară înghețata și se întoarseră pe jos la hotel. Fiecare avea o cameră puțin mai mare decât patul din ea și baie comună, dar era ieftin. Fiecare își plătise camera. El se oferise să plătească și pentru ea, dar Brigitte nu-l lăsase. Venise cu ea să o ajute la documentare și nu avea nici un motiv să plătească pentru ea. Nu voia să îi rămână datorie.

Au luat cina la un restaurant pescăresc, deoarece hotelul lor nu servea mâncare. Mâncarea fusese delicioasă, iar el comandă o sticlă de vin care era excelent și ieftin. Cina fusese animată și interesantă. Întotdeauna se simțea bine cu el. Era atât de citit și știa o mulțime de lucruri despre istorie, artă și literatură. Era surprinsă de memoria lui, care putea reține atâtea date și fapte istorice. Știa chiar mai multe decât ea despre istoria Americii și era bine informat despre politica Statelor Unite. Era incredibil de inteligent și nu făcea paradă de asta, ceea ce era un lucru rar. O mulțime de profesori pe care îi știa în universitate

erau complet deconectați de la lumea reală, dar aveau impresia că le știa pe toate. Marc știa multe, dar era modest și își păstrase autoironia. Îi plăcea asta la el, mai ales că avea un bun simț al umorului. Îi povesti câteva istorioare amuzante de pe vremea când era student în Boston și ajunseră la hotel râzând; își spuseră noapte bună și se îndreptară spre camerele lor.

Avea pe ea o cămașă de noapte din flanel și se spăla pe dinți când el intră peste ea în baie. Uitase să încuie ușa, iar el era în boxeri și într-un tricou, arătând foarte banal. Nu era sexy și nici franțuzesc, ci uman și real, iar ei îi plăcu asta. Se scuză că intrase peste ea, deși cămașa de noapte o înfășură de la gât până la călcâie.

— Asta e ceea ce numesc eu o cămașă de noapte sexy, o tachină el. Și sora mea avea o cămașă de noapte din asta, când eram la școală.

Îi mai vorbise și altă dată lui Brigitte despre sora lui. Locuia în sudul Franței, era căsătorită, avea trei copii și erau foarte apropiați. Spunea despre el că era oaia neagră a familiei, deoarece trăise cu o femeie, nu se căsătoriseră și nici nu făcuseră copii. Ea era avocată, iar soțul ei era judecător într-un orașel de provincie.

— Totuși nu cred că l-a vrăjit pe soțul ei îmbrăcată cu ea, continuă el s-o tachineze.

— În seara asta nu am ieșit la agățat soți, i-o întoarse ea în zeflema. Am lăsat acasă toate cămășutele sexy.

De fapt, nu avea nici una și nu-și mai cumpăraseră lenjerie sexy sau cămăși de noapte de ani de zile.

— Ce păcat! Eram pe punctul de a te cere de nevastă. În timp ce vorbea cu ea, își puse pastă de dinți pe periută, iar câteva clipe mai târziu, se spălau amândoi pe dinți la aceeași chiuvetă. Era ciudat că făcea acest lucru cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse, fără să o deranjeze. Deveneau prieteni adevărați, în ciuda ironiilor pe care i le arunca despre relația lor sau despre cererea în căsătorie. În ceea ce îi privea, nu exista nici un risc, deoarece era hotărâtă să rămână doar prieteni.

După ce s-au spălat pe dinți, își urară noapte bună și se retraseră în camerele lor, încuind ușile. Sau, cel puțin, ea o încuie. El o lăsă pe a lui deschisă, pentru orice eventualitate. Ar fi fost în culmea fericirii dacă, în timpul nopții, ea ar fi fost copleșită de un val de pasiune năvalnică. În schimb, Brigitte dormi ca un prunc toată noaptea și se trezi veselă de dimineață. La micul dejun el își exprimă dezamăgirea și o tachină din nou. De fapt, l-ar fi mirat dacă ar fi apărut în camera lui. Ea trasese foarte clar limitele și, în ciuda faptului că glumea pe seama lor, el le respecta și o respecta și pe ea. Era o femeie impresionantă, iar Ted fusese un prost că o părăsise. În opinia lui Marc, nu merita să lași o asemenea femeie pentru nici o mumie din Egipt și pentru nici un mormânt de faraon. Brigitte era o femeie mai bună și mai deșteaptă decât majoritatea oamenilor pe care îi întâlneau.

După micul dejun, plecară cu mașina în oraș, iar Marc opri la primărie. Îi zise că toate căsătoriile, nașterile, decesele și tot ce se mai întâmplase în regiune erau înregistrate acolo. Va putea primi o confirmare a lucrurilor pe care le știa deja sau putea afla ceva nou. Avea dreptate din nou. Plătiră o taxă modică și timp de câteva ore citiră

cu atenție registrele. Găsiră data nașterii lui Tristan și a fratelui său mai mic și data nașterii și a decesului părinților lor. Amândoi muriseră relativ tineri, la câteva zile unul după celălalt. Marc presupuse că muriseră din cauza vreunei epidemii și observă că Tristan avea pe atunci doar optsprezece ani. Pentru că fratele lui era cu zece ani mai mic, moștenise titlul și tot ce presupunea el când de-abia ieșise din copilărie.

Găsiră și înregistrarea datelor de naștere ale copiilor lui Tristan și ai lui Wachiwi, primul dintre ei purtând numele fratelui decedat. Ea văzuse deja aceste date în documentele foto de la biblioteca mormonă, dar aici erau documentele originale. Brigitte se emoționează când le văzu în registru. Notă totul pentru mama ei, iar când pleacă, văzură în curte câteva cupluri, cu fețe radiind de fericire, care așteptau să se căsătorească. Marc îi spuse că în Franța, înainte de cununia religioasă, trebuia să o faci pe cea civilă și că toate cuplurile tinere de acolo aveau programată ceremonia civilă, urmând să se căsătorească la biserică într-o săptămână sau două. Toți păreau emoționați și fericiți în timp ce Marc și Brigitte treceau pe lângă ei. Părinții stăteau și ei la taclale. Brigitte zâmbi, apoi se urcă în mașină și porniră spre castel. Își programaseră totul la minut. Turul cu ghid începea în mai puțin de o oră. Voia să audă totul, ca să înțeleagă totul despre castelul care aparținuse familiei ei cu secole în urmă.

Mergeau pe același drum pe care Wachiwi venise acolo și care ducea la castelul situat pe stâncă și cu vedere la mare. Castelul Margerac era monument național acum. Cumpărară două bilete la intrarea în grădină și se plimbară împreună. Brigitte era uluită de

mărimea castelului. Arăta ca o fortăreață și rămăsese neschimbat de-a lungul timpului. În grădini erau straturi de flori colorate, un labirint și bănci pe care să te așezi și să admiri priveliștea. Nu aveau de unde să știe că banca pe care se așezaseră câteva minute era chiar cea pe care stătuse Wachiwi când fusese cerută de soție de Tristan. Doar faptul că erau acolo o făcea pe Brigitte să se simtă inundată de propria istorie.

Grajdurile erau goale de mult timp, iar cele câteva portrete vechi, nu multe, fuseseră revendicate la licitații de către Departamentul Monumentelor Istorice. Brigitte observă niște trofee prăfuite de vânătoare, în timp ce oamenii se adunau la scările mari de marmură, pregătiți pentru turul condus de o tânără care explica cine fusese marchizul de Margerac.

Spunea că acel castel fusese construit în secolul al XII-lea și începu să înșire liste cu nume de generații care locuiseră acolo, explicând și rolul pe care îl avuseseră în comunitate și în regiune. Castelul era unul dintre cele mai mari din Bretagne, iar în Evul Mediu, proprietarii lui reușiseră să țină la distanță toți dușmanii. Explică apoi că același lucru se întâmplase în timpul Revoluției. Turul era în limba franceză, iar Marc traducea pentru ea în timp ce ghidul vorbea repede, conducându-i prin dormitorul principal spre etajul al doilea și spre alte încăperi grandioase, dar goale. Li se spuse că la etaj se aflau și alte dormitoare și camera copiilor, dar că acestea erau goale și închise pentru public.

În cele din urmă, în timp ce coborau spre holul cel mare, tânăra le spuse aproape cu mândrie că marchizul de Margerac se alăturase forțelor de rezistență din timpul Revoluției, șuanii, și reușise să evite

invadarea sau cucerirea castelului de către revoluționari. Adăuga apoi că informațiile istorice arătau că își ținuse acolo familia, în ciuda unui incendiu pornit de revoluționari într-o aripă a castelului. Dar marchizul triumfase, iar poveștile spuneau că soția sa luptase vitejește alături de el. Auzind acestea, ochii lui Brigitte se umplură de lacrimi. Putea să și-o închipuie cu ușurință pe Wachiwi luptând pentru a-și apăra căminul, familia și bărbatul. Fusesse o indiană Sioux până la capăt. Tânăra care le servea de ghid mai adăugă că până la mijlocul secolului al XIX-lea castelul se aflate în stăpânirea familiei, dar toți membrii ei emigraseră în America. La sfârșitul secolului, după ce proprietarii îl vânduseră și după ce trecuse prin mai multe mâini, fusesse preluat de Departamentul Monumentelor Istorice, care îl și renovaseră. Spunea că aproape tot ce vedeau era păstrat în forma inițială, deși în perioada ultimelor generații de marchizi totul fusesse mult mai grandios. Fuseseră multe piese foarte vechi, dintre care multe dispăruseră, mulți servitori și terenuri întinse; toate fuseseră vândute atunci când castelul își schimbase proprietarii. Preciză că grajdurile fuseseră pline de cai pur-sânge și menționează că soția marchizului Tristan de Margerac fusesse o călăreață excepțională, fiind legendară în regiune. Mai spuse, în treacăt, că era remarcabil faptul că era indiană Sioux și venise în Franța ca să se mărite cu marchizul, dar nu cunoștea mai multe detalii. Zise că se numea Wachiwi și că ea și marchizul erau îngropați în cimitirul familiei, din spatele capelei care se afla pe domeniu și care data din secolul al XIII-lea. Acolo fuseseră îngropați de secole membrii familiei. Adăugă și faptul că în Franța nu existau descendenți direcți ai

familiei de Margerac. Toți emigraseră în America în secolul al XIX-lea și era foarte posibil să fi dispărut.

Marc o strânse de mână când ghidul comenta asta, deoarece ei îi venea să fluture mâna și să strige: “Sunt aici! Sunt unul dintre ei!” Vibra încă de emoție când turul se încheie, iar ei se îndreptau spre ieșire. Cumpără pentru mama ei mai multe broșuri și cărți poștale și privi în jur, simțind puternic legătura dintre ea, strămoși și castel, mai ales cu Wachiwi, care, de acum, era inspirația ei.

Era intrigată să descopere că Marc avusese dreptate. Tristan de Margerac fusese un șuan care reușise să-și păstreze castelul, în ciuda încercărilor revoluționarilor de a-l cuceri și de a-i da foc. Își păstrase pământurile, ca și alții din regiune, iar Wachiwi îl ajutase cu tot curajul și cu toată înverșunarea ei de Sioux. Fuseseră timpuri cumplite.

Dorința de a scrie deveni mai puternică, după ce ascultase toate aceste povești, dar încă nu știa cum. Realitate sau ficțiune? Roman istoric? Antropologic? De istorie sau de dragoste? Nu știa pe ce drum să apuce și nici dacă o va face în cele din urmă. Poate era suficient numai să știe și să înțeleagă că făcea parte din această istorie.

Se îndreptă împreună cu Marc spre micuțul cimitir din spatele capelei, deși ceilalți rămăseseră pe loc. Nu-i interesa să se uite la pietre de mormânt și la cavouri în care erau îngropate generațiile familiei de Margerac. Capela era goală. O parte părea că fusese mistuită de mult de un incendiu, dar era încă în picioare. Brigitte nu putea să nu se întrebe dacă era partea incendiată de revoluționari sau era vorba de un alt incendiu, petrecut mai târziu.

Se plimbară prin grădina din spatele ei. Aici erau mai multe mausolee sumbre și mai multe pietre funerare; de pe unele timpul ștersese numele. Brigitte știa ce căuta și ce spera să găsească vizitând cu Marc primele două mausolee, apoi pe al treilea. Pe toate erau înscrise numele generațiilor celor din familia Margerac, iar inscripțiile erau bine conservate. Datau mai ales din secolele al XVI-lea și al XVII-lea, unele chiar de la începutul secolului al XVIII-lea. Erau acolo părinții lui Tristan și ai lui Jean. La ieșire, Brigitte se simți dezamăgită că nu îi găsise pe Wachiwi și pe Tristan.

În spatele cimitirului, sub un copac, se aflau două monumente frumoase, în jurul cărora erau mai multe pietre funerare mai mici. Deja își pierduse speranța să-i mai găsească pe Tristan și pe Wachiwi, dar o mângâia faptul că putuse să citească numele atâtor generații de strămoși ai ei, care făceau parte din neamul pe care mama ei îl cerceta și despre care căuta de ani de zile documente.

Marc le zări înaintea ei. Mersese până în spatele cimitirului ca să citească numele de pe ultimele două monumente și îi făcea agitat cu mâna. Ca să ajungă acolo, ea își făcu drum printre buruienile înalte. Poteca din cimitir fusese invadată de ele.

El stătea în fața monumentelor, într-o atitudine plină de respect, cu ochii strălucind de lacrimi; îi întinse o mână lui Brigitte. Numele lor se vedeau foarte clar. Amândoi muriseră în anul 1817, la mai puțin de trei luni unul față de celălalt, la douăzeci și opt de ani de la Revoluție, trei ani de la abdicarea lui Napoleon și doi ani de la Bătălia de la Waterloo. Wachiwi murise după treizeci și trei de ani de la sosirea ei în Franța și la treizeci și doi de ani după ce devenise marchiză. Găsiră în

ierburile înalte și mormintele copiilor lor, ai soțiilor și soților lor și a doi dintre copiii acestora care muriseră în Franța. Ceilalți plecaseră în Statele Unite. Multe dintre numele pe care le văzuse în registrele primăriei se regăseau acolo, alături de Tristan și de Wachiwi. Monumentele lor dominau solemn grădina, unul lângă celălalt, la fel cum trăiseră și ei. Tristan murise la șaiszeci și șapte de ani, o vârstă frumoasă pentru acele vremuri, dar era greu de aflat vârsta lui Wachiwi. Dacă avea șaptesprezece ani când fusese luată din tribul ei și optsprezece când se măritase cu Tristan, trebuie să fi avut cincizeci când murise și probabil că murise de durere că îl pierduse pe el, deși nu era ceva neobișnuit să mori la vârsta aceea. Era mai neobișnuit să trăiești cât trăise marchizul. Pe piatra de mormânt a lui Tristan erau înscrise data nașterii și a morții, în timp ce pe a ei era doar data morții. Probabil că nimeni nu-i știuse cu exactitate vârsta, nici măcar ea, deoarece nu avea nici un document când părăsise tribul sau, mai târziu, când fugise cu Jean.

Faptul că era acolo o mișca profund. Erau generații întregi de strămoși, dar Wachiwi, micuța indiană Sioux, era cea care îi furase inima, a cărei poveste o îndrăgise. Fata neîmblânzită din Dakota de Sud supraviețuise răpirii, traversase un continent, un ocean, ajunsese în Franța, găsisese iubirea și rămăsese aici, fusese prezentată regelui și reginei, trecuse printr-o revoluție în timpul căreia își apăraseră căminul cu arma în mână și constituia o verigă importantă în lungul lanț de generații din familia lui Brigitte, care simțea că avea o legătură profundă cu această fată. Faptul că se afla lângă locul odihnei veșnice a lui Wachiwi și a soțului ei o făcea să simtă că închisese cercul și că își

găsise în sfârșit rădăcinile. Simțea că aparținea aceluși loc, aceluși oameni, pe care, parcă, îi cunoștea și, din multe puncte de vedere, datorită celor citite despre ei, îi simțea aproape. Dintr-odată simți că sufletul i se umplea de recunoștință pentru mama ei, care o condusese pe acest drum, chiar dacă, la început, nu avusese nici o tragere de inimă.

Rămase un timp cu Marc în cimitir, ținându-se de mână, după care, fără să se grăbească și cu părere de rău, plecară, trecând pe lângă capelă și castel. El își puse un braț în jurul ei și se întoarseră în locul unde lăsaseră mașina. Fusese o după-amiază memorabilă. Iar ea era tristă că trebuia să plece de la castel și să îi părăsească.

— Îți mulțumesc că mi-ai permis să vin cu tine, șopti Marc în timp ce se întorceau în orașel.

Și pentru el fusese o experiență emoționantă. Povestea fusese atât de încurcată până atunci, atât de misterioasă, asemenea unui puzzle pe care trebuiau să-l rezolve, iar acum totul era dezvăluit, totul era clar ca lumina zilei. Era mândru că luase parte la această experiență și era recunoscător că o împărtășise cu ea.

— Nu aș fi aflat niciodată aceste lucruri despre ea dacă nu erai tu, zise Brigitte zâmbindu-i.

Înțelesese mult mai bine cine era Wachiwi și ce se întâmplase cu ea după ce descoperise jurnalele de la curte.

— Cred că destinul ne-a adus împreună, spuse el suspinând. Chiar credea asta. Prea multe lucruri ciudate se întâmplaseră.

— Poate, acceptă ea, dar nu făcuse nici pe departe câte lucruri dorise pentru el. Îi plăcea să-l asculte povestind despre cartea lui.

— Poate că destinul tău este să rămâi în Franța, ca Wachiwi, spuse el misterios, iar ea izbucni în râs.

Era evident că se îndrăgostise de ea, îi plăcea compania ei și nu voia să plece. Ea terminase însă ce avusese de făcut, iar după ce se întorceau la Paris urma să plece acasă.

— Trebuie să-mi gădesc de lucru în Boston, replică ea, cu simț practic.

— Poți să găsești ceva aici.

Aduse din nou în discuție Universitatea Americană din Paris, unde, în mod convenabil, avea un prieten la biroul de admiteri pe care se oferise să-l sune în numele ei.

— Și după aceea ce fac? Nu am unde locui, nu am prieteni. Am zeci de ani care mă leagă de Boston. Plus plictiseala, adăugă în gând.

— Mă ai pe mine, zise el, prudent, dar amândoi erau conștienți de faptul că nu se cunoșteau prea bine.

Nu se întâmplase nimic între ei și poate că nici nu se va întâmpla. Nu se putea muta la Paris doar ca să fie cu un bărbat cu care îi plăcea să stea de vorbă. Nu era suficient și amândoi știau asta. Iar Brigitte nu era o persoană impulsivă. Era și fusese întotdeauna o persoană rațională.

— Cred că ar trebui să scrii cartea aici, cea despre strămoșii tăi Sioux, insistă el, dar ea nu era convinsă.

Era o poveste minunată și era importantă pentru ea, dar nu era sigură dacă putea fi transformată într-o carte și nici dacă putea să o scrie. Nu era nici scriitoare și nici istoric. Era antropolog. Povestea aceasta era diferită, plină de emoție, iar ea nu avea experiență la scris.

— Ți-ar prinde bine să stai un an la Paris, continuă el, încercând să o convingă. Într-un anumit moment în viața noastră, toți trebuie să facem ceva nebunesc, ce nu are logică, dar care ne încălzește sufletul.

El știa că așa făcuse Wachiwi.

— Nu-mi place riscul, spuse Brigitte în șoaptă, iar el se întoarse spre ea.

— Știu. Văd că nu-ți place. Dar poate ar trebui să-ți asumi niște riscuri.

Numai că asta nu era o decizie pe care să o ia el. Iar ea hotărâse să se întoarcă în Boston. Simțea că era cel mai bun lucru pe care îl putea face.

Luară cina într-un alt restaurant pescăresc și seara și-o petrecură la hotel. Duminică dimineață pleacă spre Paris. Schimbară din când în când câte o vorbă, iar Brigitte dormi o bucată de drum. Marc o privi zâmbind. Îi plăcea să o aibă aproape, moțând, în timp ce el conducea. Era fericit că fusese cu ea în Bretagne și era trist când se gândea că în câteva zile urma să plece. Spera doar ca zilele petrecute împreună să o convingă să rămână.

CAPITOLUL 18

Wachiwi

1793

Lunile și anii după atacurile Revoluției fuseseră înspăimântătoare pentru toți. Din fericire, se aflau în Bretagne atunci când izbucniseră primele violențe pe străzile Parisului. Veștile primite de la cei care fugiseră erau de necrezut. Palatul Versailles fusese invadat de brute înarmate și de revoluționari, întreaga familie regală, arestată și întemnițată, sălile splendide ale Luvrului, devastate de mulțimile dezlănțuite. Copii de nobili uciși, regaliști aduși în fața ghilotinei, capete rostogolindu-se pe străzi, sânge umplând canalele. Mulți dintre prietenii și rudele lui Tristan erau morți.

Nu știau de luni de zile ce se întâmplase cu casa lor din Paris, până când într-o zi aflară că fusese spartă și jefuită. Soldații își făcuseră acolo cartierul general, după care o abandonaseră din nou, luând cu ei tot ce găsiseră de valoare. Wachiwi era recunoscătoare că se afla cu copiii în Bretagne.

La început se speriasă, deoarece îi reamintise de momentul când fusese răpită de tribul Crow. Tristan înțelesese acest lucru imediat și o asigură că nimeni nu avea să o ia de lângă el vreodată.

— O să-i omor înainte să-ți poată face vreun rău, îi promisese cu o privire ucigătoare, pe care ea nu i-o mai văzuse niciodată. Te voi

apăra. Iar ea știa că spunea adevărul.

Marchizul transformă castelul într-o fortăreață, construind un pod mobil și făcând din căminul lor o tabără de luptă, în care veniseră să locuiască și alți nobili. Formaseră un grup de peste cincizeci de résistants⁷ care stăteau acolo. O învăță pe Wachiwi să tragă cu flinta și să încarce un tun, iar ea luptă alături de el multe nopți. Nu se temea de nimic când era cu el.

Wachiwi văzuse prima flăcări în noaptea în care revoluționarii incendiaseră aripa de nord a castelului. Copiii ei erau înăuntru cu Agathe, Matthieu și bărbatul pe care-l iubea, în timp ce săgeți arzătoare zburau peste zidurile castelului, dând foc copacilor. Într-o clipă, flăcările ațâțate de un vânt necruțător cuprinseseră castelul. Din senin, spiritul ei de indiană Sioux se trezi și puse stăpânire pe ea. Luă un arc puternic de la arcașii lui Tristan și începu să tragă spre atacatori, răbind pe mulți și omorând câțiva. Trecuse la catolicism când se căsătorise, dar nu avea muștrări de conștiință pentru ceea ce făcea. Lupta pentru căminul lor și, privind-o, Tristan se simți mândru de ea și o iubi mai mult ca oricând. Era singura femeie care lupta cot la cot cu bărbații și trăgea neobosită cu flinta sau cu arcul în atacatori.

Fuse rănită încă o dată, exact în umărul lovit când încercase să fugă din tribul Crow, dar nici de data aceasta nu fusese decât o zgârietură. Atunci, Tristan insistase să rămână cu copiii, dar după câteva ore ea era înapoi în mijlocul luptei, alături de el și de ceilalți bărbați.

⁷ “Rezistenți”, în limba franceză, în original (n.red.)

Era o perioadă înfiorătoare pentru Franța, când cei de același sânge se întorseseră unul împotriva celuilalt și se omorau între ei. Stricăciunile din aripa de nord erau considerabile, dar, cu timpul, atacurile scăzuseră în intensitate, iar revoluționarii se retrăseseră. Ceilalți șuani se întorseseră și ei la casele lor, liniștea se instalase în regiune, iar Tristan făcu toate eforturile să reconstruiască ceea ce fusese distrus în castel, mulțumit că nu-și pierduseră nici capetele și nici căminul. Nu fusese la Paris ca să vadă stricăciunile de acolo. Casa fusese închisă, iar el nu voia să-i părăsească pe Wachiwi, pe cei trei fii ai lor și pe cei doi copii ai lui. Se întreba dacă se vor mai simți vreodată în siguranță. Și o iubea acum mai mult ca oricând. În timpul luptelor, descoperise în ea o înverșunare care îl făcuse să înțeleagă, încă o dată, ce femeie extraordinară era și cât de mult însemna pentru el, mai mult decât țara sau compatrioții săi. Iar ea simțea același lucru. Trăia pentru Tristan, pentru cei trei copii ai lor și pentru copiii ei vitregi și ar fi omorât pe oricine le-ar fi amenințat viața.

— Așadar, doamnă marchiză, spuse Tristan într-o zi, în timp ce se plimbau prin grădina scaldată de razele soarelui, dar care fusese parțial arsă.

Grajdurile fuseseră și ele distruse și pierduseră mulți cai în incendiu. Dar revoluționarii se retrăseseră când văzuseră că nu pot cucerii castelul. Șuanii fuseseră de neoprit, așa că plecaseră spre alte locuri, mai puțin apărate. Tristan și Wachiwi își apăraseră căminul. Se uită la ea cu mândrie, zâmbi și se așeză pe banca unde o ceruse de soție, care fusese atinsă și ea de flăcări. Labirintul fusese distrus.

— Totul poate fi reconstruit, spuse el cu glas ușor, iar Wachiwi îi dădu dreptate. El își iubea căminul și îi ura pe revoluționari și faptele lor. Până atunci, ea nu știuse ce luptător curajos era Tristan. Era un om pașnic, dar nimeni nu avea să-i ia casa ori să-i rănească familia. Îi reaminti de frații ei, care erau atât de departe. Încă le ducea dorul, dar viața ei era alături de Tristan și de copii. Se simțea și franțuzoaică, și indiană Sioux, chiar dacă partea nativă ieșise la iveală în timpul luptelor în care își apăraseră căminul.

— Ce-ți face umărul? Întrebă blând, iar ea îi zâmbi.

— E bine. Ai fi un bun luptător Sioux, zise ea și el râse în timp ce își puse un braț în jurul ei și se așezară pe bancă.

— Nu călăresc la fel de bine ca tine.

— Nici ca frații mei, îl tachină ea.

— Tu ai fi un bun arcaș al regelui, dacă am mai avea unul, spuse el cu tristețe.

Totul se schimbase. Lumea era cu susul în jos. Muriseră prea mulți oameni pe care îi cunoștea. Nu voia să mai plece din Bretagne. Le era mai bine aici, în liniște, departe de Paris. Se temea că vor trece ani până când lucrurile se vor liniști în țară.

— Îți pare rău că ai venit aici? o întrebă, referindu-se la Franța și arătând îngrijorat. Trăiau timpuri îngrozitoare.

— Bineînțeles că nu, spuse ea cu blândețe, în timp ce se uita adânc în ochii lui.

El văzu tăria și iubirea ei, iar asta îl liniști. Ura ceea ce li se întâmplase.

— Aceasta este viața mea. Tu ești viața mea, spuse ea cu hotărâre. Era sigură. El era acum tribul ei și era singurul de care avea nevoie sau pe care îl dorea. Nu era Sioux, era a lui și așa fusese de când ajunsese acolo.

— Vreau să mor alături de tine peste mult timp de acum înainte, spuse solemn. Când vei pleca, voi veni cu tine.

O privi în timp ce vorbea și știu că vorbea serios. Se aplecă spre ea și o sărută. Era sărutul blând al unui bărbat blând, care o iubea la fel de mult ca și ea.

— Vreau să trăiesc o viață lungă alături de tine, Wachiwi, șopti el, după care își întoarse chipul spre mare.

Ea se aplecă spre el și-i zâmbi liniștit. Războiul pentru salvarea căminului lor se sfârșise, iar ei aveau multe de făcut, multe planuri de viitor.

— Așa va fi, întări Wachiwi cu blândețe, în timp ce stăteau pe bancă și priveau marea. Apoi se luară de mână și se întoarseră în castelul pe care aveau să-l reconstruiască în lunile următoare. Urcară împreună scările spre camera copiilor, să-i vadă. Agathe și Matthieu erau acolo, jucându-se cu frații mai mici. Încă erau zguduiți după luptele care se dăduseră la castel și după tot ceea ce văzuseră. Tristan se uită la Wachiwi peste capul lor și-i zâmbi fericit. Ea îi întoarse zâmbetul. Atâta timp cât era acolo, nu se temea de nimic.

Plecară din camera copiilor, coborâră scările spre dormitorul lor și închiseră ușor ușa. Ea îl cuprinse cu brațele și el o sărută cu aceeași pasiune pe care o simțise încă din prima zi în care o văzuse.

O urmă în patul în care copiii lor fuseseră concepuți și aduși pe lume și, în timp ce o cuprindea, iar ea îl săruta, știa că era cel mai norocos bărbat de pe pământ, deoarece fata șefului de trib, pe nume Wachiwi, era a lui până la sfârșitul zilelor. Era Cea-care-Dansa în inima, sufletul și visele lui.

CAPITOLUL 19

Brigitte își petrecu ziua de luni făcând comisioane și niște cumpărături. Voia să-i ia mamei ei un cadou și să cumpere ceva pentru Amy și copiii ei. După aceea, se plimbă de-a lungul Senei și vizită o expoziție pe care intenționase să o vadă de când sosise, dar nu avusese timp. Se gândi că mai avea la dispoziție o zi sau două pentru muzeele și monumentele pe care plănuise să le vadă, apoi nu mai avea nici o scuză, trebuia să plece.

Când Marc o condusese duminică la hotel, îi promisese că o va suna în curând. Știa că ea urma să plece în săptămâna aceea. Îi spusese că săptămâna viitoare va avea o întâlnire cu editorul său și o sună luni, spre sfârșitul după-amiezii, invitând-o la cină. Sugeră să meargă undeva în arondismentul al șaptesprezecelea, la un restaurant de care ea nu auzise, dar unde, spunea el, aveau mâncare excelentă.

Veni să o ia pe la ora opt și petrecură, ca întotdeauna, o seară foarte frumoasă împreună. La sfârșitul cinei, în timp ce beau cafea la filtru și împărțeau înghețată și macarons, el o privi timid și îi spuse că vrea să-i facă o mărturisire. Nici nu-i trecea prin cap despre ce era vorba și fu uluită când află. El își sunase prietenul de la comisia de admitere a Universității Americane din Paris și îl întrebase dacă era dispus să aibă o întrevedere cu ea în vederea unui loc de muncă. Recunoscuse că ceea ce făcuse se baza pe o presupunere, dar insistă că nu era nimic rău în asta. Dacă nu aveau nici o slujbă disponibilă, nu conta, iar dacă aveau, îi putea refuza fără greutate. Ea îi declară că avea

să refuze și îi mărturisă că se simțea șocată și iritată de ceea ce făcuse el, cu toate că știa că intențiile lui erau bune. Îi displicuseră însă presupunerile lui.

— Dacă vrei atât de mult să rămân, de ce nu te muți tu la Boston? se răsti la el. Marea diferență dintre ei era însă faptul că el avea un loc de muncă, pe când ea, nu, ceea ce o făcea să fie mult mai mobilă. Nu existau prea multe lucruri care să o țină legată de Boston, în timp ce el avea mult mai multe aici. Preda la Sorbona și avea obligații pe care Brigitte nu le avea.

— Ești foarte supărată pe mine?

Se citea în privirea lui că îi părea rău și că era conștient că făcuse ceva fără să se gândească. Dar o plăcea atât de mult, iar ea părea că se perpelea încontinuu și că i-ar fi plăcut să se mute la Paris, chiar și pentru un an. Ar fi fost, cel puțin, prieteni buni, dacă nu mai mult. El era sigur. Și ea simțea același lucru, dar nu era pregătită să se mute la Paris pentru un prieten sau pentru o slujbă. Voia să se întoarcă în Boston și să-și găsească un loc de muncă în mediul universitar cu care era obișnuită.

— Nu sunt supărată, explică ea. Poate doar surprinsă, poate flatată. E plăcut să știu că cineva se străduiește atât de mult să mă convingă să rămân. Doar că nu sunt obișnuită ca oamenii să-mi ofere pe tavă interviuri ori să ia decizii în locul meu.

Ted nu o făcuse niciodată și ea prefera lucrurile astfel. Chiar dacă pe moment era șomeră, era o persoană independentă, perfect capabilă să-și găsească singură un loc de muncă. El o ofensase puțin

aranjându-i acel interviu, dar știa că intențiile îi fuseseră bune și din acest motiv îl iertase.

— Decizia îți aparține, Brigitte, replică el hotărât. Nu am vrut decât să-ți ofer o ocazie, dacă ai fi vrut-o.

Ea nu dorise acea ocazie, dar nici nu voia să fie nepoliticoasă.

— Ce le-ai spus celor de la Universitatea Americană? Acum era curioasă, deși nu avea de gând să meargă la interviul de angajare.

— Că ești minunată, fermecătoare, o persoană magnifică, de care sunt sigur că este foarte bună în ceea ce face, că ai lucrat timp de zece ani la Universitatea din Boston și că acum cauți o schimbare.

— Păi, cam așa stau lucrurile, încuviință ea, mai ales partea cu minunată, fermecătoare și magnifică.

În plus, era pregătită pentru schimbare. Nu știa însă în ce direcție, și să lucreze din nou într-o comisie de admitere, chiar dacă la o altă școală, ar fi fost prea asemănător cu ceea ce făcuse înainte. Nu era o slujbă prea interesantă și își dădu seama acum că, în majoritatea timpului, se plictisea. Făcuse o muncă lipsită de interes, cu alte cuvinte, suferise consecința refuzului de a accepta responsabilități. Așa că făcuse o grămadă de lucruri sub pregătirea ei. Aici era compromisul.

— Este o școală foarte mică și poate fi mai interesant pentru tine să lucrezi acolo decât într-o școală mare. Probabil ai avea mai multă tangență cu studenții, mai multă influență. Cred că este vorba de mai puțin de o mie de studenți.

Universitatea din Boston avea treizeci și două de mii de masteranzi și de studenți, un număr uriaș, iar el avea dreptate.

— Presupun că aş putea vorbi cu ei, ca să nu te pun într-o poziție stranie, și apoi să mă întorc la mine acasă, să merg la niște interviuri. Dacă nu apare nimic interesant, am aici postul acesta de rezervă.

I se părea amuzant să aibă un loc de muncă la Paris ca rezervă. Știa că pentru alții ar fi stat în capul listei, dar ea voia să plece acasă. Își spunea că avea o viață în Boston. Dar ce viață era aceea, fără iubit și fără slujbă? Nici aici nu avea nimic, și Marc era singurul ei prieten. Asta însemna ceva, dar nu era suficient, deoarece el era proaspăt apărut în viața ei, chiar dacă fusese foarte drăguț. Viața ei adevărată, cu prieteni adevărați, era altundeva. Totuși, nu respinse complet oferta unei discuții cu cei de la Universitatea Americană, deoarece fusese aranjată de el. Marc se simțea mulțumit. Îi dădu toate detaliile înainte să o lase la hotel și îi zise că o va suna a doua zi, ca să-i spună cum au decurs lucrurile.

Spre surprinderea lui Brigitte, întâlnirea decurse foarte bine. Omul pe care îl întâlnise la biroul de admitere era arătos, avea o fire deschisă și iubea școala. Era cel mai bun agent de PR pe care aceasta l-ar fi putut avea și, până să termine de vorbit, ea era pregătită să se înscrie. Aproape. Îi plăcuse tot ce auzise despre departament, dar momentan nu aveau un loc de muncă disponibil, iar ea voia să-și găsească de lucru în Boston. În afară de asta, totul părea minunat. Îi relată totul lui Marc când acesta o sună. El primise deja un telefon entuziast de la prietenul lui, care credea că Brigitte ar fi extraordinară pentru ei. Îi spusese și lui Marc ceea ce îi promisese și lui Brigitte: că vor lua legătura îndată ce se elibera ceva. Într-un fel, interviul fusese

un exercițiu inutil, dar o practică bună. Ea nu mai fusese la un interviu de ceva timp, iar experiența aceasta era, de fapt, un antrenament pentru goana după slujbă din Boston.

— Măcar am încercat, spuse Marc, ușor deznădăjduit pe moment. Ar fi fost prea frumos dacă ți-ar fi oferit o slujbă.

— Nu mă așteptam la asta, răspunse ea amabil. A fost drăguț din partea ta să încerci. Un pic prea insistent, poate, dar drăguț, îl tachină ea.

Decise să accepte ceea ce se întâmplase în spiritul în care îi fusese oferită ocazia, cu inima caldă.

— Deci, când pleci? o întrebă, iar în glas i se simțea îngrijorarea.

— Poimâine, răspunse ea, ca și cum ar fi fost vorba de un fapt divers. Făcuse aproape tot ce-și propusese și se simțea gata de plecare. Era timpul să-și continue viața. Interviul fusese interesant, dar nu schimba cu nimic lucrurile. Nu îi făcuseră nici o ofertă, așa că era gata să se întoarcă acasă.

— Trebuie să iau cina cu editorul meu în seara aceasta. Sunt în urmă cu cartea și trebuie să mă port frumos cu el. Sau aș putea anula. Mâine am ore. Ieșim la cină împreună mâine seară? Era ultima ei noapte în Paris.

— Mi-ar plăcea. Fusese atent și generos cu ea și nu își putea închipui un mod mai plăcut de a-și petrece ultima seară la Paris decât cu un prieten nou. Și, poate, într-o zi, el va veni la Boston sau ar veni ea din nou la Paris într-o vacanță. Mai mult decât atât, Marc era o persoană specială. Un om minunat, cu adevărat.

Îi promisese că va veni după ea la opt în seara următoare, și ea își petrecu ziua rezolvându-și problemele mărunte. Când ajunse el, bagajele erau deja făcute și totul era pregătit pentru plecarea din dimineața următoare. Putea să-și petreacă seara cu el, relaxându-se. Era îmbrăcată cu o rochie roșie pe care o cumpăraseră în după-amiaza aceea, iar el o admiră în timp ce pășea în jos pe scări.

— Arăți superb!

— Am văzut-o azi într-o vitrină și n-am putut rezista. Mă gândeam că ar trebui să iau ceva acasă de la Paris. Mamei îi cumpăraseră o eșarfă frumoasă, luase niște jucării pentru copiii lui Amy, iar lui Amy îi cumpăraseră un pulover drăguț. Cu rochia roșie se răsfățase pe ea.

O duse la un alt restaurant intim și, ca de obicei, conversația din timpul cinei a fost plină de viață. Amândoi au povestit despre orice, și-au împărtășit experiențele și au râs mult. Era pentru prima dată când nici unul dintre ei nu-i pomenise pe Tristan sau pe Wachiwi, seara aceea fusese doar a lor. Brigitte se simțise extraordinar, iar Marc arăta cu adevărat trist când plecaseră din restaurant la o plimbare pe lângă Notre Dame, care era luminată.

— Cum poți părăsi un oraș ca acesta? Întrebă el cu un gest larg, care îl făcea să arate din nou ca un francez. Avea un chip foarte expresiv, care putea să exprime o mie de emoții diferite. Întotdeauna arăta ca un francez, iar ei îi plăcea. Ted arăta ca un anglo-saxon. Era chipeș, dar nu sexy. Buzele lui Marc erau senzuale, deși ea se prefăcea că nu observa.

— Trebuie să recunosc că este un oraș greu de lăsat în urmă.

Și ea părea tristă, căci îi plăcuse timpul petrecut cu el. Dar nu putea rămâne acolo pentru totdeauna, mai ales că terminase de făcut ceea ce-și propusese. Nu voia ca strămoașa ei indiană să devină o obsesie. Avea de gând să-i dea notițele mamei sale, care avea să facă ce dorea cu ele. Până la urmă, era proiectul mamei, nu al ei, chiar dacă ea era cea care făcuse pasiune pentru Wachiwi.

Se plimbară un timp, uitându-se jos la Sena, iar el făcu un ocol spre Trocadero⁸, în drumul spre casă. Era imaginea perfectă a Parisului, cu Turnul Eiffel stând în fața ei în toată splendoarea lui, și care, ca la un semn, în timp ce el parca mașina, începu să strălucească, aruncând lumini în toate direcțiile. Era o ultimă noapte perfectă la Paris și, fără să poată rezista frumuseții ei, coborâră amândoi din mașină. A stat uitându-se la turn ca un copil, hipnotizată de luminile orbitoare și de panorama rafinată a Parisului care se desfășura în fața ochilor lor, până la Sacré Coeur⁹. În timp ce ea privea totul în liniște, Marc o luă în brațe și o sărută. Era prea șocată ca să se retragă ori să se miște, apoi își dădu seama că nici nu voia. Așa că își puse brațele în jurul lui și îl sărută și ea. Era un moment ce trebuia savurat din plin și o noapte pe care știa că n-o va putea uita niciodată. Nu știa ce însemna pentru el, dar, dacă ar fi rămas la Paris, era dispusă să meargă mai departe cu relația, deoarece îl plăcea mult. Dar nu rămânea. Așa că nu era decât o noapte absolut romantică, în fața Turnului Eiffel, cu un bărbat pe care îl plăcea cu adevărat. Nu se putea mai bine de atât, cu excepția situației în care amândoi ar fi fost îndrăgostiți nebunește. Dar ea nu avea nevoie de așa

⁸ Esplanada din fața Turnului Eiffel (n.red.)

⁹ Celebră biserică din Paris, aflată pe colina Montmartre (n.red.)

ceva acum și nici nu voia. Ar fi fost complicat totul între ei. Acum era totul simplu, curat și distractiv. Ea îi zâmbi când se desprinse din brațele lui, iar el o sărută din nou, când apăru un băiețel, care încerca să le vândă un model al Turnului Eiffel. Marc își scoase portmoneul și cumpără unul. I-l oferi, spunându-i că era în amintirea celei mai speciale nopți din viața lui. Ea îi mulțumi, fiind de aceeași părere.

Vorbiră foarte puțin pe drumul înapoi la hotel. Nu rămăsese nimic de spus. Amândoi știau că ea nu va face dragoste cu el înainte de plecare, iar el nu întrebase. Ea pleca acasă și era posibil să nu se mai vadă niciodată sau, cel puțin, pentru o perioadă mai lungă de timp. Timpul petrecut împreună fusese perfect. Se bucuraseră unul de compania celuilalt, se respectaseră, se plăcuseră imens, se distraseră și el o ajutase mult cu documentarea. Știa că va păstra în suflet pentru totdeauna amintirea lui și a acelei nopți. Când îi ură noapte bună, strângea în mână micul suvenir din sticlă.

— Îți mulțumesc pentru tot, spuse ea cu căldură. M-am simțit minunat. Din nou se simțise bine cu el în Bretagne. Și la Biblioteca Națională, și în toate restaurantele în care el o dusesse, îi făcuseră plăcere discuțiile lor serioase, momentele amuzante, lucrurile pe care le aflase de la el despre istoria Franței, plimbările lor pe malul Senei. Făcuseră atât de multe, într-un timp atât de scurt...

— Sper să te întorci curând, spuse Marc cu o privire nostalgică, după care zâmbi ștregărește. Dacă nu, poate voi veni eu la Boston să te vizitez. Nu e chiar atât de departe, adăugă, încercând parcă să se convingă pe sine. Dar era departe. Viețile lor erau în lumi diferite. Sper să-ți găsești de lucru, mai zise el, și ea îi zâmbi.

— Și eu sper. Când ajung acasă, trebuie să încep să caut peste tot. Sunt sigură că se va ivi ceva foarte curând.

— Și eu sunt sigură că va apărea ceva, o asigură el, sărutând-o din nou, fără să mai zică nimic. Se sărutară îndelung și, într-o clipă de nebunie, ea își dori să nu mai plece și să rămână la Paris cu el.

— Ai grijă de tine, Marc, spuse ea tristă, la despărțire, îți mulțumesc pentru tot.

— A bientôt¹⁰, spuse el suav, atingându-i ușor buzele cu ale sale. Ea intră în hotel, el se întoarse la mașină.

Ajunsă în cameră, puse micul turn Eiffel pe birou și se întrebă de ce nu se culcase cu el. Ce avea de pierdut? Inima ei, ceea ce nu i se părea o idee prea bună. Era mai bine așa. Simți o lacrimă curgându-i pe obraz, o șterse și se duse să se spele pe dinți, să-și pună vechea cămașă de noapte din flanel și să se culce. În noaptea aceea, ultima ei noapte la Paris, adormi cu el în gând.

¹⁰ Pe curând (în limba franceză, în original) (n.red.)

CAPITOLUL 20

Marc o sună pe telefonul mobil când era în drum spre aeroport. Îi spuse că nu voia decât să-și ia din nou rămas-bun. Încerca să pară vesel, dar își dădu seama, din vocea lui, că era la fel de trist ca ea. Avusese ghinionul să întâlnească un bărbat pe care îl plăcea cu adevărat, dar care trăia la patru mii și ceva de kilometri distanță. Astfel de lucruri se mai întâmplă, câteodată, dar ar fi fost tare bine să locuiască în același oraș. Pe de altă parte, se distrase minunat și se întorcea acasă cu un suvenir, Turnul Eiffel. Poate că asta ar fi trebuit să fie suficient. Îi mulțumi din nou pentru cina din seara precedentă și el îi mulțumi pentru timpul petrecut împreună. Renunțase să o mai convingă să rămână. Înțelese.

Ea își luă rămas-bun de la el și, odată ajunsă la aeroport, își duse bagajele la control. Zbura întâi la New York, să-și viziteze mama și să-i dea notițele cu informațiile aflate în Franța. Brigitte voia să i le dea pentru ca Marguerite să-și poată continua studiile genealogice, iar ea avea să păstreze o copie a documentelor. Era plăcut să rămână cu amintirea timpului extraordinar petrecut în compania remarcabilelor rude indiene.

Trecu de zona de siguranță. Zborul nu avea întârziere și, după ce avionul decolă, își sprijini capul de scaun și închise ochii. Marc îi promisese că îi va trimite e-mailuri din când în când, iar ea îi făcuse aceeași promisiune. Acum însă, trebuia să se concentreze pe găsirea unui nou loc de muncă. Se distrase bine la Paris, dar trebuia să-și

continue viața. Abia aștepta să-și vadă mama și să-i povestească despre excursie.

În timpul zborului, Brigitte se uită la două filme, mănăcă și dormi două ore. Se trezi când căpitanul anunța aterizarea la New York. Ajunsă pe aeroport ridicându-și bagajele, se simți cuprinsă de energia trepidantă a locului. Tot rafinementul Parisului dispăruse. Oamenii o înghionteau, nu găsea nici un hamal și trebuia să se chinuie cu bagajele. La taxiuri era o coadă nesfârșită, ploua, oamenii țipau unul la altul, iar ea voia să alerge înapoi la terminal și să ia primul avion înapoi spre Paris. Bine ai venit la New York!

Până la urmă reuși să găsească un taxi, îi dădu adresa mamei ei și o sună de pe drum. Plănuiră să iasă să cineze împreună și, când Brigitte ajunse la apartament, înainte de toate, îi înmână ceremonios mamei sale dosarul plin cu informațiile amănunțite despre strămoșii lor. Mama o îmbrățișă cu recunoștință, gândindu-se că Brigitte arăta foarte bine. Părea relaxată și mult mai în largul ei. Marguerite o privi printre gene și îi spuse că părea mai sigură pe sine. Brigitte era amuzată de felul în care își alegea cuvintele și își dădu seama că mama ei avea dreptate. Se simțea, într-adevăr, astfel. Toate grijile pe care și le făcuse pentru viitor dispăruseră. Era tot fără copii, necăsătorită și șomeră, dar se simțea bine în pielea ei. Îi priise timpul petrecut la Paris cu Marc.

În apartament sporovăiră cam oră despre Wachiwi, despre jurnalele curții regale, despre marchiz și fratele acestuia, despre castel și Biblioteca Națională. Mama ei era impresionată. Brigitte aflase incredibil de multe într-un timp atât de scurt. Marguerite era martora celor mai eficiente eforturi de cercetare pe care le văzuse vreodată și

era mirată că Brigitte reușise să se descurce singură prin Arhivele Naționale.

— Ei bine, trebuie să recunosc că am avut parte de ceva ajutor, mărturisi fiica ei. La bibliotecă am cunoscut un scriitor care mi-a dat o mână de ajutor. Este istoric și profesor și cunoștea locul ca pe propriul buzunar. El mi-a arătat multe. Probabil că nu aș fi reușit fără el.

— Interesant.

Mama era curioasă, totuși nu voia să insiste. Dar Brigitte povesti singură restul. Cel puțin, majoritatea celor petrecute, fără să sufle o vorbă despre sărutul din ultima seară. Unele lucruri trebuiau să rămână secrete.

— A venit cu mine în Bretagne și mi-a povestit despre șuani, aristocrații care au ținut piept revoluționarilor și s-au luptat pentru a-și păstra castelele. Sunt lucruri foarte interesante.

La fel era și faptul că Brigitte fusese însoțită de el în Bretagne. Marguerite se întrebă dacă nu se mai petrecuse și altceva, dar nu rosti întrebarea. Fiica ei arăta foarte bine și avea o sclipire nouă în ochi. Poate că, totuși, era vorba de iubire sau chiar de pasiune. Orice era, îi venea bine. Brigitte arăta extraordinar și vorbea cu înflăcărare despre tot ce găsisese. Îi spuse mamei că totul era în dosarul pe care i-l dăduse.

— Abia aștept să-l citesc.

— Marc crede că ar trebui să scriu o carte despre toate acestea, continuă ea din proprie inițiativă când ieșiră la cină. Se aflau într-un restaurant dintr-un cartier vecin, pe Madison Avenue, un restaurant care îi plăcea mamei ei.

— Marc? spuse mama cu o privire interogativă în timp ce portarul le oprise un taxi. Totul devenea mai interesant cu fiecare minut ce trecea.

— El este scriitorul de care ți-am spus. S-a gândit că aş putea să romanzez povestea ori să o scriu ca pe un roman istoric. Povestea e atât de interesantă însă, încât nu cred că ficțiunea i-ar mai putea adăuga ceva.

Mama ei voia să audă mai multe despre bărbatul pe care ea îl tot pomenea și, într-un final, la sfârșitul cinei, nu se mai putu abține și întrebă. Numele lui apăruse de prea multe ori în discuție.

— S-a întâmplat ceva cu francezul ăsta pe care l-ai cunoscut?

Se întreba dacă Brigitte se îndrăgostise, pentru că nu lăsa să se vadă nimic. Părea împăcată și fericită. Nu avea privirea suferindă a cuiva care lăsase omul iubit în Paris, dar mama ei simțea că era o altă persoană.

— Nu, nu am vrut eu. Nu are rost să începi ceva, după care să pleci. Ar fi lăsat prea multe urme. Relațiile la distanță nu merg niciodată. Doar ne-am distrat. Asta a fost tot. Recunosc că îmi pare rău că nu locuiește în Boston. Nu întâlnești des bărbați ca el. A încercat să mă convingă să rămân la Paris un an, ca să scriu cartea. Nu voi face asta. Mă îndoiesc că o voi face vreodată. Am o carte de terminat. Și trebuie să-mi găsesc un loc de muncă în Boston, acolo unde trăiesc.

Mama ei clătină din cap, gândindu-se că tot ce spusese Brigitte era atât de calculat, și se întreba dacă era adevărat. Începea să se întrebe dacă nu cumva fiica ei se îndrăgostise de acel om fără să își dea seama. Dar nu îi spuse nimic. Doar dădea din cap, asculta și privea,

prefăcându-se că o crede, deoarece Brigitte părea convinsă de tot ce spunea.

— Crezi că va veni în vizită în Boston?

— A spus că s-ar putea să vină. Deși, probabil, nu-l voi mai revedea vreodată. Nu are sens.

— Nu totul are sens, draga mea. Sau nu are întotdeauna, replică delicat mama ei. Sentimentele nu sunt raționale. Câteodată te îndrăgostești de anumite persoane care nu sunt potrivite, iar persoanele de care merită să te îndrăgostești devin cele nepotrivite.

Cum se întâmplase cu Ted, cu care a avut o relație de șase ani care n-a dus niciunde.

— El este îndrăgostit de tine? o întrebă Marguerite, curioasă în legătură cu el.

— Nu mă cunoaște îndeajuns, insistă Brigitte, încercând să se convingă și pe ea de același lucru. Mă place. Poate chiar mult.

Marguerite simțea că era vorba de ceva mai mult la amândoi, dar nu insistă. Restul serii îl petrecură vorbind despre Wachiwi, un subiect inepuizabil. Mama lui Brigitte era de acord cu Marc, deși nu-l cunoștea. Și ea credea că Brigitte ar trebui să scrie, într-o formă sau alta, o carte despre Wachiwi. Era evident că se atașase de subiect. Mult mai mult decât se atașase de cartea despre drepturile femeii, lucrare ce părea moartă din fașă sau chiar mai dinainte, din anii de cercetare. Mama ei credea că ar trebui s-o pună deoparte pe prima și s-o scrie în locul ei pe aceasta. Îi împărtăși fiicei părerea ei în drum spre apartament. Brigitte nu părea însă mai convinsă acum decât cum era când vorbise prima dată despre asta cu Marc. Era speriată.

Amândouă se duseră la culcare destul de devreme. Ce-i drept, pentru Brigitte era cu șase ore mai târziu, dar, cu toate astea, se simțea în formă și într-o dispoziție bună. Amândouă stăteau în pat, gândindu-se: Marguerite, la francezul pe care îl întâlnise fata ei, dorindu-și să știe mai multe despre el, iar Brigitte, la cartea despre care toți credeau că ar trebui s-o scrie, dar ei îi era teamă. Era un subiect atât de complex, încât îi era frică că nu va fi la înălțimea lui. Nu voia să scrie o carte proastă despre o femeie atât de extraordinară ori să-și asume riscul unui eșec. Ar fi fost un sacrilegiu să o dea în bară și să facă un lucru de mântuială. Nu ar da greș cu cartea despre dreptul femeilor la vot, la care ar trebui să continue să lucreze și să lase pe altcineva să scrie cartea despre Wachiwi. Indiferent ce îi spuneau mama ei sau Marc, nu se simțea capabilă de asta. Se va ține de cartea despre vot și va scrie volumul excepțional pe care și-l promisese. Wachiwi era un subiect prea mare, prea complex și prea volatil. Era un subiect pe care credea că n-ar putea să-l controleze, deoarece părea mult mai înfricoșător decât votul.

Brigitte petrecu două zile cu mama ei la New York, simțindu-se extraordinar de bine împreună. La un moment dat, Marguerite o întrebă pe Brigitte dacă avea vreo veste de la Ted, dar ea nu aflase nimic. Părea straniu pentru amândouă că șase ani se terminaseră într-o seară, sfârșiți în nimic, murind în liniște. Era clar că nu fusese o relație împlinită și amândouă erau de acord că fusese o mare dezamăgire.

Se întoarse cu avionul la Boston sâmbătă seara și luă un taxi până la apartamentul ei. Nu primise vreo veste nici de la Marc, dar nu se aștepta să primească. Își aminti că nu-i datora nimic. Nici ea nu îl va

contacta, nici el nu o va face. I-ar tulbura doar. Își spunea că momentele romantice petrecute în fața Turnului Eiffel, în ultima seară, fuseseră un interludiu plăcut și o rătăcire. Se convinsese că nu însemnaseră nimic pentru nici unul dintre ei. Și era plăcut să știe că și la vârsta ei putea face ceva prostesc și romantic.

Când despachetă lucrurile în seara aceea și își așeză micul suvenir cu Turnul Eiffel pe masa de toaletă, zâmbi preț de un minut, apoi termină de despachetat. Avea jumătate de duzină de mesaje pe robot, dar nici unul nu era important. La uscătorie îi găsiseră fusta pierdută. Bibliotecarul de la universitate o anunța că nu returnase la timp două cărți și că va fi taxată pentru asta. Amy telefonase să-i amintească s-o sune îndată ce ajungea acasă și să-i spună că o iubește. O sunaseră și doi agenți de vânzări. Un alt apel îi oferea reînnoirea garanției pentru un radiator. Nu erau chiar mesajele pe care să le primești bucuros când revii acasă, cu excepția celui al lui Amy. Privind în jurul ei, observă că apartamentul arăta prăfuit și lăsat pradă uitării. Înțelese că era cazul să facă puțină curățenie, să arunce câteva lucruri și chiar să mute mobila, înainte să devină prea deprimant. Acum, că Ted plecase, era momentul potrivit să o facă. Trebuia să-și condimenteze viața. Și încerca să nu intre în panică, deoarece nu primise nici un răspuns de la cei cărora le trimisese CV-ul. Nici prin telefon și nici prin e-mail. Cu siguranță erau ocupați cu procesarea informațiilor despre aplicanții acceptați. După cum se arăta, lucrurile nu păreau că o să se schimbe în bine până în iunie. Și era doar începutul lui aprilie, iar termenul-limită pentru acceptare era jumătatea lunii mai. Se liniști spunându-și că era prea devreme să afle ceva.

O sună pe Amy când termină de despachetat. Își culca băieții, dar o invită pe Brigitte să petreacă împreună după-amiaza următoare. Era încântată s-o facă. Promisese să meargă pe la amiază, dar, când ajunse în dreptul ușii de la intrare, auzi țipete din bucătărie. Parcă era înjunghiat cineva. Până să sune la sonerie, Amy trânti ușa de perete, îi aruncă lui Brigitte cheile de la mașină și îi ceru să-i ducă la Urgență. Fiul ei de trei ani se lovise cu capul de marginea mesei și acum sângele îi curgea șiroaie printr-un prosop ud cu care ea presa rana. Își ținea copilul de un an sub braț și tot ce avea acesta pe el era un tricou, scutecul și teniși. Plângea și el. Îi urcă pe amândoi pe locurile din spate și se așeză între ei, în timp ce Brigitte îi duse la spitalul universitar. Țipetele micuțului erau atât de groaznice, încât eliminau orice posibilitate de conversație. Tot ce fusese în stare să spună a fost un “Mulțumesc!”, strigat lui Brigitte de pe locul din spate, urmat de un “Bine ai venit acasă!”, în timp ce amândouă râdeau. Ce bine că ajunsesese la timp, altfel dezastrul ar fi fost mult mai mare.

Așteptară două ore la Urgență; copilul accidentat își sugea degetul în poala mamei lui, iar Amy era plină de sânge. Băiatul mai mic adormise în brațele lui Brigitte, în timp ce cele două povesteau în șoaptă.

— Deci, cum ți s-a părut Parisul? o întrebă Amy.

— Minunat. Am adus câteva informații fantastice pentru mama.

Amy dădu din cap. Spera să fi făcut mai mult decât asta.

— Te-ai simțit fabulos? Întrebă ea explicit.

— Da, o reasigură Brigitte.

— Ceva tipi? Amy trecea direct la subiect și, o clipă, Brigitte nu răspunde, ceea ce prietena ei consideră destul de suspect.

— Nu chiar. La bibliotecă am întâlnit un scriitor care m-a ajutat cu documentarea.

— Ce plictisitor! Amy părea decepționată.

— Nu, deloc. E un tip isteț, un bărbat interesant. A scris o carte pe care am citit-o în traducere cu câțiva ani în urmă. E scriitor și predă literatură la Sorbona.

— Tot plictisitor e.

Nu i se părea că tipul era omul potrivit. Spera ca Brigitte să fi avut o aventură sălbatică la Paris. Ar fi ajutat-o să-și revină după capitolul Ted. Să-ți petreci vacanța într-o bibliotecă cercetând nu era ce voia ea să audă.

— A venit cu mine în Bretagne la sfârșit de săptămână. A fost genial.

Amy se arată din nou plină de speranță.

— Te-ai culcat cu el?

— Evident că nu. N-o să fiu aventura de noapte a unui bărbat pe care nu-l voi mai revedea. Ce deprimant!

— Să nu faci dragoste în Paris îmi sună și mai deprimant, i-o trânti Amy fără menajamente. Desigur, nici așteptarea de două ore în sala de urgențe, duminică după-amiază, nu este în topul preferințelor mele.

Plecă să vadă ce se întâmplă, se plânse de așteptarea prelungită și, după încă o jumătate de oră, îi primiră înăuntru. Fiul ei avea nevoie de patru cusături și era deja epuizat de atâta urlat când plecară spre

casă. Fusese o după-amiază stresantă. Amy îi culcă pe amândoi la întoarcerea acasă, după care cele două prietene se așezară în bucătărie la un pahar de vin. Amy mărturisise că avea nevoie de un pahar și Brigitte bea și ea pentru a-i ține companie. Nu-i plăcea să bea după-masa și rareori consuma alcool la cină.

— Bine, deci, spune-mi din nou, continuă Amy. Nu tu aventuri pasionale la Paris, doar un profesor cu care ai petrecut weekendul. Cum ai irosit tu un bilet la Paris! Nu puteai să te descurci mai bine?

Brigitte râse de felul cum o spusese.

— E un tip simpatic și îmi place de el. Doar că e necorespunzător din punct de vedere geografic. El trăiește la Paris, iar eu, aici.

— Mută-te, atunci! Nu ai nimic de pierdut dacă pleci din Boston.

— Locuiesc aici, îmi place. Îmi caut de lucru aici.

— Ceva nou în legătură cu asta, apropo? Brigitte hotărî să nu-i zică nimic despre interviul de la Paris. Oricum, cei de acolo nu aveau nimic pentru ea. Pe de altă parte, Amy nu ar fi ezitat să nu folosească asta împotriva ei. Își dorea cu disperare ca prietena ei să aibă o viață, un bărbat, un copil. Era prea multă presiune pentru Brigitte.

— Voi suna mâine. Este o perioadă aglomerată a anului și probabil că nu au avut timp să-mi răspundă. Amy dădu din cap, cu înțelegere, dar știa că prietena ei nu prea avea cu ce să se laude după zece ani în comisia de admitere a Universității din Boston. Să fii numărul trei după zece ani nu impresiona pe nimeni. Dar asta voise Brigitte. Doar că acum devenise o piedică în găsirea unui nou loc de

muncă. Orice angajator se va gândi că nu are calitățile necesare sau ambiție. În cazul ei, era vorba de a doua variantă, dar cum ar putea ei să știe?

Stătură de vorbă până când se trezire băieții, și abia atunci Brigitte se întoarse în apartamentul ei. Ajunsă acolo, se trezi că nu știa ce să facă. Se gândea să meargă să vadă un film, dar ura să se ducă singură. Avea câțiva prieteni pe care i-ar fi putut suna, dar nu voia să o ia de la capăt cu explicațiile despre ce se întâmplase cu Ted și de ce s-au despărțit. O făcea să se simtă ca o ratată. “A, da, după șase ani m-a părăsit și s-a dus să facă săpături.” Nu ar fi luat-o cu el dacă o iubea? Felul în care s-a sfârșit ar fi spus tuturor că el nu prea ținuse la ea și ce sugera oare asta despre ea? Mai nou, mândria ei era mult mai vătămată decât inima. Oricum, nu voia să sune pe nimeni, ca să nu fie nevoită să dea explicații.

Se învârti un timp prin apartament, puse aspiratorul și băgă rufele la spălat. Toate astea îi reamintiră de serile confortabile de duminică petrecute alături de el timp de șase ani. De obicei, pregăteau cina împreună. Exact cum se temuse că se va întâmpla; realitatea propriei singurătăți începuse să o lovească, acum că era singură acasă. Își aminti că Marc îi spusese că, dacă l-ar fi iubit pe Ted, i-ar fi simțit lipsa și la Paris, nu doar în Boston. Era vorba de ceea ce nu avea în viața ei, nu de cine îi lipsea. Acest lucru o ajuta. Curăță meticulos apartamentul înainte să meargă la culcare. Fusese o zi fără evenimente și într-un contrast izbitor față de sfârșitul de săptămână precedent, când vizitase Bretagne cu Marc, mergând la restaurante unde se mânca pește, vizitând castele și stând la micul și confortabilul han. Râdea în

sinea ei în vreme ce-și punea cămașa de noapte din flanel în uscător. Cu siguranță, în viața ei nu exista nimic exotic. Se gândi că ar putea să-l sune pe Marc doar pentru a-l saluta, dar nu voia să facă nici asta. Trebuia să se rupă de acea relație, să nu se agațe prea tare de ea și, oricum, la el era ora patru dimineața. Nici el nu sunase de când a plecat. Așa și trebuia. Se simțea doar singură și plictisită într-o seară de duminică.

Se culcă devreme și, în dimineața următoare, sună la toate universitățile la care își trimisese CV-ul. Toți erau drăguți și politicoși. Da, primiseră CV-ul ei, nu aveau nici un post liber pentru moment, dar îl vor păstra în baza de date. Unii îi sugeraseră să sune din nou în iunie, alții în septembrie. Părea incredibil că la nouă universități nu exista nici un loc de muncă vacant. Pe de altă parte, nici CV-ul ei nu conținea nimic remarcabil. Avusese un loc de muncă standard timp de zece ani și nu făcuse nimic prin care să se remarce. Nu publicase nici un articol, nu predase, nu organizase nici un program special. Nu făcuse voluntariat. Lucrase într-un birou, își petrecuse sfârșiturile de săptămână cu Ted și se documentase pentru cartea ei. Se simțea rușinată acum. Cum a putut să fie atât de lipsită de ambiție și să ceară atât de puțin de la ea însăși?

Toate astea o făcură să se așeze hotărâtă la birou și să se întoarcă la cartea ei despre votul femeilor. Își reorganiză toată documentarea, o sortă, mai renunță la unele informații, iar marți reîncepu să scrie. Până la sfârșitul săptămânii, terminase un întreg capitol. Îl citi. Când termină, începu să plângă. Era cel mai plictisitor

lucru pe care îl scrisese vreodată. Nici măcar academicienii nu ar fi vrut să-i citească cartea. Nu știa ce să mai facă.

Vineri seara, când o sună mama ei, stătea la birou, cu capul în mâini. Marguerite părea veselă. Citise tot ce conținea dosarul adus de Brigitte din călătorie.

— Materialul despre micuța noastră rudă Sioux e incredibil. Și marchizul pare să fi fost un bărbat deosebit. Chestiile despre ea sunt fascinante și era de abia o puștoaică.

— Da, așa este. Vocea lui Brigitte era lipsită de vlagă, iar mama ei observă imediat.

— S-a întâmplat ceva?

— Am lucrat toată săptămâna la cartea despre drepturile femeilor și nu e bună de nimic. Nu știu ce m-a făcut să cred că i-ar păsa cuiva de asta. E ca și cum ai citi ce scrie pe cutiile de cereale sau pe formulare de impozite, sau eticheta de pe suc de prune. O urăsc și toată lumea o va urî. Am investit șase ani din viață în cartea asta. Ar trebui s-o arunc.

Mama ei nu avusese niciodată impresia că subiectul cărții ar fi interesant, dar Brigitte pledase energic în favoarea lui, ca antropolog și ca femeie. Ca cititor și ca editor la pensie, Marguerite era de părere că era plictisitor, dar nu voia să fie grosolană.

— Ce să fac acum?

— Poate că prietenul tău din Paris are dreptate. Poate ar trebui să scrii despre Wachiwi. Sunt de acord cu tine. Nu cred că trebuie să romanțezi materialul. E genial așa cum e. Crezi că ai putea face ceva în acest sens? Mama încerca să-i fie de ajutor.

— Poate, spuse Brigitte deprimată.

— Apropo, ai vești de la el? Întrebă Margherite, curioasă.

— Nu.

— Atunci, de ce nu-i scrii? Poți să-i trimiți un e-mail.

— Nu vreau să tulbur apele, mamă. Am lăsat lucrurile așa cum trebuie să rămână. Suntem prieteni care iau legătura din când în când. Dacă aș începe să-i scriu, aș crea o situație confuză pentru amândoi.

— Cum adică “așa cum trebuie”? Și ce e rău într-un pic de confuzie între prieteni? Spusele ei îi amintiră brusc lui Brigitte de noaptea în care se sărutaseră sub turnul Eiffel. Confuzia fusese plăcută în noaptea aceea. Dar ce se întâmplase atunci rămânea în trecut, iar ce se întâmpla acum era prezentul. Și ea era acasă. Parisul părea un vis îndepărtat. Și el la fel.

— Cred că îmi plâng de milă. Parcă e o dezamăgire să vii acasă de la Paris. Am nevoie de o slujbă. După cum se arată lucrurile, nimeni nu angajează acum.

Avea suficienți bani ca să trăiască până la sfârșitul verii, chiar mai mult, dacă era cumpătată. Mama ei ghici și asta în vocea ei.

— Atunci, întoarce-te la New York. Ne putem distra. Am un turneu de bridge săptămâna viitoare, dar după aceasta sunt liberă.

Cel puțin, mama ei avea jocul de bridge. Ea nu avea nici măcar atât. Nu avea nimic care să-i umple timpul. Și de fiecare dată când se gândea la materialul despre Wachiwi, se speria îngrozitor. Nu voia să-și verse amarul în fața lui Amy, deoarece aceasta i-ar fi spus să reînceapă terapia. Îi sugerase acest lucru după ce plecase Ted, dar Brigitte nici nu voia să audă de terapie. Nu mai știa ce voia sau pe cine.

Se uită la filme vechi la televizor până noaptea târziu; după aceea, că tot nu avea nimic mai bun de făcut, se așază la computer ca să-i scrie un e-mail lui Marc. Nu știa prea bine ce să-i spună. “Bună! Sunt așa de plictisită, încât aș putea să urlu. Sunt tot șomeră, viața mea socială e pe butuci. Cartea mea e cea mai plictisitoare chestie de pe planetă și mă gândesc s-o ard. Tu ce mai faci?”

În schimb, îi scrise un e-mail scurt, spunându-i că se gândea la el, că se simțise minunat cu el la Paris și în Bretagne și că micul suvenir cu Turnul Eiffel stătea pe măsuța de toaletă. Menționează și că mama ei era încântată de materialul pe care l-a adus și îi mulțumi din nou pentru ajutorul acordat. Apoi adăugă că spera să-i meargă bine. Rămase apoi cu ochii pironiți la ecran, întrebându-se cum să încheie: “Pa” i se părea juvenil, “Toate cele bune”, caracteristic oamenilor de afaceri, “Complimente”, ridicol, “Cu drag”, patetic, “Cu dragoste”, înșelător. În cele din urmă, îi veni în minte “Mă gândesc la tine. Ai grijă de tine”, care era onest și real. Reciti mesajul de șase ori, ca să fie sigură că nu suna prea siropos, romantic sau plângăcios. Apoi apăsă butonul de trimitere și cuvintele își luară zborul în eter. Înghiți în sec când îl trimise și imediat după aceea îi păru rău. Din nou, se lupta cu vechiul balaur. Riscul. Ce făcuse? Omul acela trăia la patru mii și ceva de kilometri distanță. Ce fusese în mintea ei? Până la urmă își spuse că trimisese un e-mail de salut unui tip simpatic pe care îl cunoscuse la Paris.

— Pot să trăiesc cu asta, își zise cu voce tare, încercând să nu se simtă stupidă sau nerăbdătoare. Reciti mesajul, chiar dacă era prea târziu ca să mai facă ceva în legătură cu el, după care se duse la

culcare. Și, pentru o secundă, în timp ce se urca în pat, hotărî că îi părea bine că trimisese e-mailul și spera că el îi va răspunde.

CAPITOLUL 21

Când Brigitte se trezi, a doua zi dimineața, inima îi sări din piept observând că avea un e-mail de la Marc. Se simțea ca o copilă căruia un băiat îi strecoară un bilețel în clasă. Era nerăbdătoare și în același timp se simțea vinovată și speriată, fără să știe de ce. Nu se simțise așa la Paris. De data aceasta însă ceva se schimbase. I se părea ciudat să-i scrie de aici, era ca și cum și-ar fi luat un angajament sau ar fi făcut o declarație mai serioasă. Dar îi scrisese, iar acum trebuia să suporte consecințele. Deschise e-mailul, trase aer în piept și răsuflă ușurată când îl citi. Totul era în ordine. Mesajul era prietenos și drăguț.

Dragă Brigitte,

Ce surpriză plăcută să aflu vești de la tine! Cum e în Boston? Parisul e foarte liniștit fără tine. Nu am avut prea multe de făcut. Studenții mei s-au contaminat de febra primăverii și chiulesc des. Și eu vreau să chiulesc!

Cartea merge bine, editorul mi-a fost de foarte mare ajutor, iar eu sper s-o pot preda în curând. Pare să se fi calmat un pic și nu îmi mai amenință viața.

Mi-e dor de Wachiwi și de tine. Mă bucur că mamei tale i-a plăcut materialul pe care l-ai găsit. Încă mai sper că vei scrie cartea despre Wachiwi, în curând, nu mai târziu. Sper că totul este în regulă cu tine. Păstrăm legătura.

Și semna „Je t'embrasse”, despre care știa că e expresia franceză pentru “te sărut” (adică pe obraz, nu pe gură). Era un salut inocent, semnat Marc. Apoi el adăugă un P.S. *De fiecare dată când mă uit acum la Turnul Eiffel, mă gândesc la tine. Simt că îți aparține, mai ales când se aprind luminițele, deoarece știu că asta ți-a plăcut atât de mult. Primește gândurile mele bune din Paris. Revino curând.*

Părea un e-mail în totalitate inofensiv, prietenos, cald, iar ea se gândea că “gânduri bune din Paris” era dulce. Folosise exact tonul potrivit. Nu era înfricoșător, prea personal sau incomod, era doar cald, amabil și deschis, ca și el. Era bucurătoare că îi scrisese. Mama ei avusese o idee minunată.

Nu mai avea nimic de făcut. Iar săptămânile care au urmat au fost una dintre cele mai anoste și mai neproductive perioade din viața ei. În cele din urmă își sunase câțiva prieteni și ieșiseră la cină. Nu dezvoltară subiectul Ted, doar îi spusese că le părea rău că s-au despărțit, iar acum ea se simțea a cincea roată la căruță. Toți erau cupluri. Singura persoană singură pe care o cunoștea, Amy, era ocupată cu copiii ei. Unul dintre ei fusese răcit în ultimele două săptămâni, așa că ea nu putea să iasă, iar Brigitte nu voia să se molipsească de vreo boală. Copiii sunt mereu bolnavi la vârsta asta.

Era primăvară și Bostonul înflorea. Petrecuse Ziua Eroilor pe insula Martha's Vineyard, ceea ce fusese distractiv, dar apoi se reîntorsese în oraș și la viața ei care lăncezea. Era greu să-și ocupe timpul fără un loc de muncă, mai ales că pusese în cui și cartea pentru un timp.

Marc îi scrisese de câteva ori, iar ea păstră un ton lejer în mesajele pe care i le trimitea. Nu-i spusese că era speriată că nu-și găsisese o slujbă și că viața i se părea pustie acum.

Până la urmă, într-o seară, după ce se întorsese de la Martha's Vineyard, luă notițele despre Wachiwi, le citi și se îndrăgosti din nou de ea. Cu atât mai mult acum, după ce timpul trecuse. Era o poveste incredibilă și acum înțelegea de ce mama ei și Marc credeau că ar trebui să scrie o carte despre ea.

Se gândi zile întregi la asta după ce citi materialul și, doar ca experiment, își încercă puterile cu primul capitol, începând cu viața lui Wachiwi în satul ei. Se documentă de pe internet despre națiunea Sioux, ca s-o poată descrie corespunzător, iar cartea despre tânăra Sioux părea că se scria de la sine. Parcă era cel mai ușor lucru din lume și, după trei zile de muncă intensă, ceea ce scrisese era frumos și plin de farmec. Era povestea pe care voia s-o spună și, dintr-odată, sentimentul de frică dispăru. Wachiwi o ademenea, drept urmare se cufundă în subiect cu tot sufletul. După asta, zilele parcă zburau. Scrisul nu-i adusese atâtea bucurii niciodată în viață. Se gândi să-i trimită un e-mail lui Marc și să-l anunțe că începuse cartea, dar nu voia să cobească. Decise să aștepte un timp, până când va avea deja câteva capitole scrise. Era totuși necizelat, dar îi plăcea ceea ce scrisese.

Scria de trei zile și, într-o noapte târzie, când lucra din greu la material, computerul o anunță că avea un e-mail. Cum nu voia să se întrerupă din ce făcea, continuă să scrie.

Parcă avea aripi la mâini și nu îi venea să se oprească. Când se lăsă pe spate, plină de satisfacție, constată cu uimire că se făcuse

aproape 5 dimineața. Salvă ceea ce scrisese. Apoi își aminti de e-mailul pe care îl primise. Verifică și văzu că era de la Universitatea Americană din Paris. Îl deschise și observă că era de la cel cu care avusese interviul. Nu era interesată de e-mail în mod deosebit, dar îl citi, din ce în ce mai uimită, apoi îl citi din nou. Îi ofereau o slujbă, trei zile pe săptămână, cu jumătate de normă, cu un salariu decent, de pe urma căruia putea trăi. O anunțau că aveau disponibile pentru studenți și profesori apartamente libere, tip studio, contra unei sume modice. Slujba era disponibilă. Persoana care ocupa a doua poziție în ierarhia biroului de admitere anunțase că era însărcinată și că voia să își ia concediu de maternitate timp de un an. Spunea că femeia avea patruzeci și doi de ani, că era la prima sarcină, că va avea gemeni și că medicii i-au impus de foarte devreme repaus la pat. Așa că îi puteau oferi lui Brigitte slujba pe o perioadă de un an. Mai mult, o anunțau că șeful comisiei de admitere se va pensiona peste un an, deci se deschideau și alte perspective pentru ea la universitate, dacă slujba pe care i-o ofereau nu se dovedea a fi una permanentă. În orice caz, îi promiteau un an. Și îi era, de asemenea, clar că, dacă voia slujba, va trebui să-și asume mai multe responsabilități și să iasă în evidență. Era o școală mică și aveau nevoie ca toată lumea să fie la înălțime și să fie flexibilă, iar ea dorea să facă asta. Își învățase lecția. Din cauză că nu își asumase responsabilități la Universitatea din Boston, slujba ei devenise monotună. Dacă accepta, ar fi vrut ca lucrurile să fie diferite de această dată. Dar oare chiar dorea ea o slujbă în Paris? Nu era sigură.

Îi ofereau tot ce avea nevoie: o slujbă, un salariu decent, o jumătate de normă care îi va permite să scrie cartea despre Wachiwi și un apartament pentru o sumă mică, dacă dorea. Nu știa ce să facă. Se uita la e-mail și se plimba prin apartament.

În noaptea aceea nu închise un ochi și privi răsăritul soarelui de la fereastra din sufragerie. Voia să ceară sfatul cuiva, să-i ceară părerea lui Amy sau mamei sale, dar se temea că îi vor spune să accepte. Ce știau ele? Le era ușor să spună asta. Dacă era o greșeală cumplită? Dacă nu-i va plăcea slujba? Dacă va fi singură? Dacă se îmbolnăvea în Paris? Dacă rata o slujbă bună în Boston cât era la Paris? Făcuse deja o mie de scenarii, unul mai catastrofic decât altul. Dar știa, de asemenea, că nimeni nu îi oferea o slujbă în Boston, cel puțin nu încă. CV-ul ei nu zguduise universul nimănui, pentru că nu primise nici un răspuns.

Dacă nu răspunde nimeni la CV-ul ei și nu va avea nici aici o slujbă? Dacă... dacă... dacă... Până la ora 10 dimineața obosisese făcându-și griji. Iar ei îi cereau să răspundă repede, deoarece postul trebuia să se ocupe. Spuneau că femeia care își lua concediu de maternitate pleca în curând, iar ei doreau ca Brigitte să ajungă acolo în două săptămâni. Două săptămâni ca să își pună la punct viața din Boston. “Care viață?” se întrebă. Nu avea nici o viață. Avea un apartament care nu îi plăcuse niciodată, nu se întâlnea cu nimeni și era șomeră de patru luni. Începuse să scrie o carte pe care o putea continua oriunde, poate chiar mai bine în Paris. Dar ce se va întâmpla cu Amy? Cu mama ei? Plânse până la amiază, iar după-amiază era deja panicată. Pe la șase, sună telefonul, și se sperie groaznic la gândul că ar putea fi mama ei. Nu dorea să o audă cât era de supărată ori să îi spună de ce.

Se simțea ca un copil de patru ani, îi venea să se ascundă în dulap. Telefonul continua să sune. Se duse să verifice identitatea apelantului, dar nu recunoscuse numărul, așa că ridică receptorul și în clipa următoare rămase cu gura căscată. La celălalt capăt al firului era Ted. Nu mai auzise nimic de el de când plecase. Era uimită să îl audă la telefon, nu își putea imagina ce dorea. Poate îi părea rău că a părăsit-o. Poate că, până la urmă, nu mai era nevoită să plece la Paris. Era prea înfiorător.

— Bună, zise ea, încercând să pară calmă, dar se simțea penibil. Se cunoșteau prea bine, cel puțin așa fusese într-o vreme, așa că nu era loc de jocuri.

— Ce mai faci, Brig? După voce, el părea fericit și mulțumit. Nu știa ce oră era la el sau unde se afla, mai exact.

— Sunt bine. S-a întâmplat ceva? Poate era în spital și avea nevoie de ea. Sau poate băuse un păhărel în plus și prinsese curaj să o sune. Totul era posibil, după patru luni de tăcere.

— Nu, totul este minunat aici. Mă întrebam ce mai faci. Îmi pare rău că am lăsat lucrurile nerezolvate când am plecat. A fost greu.

— Da, a fost. Sunt bine acum, spuse ea cu voce șoptită, dar el nu observă. Am fost la Paris și am făcut câteva cercetări pentru mama mea. Își dădu seama că el nu aflase că fusese concediată. Nu voia ca el să știe.

— Ți-ai luat liber? părea derutat.

— Aăăă, de fapt, fac o pauză. Scriu.

Scria de zece zile, dar nu îi spuse asta. Cel puțin, făcea ceva. El făcea săpături pentru o universitate importantă, iar ea nu dorea să fie patetică.

— Este minunat. Nu o întrebă ce scria.

— Cum merge șantierul?

— Fantastic. Descoperim zilnic diferite obiecte. A fost mai greu la început, dar în ultimele luni a fost foarte bine. Și ce altceva mai pui la cale?

— Nu prea multe.

Nu îi plăcea să pară că era o ratată și, înainte să se poată opri, scoase porumbelul pe gură, fără să știe dacă o spusese pentru a-l impresiona sau pentru a-i cere sfatul.

— Tocmai mi s-a oferit un loc de muncă în Paris. Ted, nu știu ce să fac, continuă plângând din nou, dar el nu putea să audă. Am aflat noaptea trecută.

— Ce fel de slujbă?

— La comisia de admitere a Universității Americane din Paris. Jumătate de normă și un apartament.

— Glumești? Este exact domeniul în care ești expertă. Acceptă! Se temuse că va zice asta.

— De ce? Dacă nu o să îmi placă?

— Cât de rău poate să fie în Paris? Aici nici măcar nu avem instalații sanitare interioare.

Brusc se simți fericită că nu mai erau împreună.

— Dacă nu o să îți placă, poți renunța și te întorci acasă, adăugă el. Ai nevoie de o schimbare, Brig. Cred că amândoi nu ne mai găseam locul în Boston, dar nu voiam să recunoaștem.

— Nu ne-am mai găsit locul nici în propria relație, spuse ea cu onestitate.

— Da, și asta. Este greu să faci schimbări. Totul este așa de confortabil și îți vine greu să te muți. Poate îți prinde bine puțină dezordine și să faci ceva diferit pentru o vreme. Poți învăța franceza.

— Este o școală americană, îi aminti ea.

— Într-un oraș francez. Nu știu, Brig. Este decizia ta, dar după mine pare un răspuns la o rugăciune. Nu prea mai ai ce face în Boston și ești bună în domeniul tău. Dacă ei îți oferă o slujbă cu jumătate de normă, o să ai timp să scrii cartea la care lucrezi. Ce naiba, încearcă! Câteodată cred că “ce naiba” este răspunsul potrivit. Nu ai nimic de pierdut. Nimic nu e ireversibil, cu excepția morții. Și nu o să mori dacă te muți la Paris pentru o vreme. S-ar putea chiar să-ți placă.

Fusese atât de ocupată să se sperie că totul va merge prost, încât nu se gândise la asta. Dar el avea dreptate. Dacă îi va plăcea? Era singurul scenariu la care nu se gândise.

— Știu că îți e frică, Brig, adăugă el. Tuturor ne este. Mi-a fost frică de moarte când am venit aici, dar nu aș fi ratat ocazia pentru nimic în lume. Știu că te-a marcat ceea ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Dar câteodată trebuie să riști. Ești tânără și probabil vei regreta toată viața dacă nu accepți. Asta am crezut că se va întâmpla aici. Dacă aș fi refuzat acest șantier pentru ca noi să rămânem împreună, aș fi regretat pe veci. Nu am vrut să se întâmple asta.

Ea înțeleșese, dar tot o durea.

— Ai fi putut să mă iei cu tine. Nu îi spusese asta niciodată înainte de plecarea lui și se simți bine că, în sfârșit, o scosese de pe suflet.

— Nu, nu puteam. Nu ți-ar fi plăcut aici. Crede-mă, aici nu e Paris. Este cald, praf și murdărie. Îmi place, dar condițiile de viață sunt dezgustătoare. Știam deja, după câte șantiere am vizitat. Ai fi plecat de aici în zece minute, spuse el, iar ea zâmbi la acest gând.

— Da, probabil ai dreptate. Sună groaznic.

— Dar este ceea ce îmi place să fac. Trebuie să faci ceea ce îți place. Scrie cartea, mergi la Paris, schimbă locurile de muncă, găsește un bărbat care să îți placă la nebunie, care nu o să fugă în Egipt după șase ani. Mi-e dor de tine, Brig, dar sunt fericit. Sper că, până la urmă, acest lucru a fost bun pentru amândoi. De asta te-am sunat. Îmi făceam griji pentru tine, mă simțeam vinovat. Știu că a fost un lucru prostesc să renunț la tot după șase ani. Dar a trebuit să o fac. Sper să descoperi ceea ce vrei să faci. Poate este Parisul. Sper că este.

— Poate, răspunse ea gânditoare.

Se bucura să îl audă, dar nu mai părea să fie al ei. Probabil nu fusese niciodată. Erau două persoane care se cunoscuseră, dar care, de fapt, nu avuseseră o legătură specială. Știa asta acum. Și poate nici nu erau potriviți unul pentru celălalt. Poate nu va găsi niciodată bărbatul potrivit. Dar Ted avea dreptate dintr-un punct de vedere. Nu putea să rămână încremenită pe veci în Boston, așteptând să-i înceapă viața. Trebuia să-și ia viața în mâini, fără să se gândească la cât ar fi fost de înspăimântător sau care erau riscurile. Și cât de riscant putea fi în Paris? El avusese dreptate și cu asta. Dacă îi va plăcea? Și dacă nu, ar putea să se întoarcă acasă. Dintr-odată era bucuroasă că o sunase. Îi dăduse curaj când avea nevoie. Telefonul lui se dovedise de mare ajutor.

— Anunță-mă ce ai decis. Trimite-mi e-mailuri din când în când!

— Așa voi face, spuse ea încet. Mulțumesc de telefon, Ted. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Nu, nu-i adevărat, spuse el onest. Tu știi ceea ce trebuie să faci. Doar fă-o! Riscă, Brig! Nu va fi așa de înfricoșător cum crezi. Niciodată nu e așa.

Îi mulțumi din nou și încheiară conversația un minut mai târziu, după care ea mai privi telefonul câteva momente, gândindu-se la tot. Telefonul lui i se părea un lucru atât straniu, cât și bun. Un fel de final. Aveau nevoie de asta și nu avuseseră parte înainte ca el să sune. Fusesse prea laș s-o facă până acum. Dar măcar a avut curaj, în sfârșit.

Dorea să se gândească la oferta celor de la Paris. Nu voia să ia decizii pripite. Avea nevoie de câteva zile. Se întreba dacă ar trebui să vorbească cu Amy sau cu mama ei. Se întoarse la computer și citi din nou e-mailul. Era simplu și clar, o ofertă bună, într-un oraș pe care îl iubea. Și avea și un prieten acolo, pe Marc. Era mai mult decât un prieten, știa, dar nu dorise să riște. Și, înainte să se răzgândească, apăsă butonul de răspuns. Le mulțumi pentru oferta lor amabilă. Le spuse că știa că era o școală excelentă și că o încântase foarte mult interviul lor. Și-a dat seama că scrisoarea pe care o scria vorbea în locul ei. Apoi își ținu respirația și scrise rândul următor. Îi venea să urle în timp ce îl scria. “Accept oferta dumneavoastră. Mi-ar plăcea să închiriez unul dintre apartamentele de care ați pomenit. Vă mulțumesc mult. Ne vedem în două săptămâni.” Semnă e-mailul și apăsă butonul de

trimitere. Crezu că o să leșine. Dar o făcuse! Dacă nu îi plăcea, putea renunța oricând și se întorcea acasă. O nouă viață tocmai începea.

CAPITOLUL 22

După ce trimisese e-mailul, Brigitte se gândise să îi scrie și lui Marc, dar hotărî să nu o facă deocamdată. Ar fi fost prea mare presiunea pentru amândoi și prea intensă anticiparea a ceea ce se va întâmpla sau nu. Era și așa destul de emoționată din cauza slujbei, nu mai era cazul să o îngrijoreze ce va simți el pentru ea în următoarele două săptămâni. Așa că nu îi spuse nimic. El îi scrisese câteva zile mai târziu, iar ea se purtă ca și cum lucrurile erau neschimbate în Boston. Îi spusese că începuse să scrie, că vremea era frumoasă și îl întrebă despre cartea lui. Schimbul lor de e-mailuri fusese unul obișnuit și prietenesc, ceea ce și dorea în acel moment, cel puțin până avea să ajungă acolo.

Avu nevoie de două zile să prindă curaj pentru a-i spune mamei sale și apoi de încă o zi ca s-o anunțe pe Amy. Mama ei fu surprinsă, dar nu în totalitate. Dorea să știe dacă la mijloc era și ceva legat de acel scriitor care o ajutase la arhive, dar Brigitte îi spuse că nu avea nici o legătură, ceea ce nu era cu totul adevărat, dar încă nu voia să recunoască. Indiferent de motiv, mama ei credea sincer că era o idee bună. Îi spuse că nu suportă să o știe așa de departe de ea, dar că va fi o experiență minunată pentru ea și, poate, chiar ceea ce avea nevoie. Mama ei era conștientă că viața lui Brigitte stagnase pentru o vreme. Parisul avea să fie o experiență minunată pentru ea. Marguerite îi promise că o va vizita în toamnă, căci, după ce citise tot materialul pe care Brigitte îl strânsese pentru ea, decise să viziteze și castelul.

Dintr-un anume motiv, îi fusese mai greu să îi spună lui Amy. Se simțea vinovată că pleca din Boston, era ca și cum ar fi părăsit-o, lăsând-o să se descurce singură cu cei doi copii ai săi. Dar era o alegere pe care Amy o făcuse când se hotărâse să aibă cei doi copii și nu se plânsese niciodată.

— Ce faci? o întrebă Amy, privind-o insistent, după ce Brigitte o anunță ce avea de gând în timp ce se aflau la bucătărie.

Mormăi ceva, după care o întrebă pe Amy dacă poate să vină până la ea câteva minute. Amy își dăduse seama că se întâmplase ceva din momentul în care ea pășise în casă. Brigitte părea stingheră și emoționată, iar Amy avea sentimentul straniu că avea de gând să-l urmeze pe Ted în Egipt și spera să nu facă așa ceva. Era complet nepregătită pentru anunțul legat de Paris și fusese luată prin surprindere.

— Am acceptat o slujbă la Universitatea Americană din Paris și mă mut acolo, repetă Brigitte tristă. Îi fusese mult mai greu decât se așteptase, dar trebuia să îi spună. Plec în zece zile.

— La naiba, fată! izbucni Amy, radiind. Este fantastic! Cum s-a întâmplat asta, și când? Nu mi-ai spus niciodată că ai aplicat acolo.

— Păi nu am aplicat, ba nu, am aplicat, dar nu vorbeam serios. Marc a aranjat o întâlnire cu un prieten al lui când am fost acolo. Am mers la interviu doar ca să îi fac pe plac. Mi-au trimis un e-mail acum trei zile. Îmi era prea frică să îi spun. Credeam că te vei supăra.

Îi zâmbi prietenește. Amy era cea mai generoasă persoană pe care o cunoștea, care se bucura mereu pentru victoriile și succesele

altora, în loc să se bucure de eșecurile lor, cum fac mulți alții. Era încântată să vadă că era fericită pentru ea.

— Bineînțeles că sunt tristă. Îmi va fi dor de tine. Dar aici nu mai e nimic pentru tine. Ai făcut destule. A fost bine pentru o vreme, dar Ted a plecat, slujba ta s-a dus de râpă, ai putea la fel de bine să îți miști fundul în Dodge-ul acela al tău și să încerci ceva nou. Nici că se putea ceva mai bine ca Parisul. Ce crede tipul acela? Marc, sau mă rog, cum îl cheamă.

— Nu i-am spus. Și i-am trimis angajatorului un e-mail, rugându-l să nu îmi spună. Este prea mult pentru mine în momentele astea. Nu fac față și așteptărilor lui, și noii slujbe.

Amy era surprinsă. Se gândea că la mijloc era mai mult decât atât. Brigitte părea agitată și din cauza lui, nu doar a noului loc de muncă.

— Îl vei anunța când vei ajunge acolo? Amy credea că ar fi fost straniu să nu îi spună, cu toate că își cunoștea prietena foarte bine și știa că nu îi plăceau nici schimbările, nici riscul. Iar în momentul de față, Brigitte avea de-a face cu amândouă. Îi era frică de moarte. Totuși o va face și pe asta. Pentru prima dată, nu mai alegea calea cea mai ușoară, ci se gândea să înfrunte ceea ce îi pregătea viitorul, grijile ei se împrăștiară în cele patru vânturi. O ajutase ceea ce scrisese despre Wachiwi. Îi amintea mereu cât de curajoși fuseseră unii oameni și cum, uneori, unele lucruri se dovedesc a fi bune. Povestea lui Wachiwi avusese un final fericit. Brigitte începuse să-și spună că poate și povestea ei ar putea fi la fel. Nu se mai putea ascunde după deget toată viața, de frică să nu-și asume riscuri.

— Da, îi voi spune lui Marc când voi ajunge acolo, îi răspunde lui Amy la întrebare. Dar nu încă. Apoi recunoscut:

— Îmi e prea frică. Ce voi face dacă, înainte să plec, primesc o ofertă mai bună de la o școală de aici? Acest lucru o îngrijora de câteva zile bune și, dacă se va întâmpla, o va pune într-o mare încurcătură.

— Refuzi, prostuțo! Paris sau Boston? Asta da, decizie ușoară.

Poate așa era pentru Amy, dar nu și pentru Brigitte. Nu ar fi avut niciodată curajul să ia deciziile pe care le luase Amy și nici nu ar fi vrut. Își dorea copii, dar nu în felul în care o făcuse Amy, apelând la o bancă de spermă.

I se părea îndoielnic, iar copiii erau o responsabilitate prea mare pentru ea singură. Se consolase deja cu gândul că, dacă nu se mărita sau nu găsea bărbatul potrivit, nu va avea copii. Ea și Amy erau două persoane total diferite, cu nevoi diferite.

Cele două femei stătură de vorbă un timp, până când Amy își dădu seama, stupefiată, că Brigitte urma să plece în zece zile. Era foarte puțin timp, iar Brigitte avea o mulțime de lucruri de făcut înainte de plecare. Decisese să arunce o mulțime de lucruri și restul să le depoziteze. Apartamentul pe care i-l ofereau în Paris era deja mobilat și, în plus, nu dorea să ia prea multe cu ea. O întrebă pe Amy dacă voia ceva de la ea, iar aceasta îi spuse că va veni în cursul săptămânii, înainte ca apartamentul să fie eliberat.

— Și când ai de gând să îi spui tipului? Întrebă, curioasă de relația lui Brigitte cu Marc. Ea susținea în continuare că sunt doar prieteni, dar Amy nu o credea. De fiecare dată când vorbea de el avea o

scelipire specială în ochi și insista prea mult pe faptul că sunt “doar prieteni”.

— Îi voi spune când ajung la Paris. Poate după ce mă aranjez.

— Nu aștepta prea mult, o atenționează Amy. Dacă este un tip bun, pune altcineva mâna pe el.

— Dacă se va întâmpla asta, atunci înseamnă că nu ne era scris să rămânem împreună, replică imperturbabil, Brigitte. Se gândi la Wachiwi, care se îndrăgostise de Jean și plecase în Franța cu el, dar sfârșise prin a se mărita cu fratele lui. Niciodată nu poți să știi ce se va întâmpla. Fiecare destin are ceva ce nu poate fi explicat. Același lucru era valabil și pentru relația ei cu Marc. Indiferent ce se va întâmpla cu ei, va fi bine. Era convinsă de asta acum. Și nu dorea să grăbească lucrurile.

Apoi îi spuse lui Amy că Ted o căutase, surprinzându-și din nou prietena.

— Ce dorea?

— Cred că un fel de încheiere. A fost în regulă. La început a fost ciudat să îl aud. M-a sunat imediat după ce am primit e-mailul de la Paris, când eram isterică. Dar de fapt m-a ajutat. El e de părere că ar trebui să plec.

— Bineînțeles că e de acord. Dacă vei merge la Paris vei avea o nouă viață, iar el nu se va mai simți vinovat că te-a părăsit într-o clipită, și încă și de Sfântul Valentin. Amy nu acceptase lipsa de delicatețe de care dăduse el dovadă în momentul în care o părăsise. Își pierduse tot respectul pentru el când făcuse asta și îi părea foarte rău pentru Brigitte.

— Poate a fost mai bine așa. Puteam să irosesc alți cinci sau șase ani. Nu a fost niciodată bine, recunosc în fața prietenei sale. Nu am vrut să deschid ochii mai bine.

— Putea totuși să o faci mai delicat, ripostă Amy cu severitate.

— Da, ar fi putut, recunosc Brigitte. Nici măcar nu mai sunt supărată pe el. Totuși a fost ciudat să vorbim, eram complet detașați unul de celălalt. Parcă eram doi străini. Poate așa am fost mereu.

Amy dădu din cap fără să comenteze. Nu avusese niciodată o părere bună despre relație sau despre el. Era genul care părea să nu pună suflet decât în munca lui. Spera ca tipul cel nou din Paris să fie mai bun, în cazul în care Brigitte se hotăra să înceapă o relație cu el. Se întrebă dacă o va face, întrucât, după cum păreau lucrurile, existau toate șansele. Și nu mai putea să invoce geografia ca scuză pentru a o evita. Poate din acest motiv era precaută și nu îl anunțase încă. Voia să aibă opțiuni sau, cel puțin, asta era părerea lui Amy. Nu-și dorea decât un bărbat potrivit pentru Brigitte. Spera că va fi acesta.

Brigitte își petrecu restul săptămânii punând în cutii lucrurile pe care dorea să le păstreze și le puse deoparte pe cele pe care dorea să le dea. Se descotorosi de cărți, amintiri care nu mai însemnau nimic pentru ea, echipamentele de sport ale lui Ted, care plecase și nu le ceruse înapoi. Era uimită de câte lucruri adunase. Făcu un bagaj cu lucrurile pe care dorea să le trimită la Paris pentru apartamentul ei de acolo, fotografiile cu mama ei, câteva cărți de referință și lucrări de cercetare și câteva obiecte sentimentale de care știa că o să îi fie prea dor dacă le va depozita în niște cutii. Erau fotografiile cu ea și părinții ei de când era mică și o fotografie frumoasă cu Amy și copiii ei. Puse

deoparte toate fotografiile pe care le avea cu Ted. Nu mai avea nevoie de ele și se gândea de multe luni să le pună deoparte. Acesta era un moment bun să sorteze lucrurile și să arunce tot ce nu-i mai trebuia sau care făcea parte dintr-o perioadă apusă din viața ei. Puse într-o cutie toate amintirile ei cu Ted, urmând să le depoziteze pe undeva. Nu avea încă puterea să le arunce.

În sfârșit, totul era terminat. Apartamentul era gol, bagajele făcute, mobila fusese dusă la păstrare. Amy luase câteva lucruri, iar Brigitte îi dădu și canapeaua pe care o cumpărase cu Ted. Nu mai avea nevoie de ea și, dacă se întorcea, voia să o ia de la zero. Deocamdată, însă, pentru ea începea o viață nouă la Paris.

Ultima seară petrecută cu Amy a fost plină de voie bună și de lacrimi. Își amintiră de lucrurile prostești pe care le făcuseră împreună, de farsele pe care și le făcuseră una alteia și prietenilor. Brigitte își aminti de nașterea celor doi copii ai lui Amy, de faptul că fusese acolo, iar acum va fi la mii de kilometri distanță. De data aceasta, însă, plecarea nu o mai îngrijora la fel de tare ca la început.

— Știu că sună aiurea, dar simt că în sfârșit m-am maturizat, îi spuse lui Amy pe când stăteau în bucătărie. Cred că am fost cu capul în nori prea mult timp și nu mi-am dat seama. Este pentru prima oară când iau o decizie atât de importantă și nu dau înapoi.

— Cred că de data aceasta l-ai prins pe Dumnezeu de picior, o lăudă Amy. Era în totalitate de acord cu decizia ei de a pleca la Paris. Chiar dacă se dovedea că nu era locul de muncă potrivit, era totuși o idee bună că încercase și, în plus, îi deschidea noi perspective.

— Sper că vei reuși să ai o relație cu Marc, fu tot ce îi mai spuse lui Brigitte.

— Nu mă aștept decât la prietenie, nimic altceva, răspuse Brigitte, care aproape că vorbea serios. Dar nu era complet adevărat.

— La asta te aștepti tu. Dar ce vrei de fapt, Brig? Dacă ai avea o baghetă magică, ce ți-ai dori? O viață cu acest tip sau cu altcineva? Era o întrebare importantă, iar Brigitte se gândi bine înainte să răspundă. Când o făcu, vorbi aproape în șoaptă.

— Nu îl cunosc atât de bine încât să fiu sigură. Dar, poate, o viață cu el. Este un om bun și chiar îmi place. Ne înțelegem, ne respectăm reciproc și cred că avem multe în comun. Ar fi un început bun.

— Îmi place ce aud, spuse Amy, zâmbindu-i prietenei sale. Îți țin pumnii ca să meargă totul bine. O să îmi lipsești la nebulie.

— Boston nu este așa de departe. O să vin în vizită. Voi veni oricum la New York ca să îmi văd mama.

— Și dacă voi reuși vreodată să-i îmblânzesc pe acești indieni sălbatici ai mei, voi veni în Europa.

Știau însă amândouă că acest lucru nu se va întâmpla curând. Amy avea nevoie de fiecare bănuț pentru copii. Nu avea pe nimeni care să o ajute, ceea ce făcea ca dorința ei de a avea copiii să fie și mai nebunească.

— Te voi suna, îi promise Brigitte la plecare. Aveau și poșta electronică. Oricum, își trimiteau e-mailuri destul de des și când era în Boston. Faptul că va fi la mii de kilometri depărtare de Amy îi va lăsa

totuși un mare gol în suflet. Era obișnuită să o vadă pe hol la lucru sau undeva în apropiere de ea.

Vărsară amândouă câteva lacrimi, se îmbrățișară, apoi Brigitte fugi pe scări în jos, făcând semn cu mâna și plecă spre casă. Își vânduse mașina cu o săptămână înainte și chiar primise o sumă decentă pe ea. O viață întreagă fusese desființată în zece zile. Doisprezece ani în Boston se încheiaseră.

Nici una dintre școlile la care își trimisese CV-ul nu îi făcuse vreo ofertă de ultimă oră. Prin urmare, decizia de a accepta oferta din Paris fusese o idee bună. Brigitte se întrebă dacă nu cumva oferta de la Paris era singura pe care o va primi. Îi trimise lui Ted un mesaj cu câteva zile înainte să plece, în care îi mulțumi pentru discuția stimulantă pe care o avuseseră. O ajutase foarte mult. Fusese impulsul de care avea nevoie pentru a merge mai departe. Și aștepta acum să vadă dacă sosirea ei avea să fie de bun augur sau nu. Trebuia să vadă ce se va întâmpla când va merge la Universitatea Americană din Paris și, apoi, să se vadă cu Marc.

A doua zi după ce Brigitte își luase la revedere de la Amy, închirie o mașină și plecă la New York. Nu voia să ia avionul, pentru că avea două valize mari, iar drumul cu mașina era plăcut. Era o zi frumoasă de iunie, soarele strălucea și ea se trezi cântând la volan. Era fericită de alegerea ei.

Petrecu trei zile împreună cu mama ei. Fuseseră la teatru, iar apoi în oraș la cină. Mama ei îi arătă cum își organizase informațiile pe care Brigitte i le dăduse și cât de bine se potriveau cu ceea ce avea ea deja. Totul era în regulă și puteau urmări ușor firul familiei lor până în

1750. Mama ei dorea încă să ia urmele strămoșilor săi de dinainte de 1750, până în perioada în care fusese construit castelul, în secolul al XII-lea și, cum se afla pe pista corectă, era sigură că putea face asta singură.

— Cum merge cu cartea? o întrebă pe Brigitte după cină.

— N-am mai avut timp să lucrez la ea, am fost prea ocupată cu împachetatul. O să mă reapuc de scris când ajung la Paris.

— Este minunat, spuse Marguerite, zâmbindu-i mândră. O slujbă nouă, un oraș nou, o carte nouă, poate și un alt bărbat.

Spera asta pentru binele ei. Fie că era Marc sau altul, doar să fie fericită. Brigitte arăta foarte mulțumită. Arăta așa încă de când s-a întors din Franța. Când mama ei o văzuse ultima oară, era încă încântată de excursia făcută și de tot ce descoperise. De atunci mai avusese însă câteva căderi urâte, care o duseseră la decizia de a părăsi Bostonul. Nu regreta, îi era doar puțin teamă. Zi după zi, decizia i se părea din ce în ce mai bună. Avea încredere în noua slujbă. Marea ei întrebare era legată de Marc.

Își trimiseseră câteva e-mailuri, foarte prietenești. Școala era aproape de sfârșit, iar el era încântat. Zicea că în august vrea să meargă în vacanță la munte, să viziteze câțiva veri mai îndepărtați. Mai spunea că în iulie va fi în Paris. O întreba ce făcea în iulie, iar ea îi zise că încă nu avea nici un plan, ceea ce era adevărat. Voia să se obișnuiască cu slujba și cu orașul. Îi spuse că are o nouă slujbă, dar nu preciză unde. Iar el uitase să o întrebe la care școală, așa că nu era nevoie să se eschiveze de la răspuns. Nu mințea, doar că nu îi spunea. Un păcat de omisiune, nu de minciună. În cele din urmă îi va mulțumi pentru faptul

că o prezentase prietenului său de la universitate, dar nu acum. Voia să îl vadă înainte să îi spună ceva, să își dea seama ce simte. Existaseră niște ape tulburi în relația lor, prietenia de care se bucuraseră amândoi și săruturile de sub Turnul Eiffel din ultima ei noapte la Paris. Nu știa pe ce drum o vor lua sau pe cine dorea, prietenul sau bărbatul. Și de data asta nu mai era doar în trecere prin oraș. Urma să locuiască acolo, deci relația dintre ei ar trebui să însemne ceva pentru amândoi, nu să fie doar un simplu accident. Nu dorea să facă aceeași greșeală pe care o făcuse cu Ted, să intre prea ușor într-o relație fără să pună întrebările potrivite. De data aceasta dorea răspunsuri înainte să facă saltul. Nu voia să fie leneșă sau speriată, dorea să fie înțeleaptă și să deschidă bine ochii, nu doar inima.

În noaptea în care plecă din New York, ieși mai devreme la cină cu mama ei. Au stat la taclale până în momentul în care trebui să plece către aeroport, apoi mama ei o îmbrățișă puternic înainte să plece.

— Ai grijă de tine, draga mea. Să te distrezi și sper să întâlnești acolo o mulțime de oameni buni.

Și-au promis să se sune, iar Brigitte știa că o vor face. Se sunau adesea, își făceau griji una pentru cealaltă. Marguerite avea lacrimi în ochi când o sărută. Nu-și dorea decât ca fiica ei să fie fericită. Același lucru și-l dorea și Brigitte, sperând că va găsi la Paris ceea ce căuta.

În timp ce cobora cu liftul, era încântată de faptul că în exact nouă ore va fi acolo. Abia aștepta.

CAPITOLUL 23

Pleca la miezul nopții cu un avion Air France. Urma să ajungă în Paris la prânz, ora locală. Cei de la biroul de resurse umane o anunțaseră că administratorul clădirii o va aștepta cu cheile și îi trimiseseră adresa într-un e-mail. Era pe strada du Bac, chiar lângă casa lui Tristan și a lui Wachiwi, ceea ce părea de bun augur.

Era un zbor de șase ore, cu o diferență de fus orar de șase ore față de New York. În avion serviciile erau excelente și nu era nici aglomerație. Cele două locuri de lângă ea erau libere, așa că se putu întinde, se acoperi cu o pătură și adormi. Se simțea odihnită când se trezi și luă micul dejun. Cornuri cu ciocolată, fructe și cafea. Imediat după aceea aterizară.

Trecu fără probleme controalele la imigrări și vamă, găsi un cărucior pentru bagaje, apoi reuși să le urce într-un taxi parizian. Îi dădu taximetristului adresa în franceză. Acesta dădu din cap în semn că a înțeles și după o clipă era în traficul intens din Roissy către oraș. Le luă aproape o oră să ajungă. Odată ajunsă în oraș, începu să se uite în jurul ei. Străzile de pe malul stâng îi erau deja familiare de la ultima ei ședere aici din aprilie și se emoționează când trecură pe lângă casa lui Tristan de pe strada du Bac în drumul către noua ei adresă. Tristan și Wachiwi erau acum parte din viața ei și aveau să devină tot mai importanți pe măsură ce avea să continue să scrie la carte, care le va reda viață pentru ea. Se simțea de parcă ei erau cei mai buni prieteni ai

ei sau rudele dragi pe care abia aștepta să le revadă. Putea să îi vadă în paginile pe care le scria.

Plăți taximetristului, introduse codul ușii exterioare, o deschise, păși printr-un pasaj îngust către o curte și apăsă soneria pe care scria „Administrator”. Era apartamentul în care locuia femeia care administra clădirea. Clădirea era veche și fermecătoare, dar totul era bine întreținut și curat. Administratoarea înțelese imediat cine era, îi înmână cheile, arătă cu degetul în sus și zise “Troisième étage”, al treilea etaj. Brigitte îi mulțumi și văzu că în clădire era un lift de forma unei colivii minuscule, puțin mai mare decât un coș de pâine. Puse bagajele în lift unul peste altul și, pentru că ea nu mai avea loc înăuntru, o luă pe scări în sus. Știa că etajul trei în Franța era echivalentul etajului patru din SUA și abia mai respira când ajunsese sus, dar trebuia să-și scoată valizele din cușca îngustă.

Deschise ușa apartamentului și, deși cei de la școală o preveniseră că era micuț, arăta mult mai bine decât se aștepta. Avea vedere liberă de pe acoperiș și la mică distanță putea vedea în curtea plină de copaci a unei mănăstiri de maici, apoi i se tăie respirația când privi drept înainte. O perspectivă perfectă asupra turnului Eiffel, iar noaptea, când luminițele se aprindeau, va avea un spectacol de lumini numai pentru ea. Era apartamentul perfect. De acum înainte artificiile și scânteile din noapte aruncate de turnul Eiffel vor fi chiar în fața ferestrei sale. De-abia aștepta. Se așeză și zâmbi în timp ce privea în jur, apoi porni să exploreze apartamentul. Zâmbea cu gura până la urechi. Avea o bucătărie micuță, ca pentru șoricei, cu un aragaz în miniatură, un cuptor cu microunde și un frigider suficient de mare încât

să încapă câteva alimente. Dar totul era curat și îngrijit. Nu exista nici un dormitor, doar o cameră mare unde avea să doarmă și să locuiască, apoi își dădu seama că putea să vadă Turnul Eiffel chiar din pat. În fața ferestrei era o masă rotundă, cu patru scaune. Mobila era învechită, dar drăguță. Tapițeria era de culoarea fulgilor de ovăz, iar perdelele erau dintr-un satin vechi roz. Mai erau și două fotolii din piele așezate în fața unui șemineu și o canapea mică, dincolo de pat. Era o cameră încăpătoare în care te puteai distra, locui, avea o viață, dar lucrul cel mai frumos la ea era panorama. Inspectă și baia observând că era placată cu marmură, iar cada avea dimensiunile potrivite. Avea tot ce dorea; se așeză pe pat și zâmbi ștregărește.

— Bine ai venit acasă, zise cu voce tare, și chiar se simțea așa. Mai avea de despachetat, dar nu voia încă să înceapă. Trebuia să facă altceva înainte. Ceva ce amânase prea mult.

Luă telefonul și formă numărul lui Marc, pe care îl luă complet prin surprindere. Nu vorbiseră la telefon decât o singură dată din aprilie, deoarece, de regulă, își trimiteau e-mailuri. Era realmente uimit să o audă, dar foarte încântat.

— Te-am prins într-un moment nepotrivit? Întrebă ea precaută. Auzea zgomot în jurul ei, iar el părea să fie ocupat.

— Nu, deloc. Sunt doar foarte leneș. Sunt la o cafenea. Cea la care am fost prima oară la cafea amândoi, vizavi de hotelul tău. Vin des aici.

Îi plăcea să meargă acolo pentru că îi amintea de ea. Iar ea știa foarte bine unde era cafeneaua. În timp ce vorbea cu el, își luă

puloverul, ieși din apartament, închise ușa și o luă la fugă pe scări. Era la doar la câteva străzi distanță, ceea ce era în avantajul ei.

— Unde ești tu? dorea să-l ajute să o vadă în gând.

Încerca să își dea seama din vocea ei, iar ea zâmbea, în timp ce fugea, încercând să nu lase să observe că i se tăia respirația. Între timp traversase curtea, ieșise pe ușa exterioară și apoi în strada du Bac.

— Tocmai ies din apartament. Mă duc la o plimbare, încercă ea să justifice zgomotul din jurul ei. Voiam doar să te salut.

— Este frumos din partea ta. După glas, părea fericit. Ar fi vrut să îi spună că i-a lipsit, dar nu îndrăzni. Fusese mult prea clară când îi spusese că nu pot fi decât prieteni, deoarece locuiau departe unul de celălalt. Dar, și fără să-i spună, îi dusesese dorul din momentul în care plecase. Pentru un timp, prea scurt, ea îi umpluse zilele și nopțile, iar de atunci viața îi părea sumbră fără ea. Se gândea să meargă la Boston în vacanță ca să o vadă, dar nu adusesese în discuție subiectul. Plănuia să pună problema pe tapet curând și să vadă cum va reacționa la sugestia lui.

— Cum merge cartea?

— De câteva săptămâni nu am mai avut timp să lucrez la ea. Am fost prea ocupată.

— Cum este noua ta slujbă?

— Nu am început încă. Abia săptămâna viitoare.

El era încă dezamăgit că nu acceptase oferta de la Paris, dar nu-i spuse nici asta. În acel moment ea ajunsese chiar peste drum de el, îl vedea la cafenea. Stătea la o masă mică și arăta exact cum și-l amintea. Părul îi era puțin mai scurt și purta o jachetă pe care o mai

văzuse și care îi plăcea. Inima i se opri un moment în timp ce îl privea fără ca el să-și dea seama. Era mai mult decât un prieten. Era sigură că atunci când îl va vedea va ști asta.

O simțise încă din seara în care îl sărutase, iar acum nu mai avea nici un motiv de îndoială. Stătea tăcută în timp ce îl privea, radiind de fericire că se întorsese. Se întreba dacă Wachiwi simțise la fel când îl văzuse pentru prima dată pe Jean sau mai târziu pe soțul ei. Ceva tresări în corpul ei și era sigură că era inima ei. Era atât de fermecată de ceea ce vedea, încât uitase să mai vorbească cu el la telefon și observă că el se îngrijorează.

— Mai ești acolo? Crezuse că se întrerupsese convorbirea, iar ea începuse să râdă. În timp ce râdea, putea să îl vadă și pe el zâmbind. Era amuzant să-l privească fără să știe că ea era acolo.

— Nu, nu sunt acolo, sunt aici, făcu ea, tachinându-l.

— Unde? Ce vrei să spui? Râdeau amândoi și, parcă simțind-o lângă el, se întoarse și atunci o zări peste drum, apropiindu-se încet de el. Fără să se gândească, se ridică în picioare, o privi uimit, apoi porni spre ea. Se întâlniră pe trotuar, iar el se uita la ea cu privirea cea mai tandră și plină de iubire.

— Ce faci aici? o întrebă confuz.

Era o himeră, ca și cum dorința lui de a o vedea se împlinise.

— O mulțime de lucruri, cred, răspunse ea în cel mai mare secret. Am acceptat o slujbă aici, cea pe care mi-ai găsit-o la Universitatea Americană. Aveam de gând să îți mulțumesc, dar voiam să îți fac o surpriză venind aici.

— Când ai ajuns? Voia să știe tot. Zâmbea în timp ce stăteau față în față și se țineau de mână, iar oamenii treceau pe lângă ei. Parisul era obișnuit cu îndrăgostiții și nimănui nu îi păsa dacă blocau trotuarul, lor nici atât. Nu aveau ochi decât unul pentru celălalt.

— Acum trei ore, îi răspunse ea. Mi-au dat un apartament pe strada du Bac. De la fereastra mea se vede perfect turnul Eiffel. Apartamentul este mic cât o marcă poștală, dar deja îl iubesc.

Spera că și lui îi va plăcea. Scaunele mari din piele vor fi perfecte pentru el când va veni în vizită.

— Și vei lucra aici?

Părea extaziat. Era fericit și spera că și ea este. Dorea ca amândoi să facă pasul acesta în mod conștient și ea voia același lucru.

— Trei zile pe săptămână plus cartea.

— Pentru cât timp? Deja părea îngrijorat, nu voia ca ea să plece.

— Mi-au oferit un an. Apoi vom vedea.

El dădu din cap. Poate până atunci va deveni scriitoare și va locui cu el. Spera asta. Acum, că ea era aici, avea nenumărate planuri pentru ei doi, dacă ea era de acord.

Ea se uită la el timid. Voia ca el să știe și restul. Fusese foarte răbdător cu ea data trecută și i se părea corect să îi spună. Nu mărturisise nimănui. Dorea să se întâlnească întâi cu el.

— Nu am venit doar pentru slujba aceasta, spuse ea încetișor în timp ce el se apropie de ea și îi atinse tandru fața cu degetele lui blânde, ceea ce îi aminti de ultimul lor sărut. Așa o atinsese și atunci.

— Atunci de ce ai venit? o întrebă el. Uitaseră amândoi de telefoane și încă le țineau în mână, conectate unul la celălalt, la fel cum erau și ei. O legătură care nu putea fi niciodată ruptă și care sperau că va dura pentru totdeauna.

— Am venit pentru tine, pentru noi, să văd ce se va întâmpla dacă locuim în același oraș...

— Foarte curajos din partea ta, spuse el și o sărută, apoi o privi din nou.

— Wachiwi m-a ajutat să o fac. M-am gândit că dacă ea a putut fi atât de curajoasă, pot și eu să fiu. Nu am vrut să ratez șansa.

Era pentru prima dată în viața ei când făcea așa ceva.

— Și ce îți dorești să se întâmple? o întrebă el.

— Ceea ce este menit să se întâmple. Trebuia să văd ce înseamnă asta și ce însemnăm unul pentru celălalt.

— Cred că știm.

Ea dădu din cap. El se înapoie la masa abandonată pe care lăsa niște bani, după care se întoarse, o luă după umeri și porniră spre apartamentul ei. Avea servieta cu el și o balansa în timp ce mergeau pe strada du Bac. Zâmbiră când amândoi văzură casa lui Tristan, iar un minut mai târziu erau deja la noua ei adresă și ea îl invită să urce. Urcară scările, tachinându-se unul pe celălalt și râzând. Scoase cheile, deschise ușa, iar el o urmă înăuntru. Ca și ei, îi plăcea ceea ce vedea. Era cald, primitor și chiar dacă era doar o singură cameră, nu era prea mic. Chiar și cu ei doi acolo, era spațiu suficient. Stăteau amândoi la fereastră, admirând peisajul. Priviră grădina mănăstirii de jos, apoi turnul Eiffel.

Era apartamentul parizian perfect. Și în timp ce o cuprindea în brațe, o sărută cu tot dorul strâns în ultimele două luni cât fusese plecată. I se păruse o eternitate, dar de fapt nu fusese așa de mult. Nu voia să mai plece niciodată de lângă el. Dorea să stea cu el la Paris, să îl descopere împreună, așa cum făcuse Tristan când a adus-o pe Wachiwi la Paris și a dus-o la curtea regelui.

— Te iubesc, Brigitte, îi șopti, apoi o sărută din nou.

O clipă, fu cuprins de spaimă, crezând că a mers prea departe, dar ea nu părea deloc deranjată când se uită la el. Zâmbea și părea să se simtă bine și liniștită.

— Și eu te iubesc.

De data asta era sigură. Nu îi era nici teamă și nu avea nici o îndoială. De data asta știa că totul era bine. Căutările ei în viața strămoșilor Sioux o duseseră la el, iar el o găsisese, așa cum fusese menit să se întâmple. A fost un miracol pentru amândoi. Destinul. Planul perfect. Știa amândoi că ea venise ca să rămână. Așa cum făcuse și micuța indiană Sioux, cu două sute de ani în urmă.

SFÂRȘIT

În aceeași serie:

DANIELLE STEEL
Misterele dragostei

Întoarce pagina și citește
un fragment dintr-o nouă poveste
scrisă de celebra romancieră americană!

CAPITOLUL 1 (MISTERELE DRAGOSTEI)

Hope Dunne își croia drum prin ninsoarea tăcută de pe Prince Street din SoHo, New York. Era ora șapte seara, magazinele tocmai se închiseseră și peste zarva obișnuită a comercianților se trăseseră obloanele, în așteptarea nopții. Locuia acolo de doi ani și îi plăcea. Era o zonă la modă din New York, mai prietenoasă decât un cartier rezidențial. SoHo era plin de tineri, mereu găseai ceva de văzut acolo, aveai cu cine să schimbi o vorbă și, de fiecare dată când își părăsea mansarda unde își avea refugiul, pătrundea într-o agitație stârnită de tot felul de activități. Magazinele erau pline de lumini strălucitoare.

Era perioada din an care-i plăcea cel mai puțin: decembrie, săptămâna dinainte de Crăciun. Așa cum făcuse în ultimii ani, o ignora și acum, așteptând să treacă. În ultimii doi ani, de Crăciun lucrase la un adăpost pentru oamenii străzii. Cu un an înainte, fusese în India, unde sărbătoarea nu avea nici o semnificație. Avusese un șoc puternic la întoarcerea în State după perioada petrecută acolo. Totul părea foarte comercial și superficial prin comparație.

Timpul petrecut în India îi schimbase viața și, probabil, i-o salvase. Plecase în urma unui impuls de moment și stătuse acolo mai mult de șase luni. Revenirea la viața americană fusese incredibil de dificilă. Toate posesiunile ei erau într-un depozit și se mutase din Boston la New York. Nu prea-i păsa unde locuia; era fotograf de profesie și mergea unde o ducea munca. Fotografiiile pe care le făcuse în India și în Tibet erau expuse în prezent într-o prestigioasă galerie din

centru. O parte dintre celelalte lucrări ale ei se aflau în muzee. Oamenii îi comparau opera cu cea a lui Diane Arbus¹¹. Era fascinată de sărăcie și de nenorocire. Agonia din privirea unora dintre subiecții ei îți sfâșia sufletul, așa cum pățise și ea când îi fotografiase. Munca lui Hope era profund apreciată, dar, privind-o, nimic din purtarea ei nu sugera că era celebră sau importantă.

Hope își petrecuse întreaga viață observând, compunând o cronică a condiției umane. Pentru a face asta, spunea ea mereu, trebuie să poți să dispari, să devii invizibil, pentru a nu influența starea subiectului. Studiile făcute în India și în Tibet în perioada magică petrecută acolo confirmaseră acest lucru. În multe privințe, Hope Dunne era o persoană aproape invizibilă, iar în altele, era uriașă, cu o lumină interioară și o forță ce păreau să umple o încăpere.

Îi zâmbi unei trecătoare, în timp ce mergea prin ninsoare pe Prince Street. Era tentată să facă o plimbare lungă prin zăpadă și își promise că avea să o facă mai târziu în seara aceea. Nu trăia legată de un program, nu dădea socoteală nimănui. Una dintre binecuvântările vieții ei solitare era libertatea absolută de a face orice își dorea. Era o femeie perfect independentă, extrem de disciplinată când venea vorba despre muncă și despre relația cu subiecții săi. Câteodată, lua metroul și mergea la periferie, în Harlem, rătăcind pe străzi în tricou și în blugi, fotografiind copii. Stătuse o vreme în America de Sud, unde fotografiase tot copii și bătrâni. Mergea oriunde o ducea spiritul și rareori mai făcea acum lucrări cu scop comercial. Mai realiza din când

¹¹ Diane Arbus (1923-1971), fotograf american, celebră pentru lucrările sale alb-negru înfățișând oameni devianți, marginalizați de societate sau considerați urâți (n.tr.)

în când ședințe foto pentru Vogue, dacă macheta materialului era mai neobișnuită. Dar majoritatea lucrărilor pentru revistă erau portrete ale unor oameni importanți, pe care-i găsea însemnați și interesanți. Publicase o carte remarcabilă cu portrete, o alta cu fotografii înfățișând copii și urma să-i apară în curând o carte cu fotografiile din India.

Avea norocul să poată face orice voia. Își permitea să aleagă dintre nenumăratele oferte pe care le primea. Deși îi făceau plăcere, mai realiza câte un portret clasic doar o dată sau de două ori pe an. Se concentra tot mai mult în ultima vreme pe fotografiile pe care le făcea în timpul călătoriilor sale ori pe străzi.

Hope era o femeie minionă, cu pielea albă ca de porțelan și un păr negru ca lignitul. Când era mică, mama ei o tachina spunându-i că arată ca Albă-ca-Zăpada, ceea ce, într-un fel, era adevărat. Și chiar avea sentimentul că aparținea lumii basmelor. Avea dimensiuni de elf și era neobișnuit de flexibilă; putea să se ascundă în cele mai strâmte și mai ferite spații și nimeni n-o remarca. Singurul lucru care-ți capta atenția erau ochii ei violeți pătrunzători. Erau de un albastru intens, cu o nuanță de stacojiu ca a celor mai prețioase safire din Birmania sau Ceylon, plini de compasiunea unui martor al suferințelor lumii. Cei care mai văzuseră ochi ca ai ei înțelegeau pe loc că aveau în fața lor o femeie care suferise, dar care își purta suferința cu demnitate și cu grație. În loc să o arunce în ghearele depresiei, durerea ei o înălțase într-un loc liniștit. Nu era budistă, dar împărtășea filosofia aceasta prin faptul că nu se împotriva destinului, ci se lăsa condusă de el, permițându-i vieții să o poarte de la o experiență la alta. Lucrările ei dezvăluiau profunzime și înțelepciune: acceptarea vieții așa cum este

ea, fără încercarea de a o croi după propria voință, lucru de altfel imposibil. Era dispusă să renunțe la ceea ce iubea, acesta fiind cel mai greu lucru din lume. Cu cât treceau anii și continua să învețe și să studieze, cu atât mai umilă era. Un călugăr pe care-l cunoscuse în Tibet îi spusese că era o femeie sfântă, ceea ce nu era departe de adevăr, deși nu avea nici o înclinație deosebită către vreo biserică oficială. Singura ei credință era în viață, pe care o îmbrățișa cu o atingere blândă. Era o trestie rezistentă ce se îndoia în bătaia vântului, frumoasă și viguroasă.

Când ajunse la ușa din față a clădirii sale, ninge și mai tare. Ducea pe umăr o geantă pentru camera foto, în care ținea cheile și portofelul. Altceva nu avea la ea; nu se farda, ci doar ocazional se dădea cu un ruj roșu strălucitor, când ieșea în oraș, semănând mai mult ca niciodată cu Albă-ca-Zăpada. Își purta părul negru cu reflexii albastrii pe spate, într-o coadă de cal, împletit sau în coc și, când îl lăsa liber, îi atârna până la talie. Mișcărilor ei grațioase o făceau să pară o fetișcană, iar chipul nu-i era brăzdat aproape deloc de riduri. Biografia ei de fotograf menționa că avea patruzeci și patru de ani, dar era greu să-i ghicești vârsta și puteai crede cu ușurință că era mult mai tânără. Asemenea fotografiilor pe care le făcea și subiecților ei, era cumva în afara timpului. Privind-o, îți doreai să te oprești și să nu-ți mai dezlipești ochii de la ea. Rareori purta haine colorate și se îmbrăca aproape întotdeauna în negru, ca să nu-și distragă subiecții, sau în alb când era într-o zonă cu climă fierbinte.

După ce deschise ușa de la intrare a clădirii, urcă în pas vioi scările până la etajul al treilea. Îi era frig și se bucura să se întoarcă în

apartamentul ei, unde era mult mai cald decât afară, cu toate că tavanul era înalt și, uneori, vântul se strecura prin ferestrele boltite.

Aprinse lumina și se relaxă, așa cum făcea întotdeauna, în decorul spartan. Podeaua de ciment era vopsită în negru, canapelele albe și scaunele îmbietoare erau îmbrăcate într-o lână moale, de culoarea fildeșului; nici un element al decorului nu era nelalocul lui. Era atât de simplu, încât părea aproape Zen. Pereții erau plini de fotografii uriașe în alb și negru, înrămate, alese dintre lucrările ei preferate. Peretele cel mai lung era acoperit cu o serie spectaculoasă de fotografii înfățișând o tânără balerină în mișcare. Fata era excepțional de frumoasă, o tânără dansatoare blondă, grațioasă, la vârsta adolescenței. Era o serie remarcabilă și făcea parte din colecția personală a lui Hope. Pe ceilalți pereți erau atârnate multe fotografii cu copii, câteva cu călugări din India și din ashramul unde locuise, precum și două fotografii enorme cu șefi de stat.

Apartamentul ei era aidoma unei galerii care-i expunea lucrările, iar pe o masă albă lungă, lăcuită, fixată în discuri acoperite cu burete, erau înșiruite toate aparatele ei foto, într-o ordine aproape chirurgicală. Când accepta vreo ofertă de lucru, angaja asistenți în regim de colaborare, dar, de cele mai multe ori, prefera să-și facă singură treaba. Nu nega faptul că asistenții erau utili, dar o distrăgeau. Aparatul ei preferat era o Leica veche, pe care o avea de mulți ani. Mai folosea un Hasselblad și o Mamiya în studio, dar tot cea mai veche cameră a ei îi plăcea cel mai mult. Începuse să facă fotografii pe când avea nouă ani. Urmase la Brown un program de fotografie special conceput când avea șaptesprezece ani și absolvise la douăzeci și unu cu

laude, după un proiect spectaculos, realizat în Orientul Mijlociu. După absolvire, lucrase timp de un an ca fotograf profesionist, apoi se retrăsese vreo doisprezece ani, acceptând ocazional câte una dintre foarte rarele oferte apărute după ce se căsătorise, la scurt timp după terminarea colegiului. Se reapucase de lucru de zece ani și în acest ultim deceniu își lăsase amprenta în lume, devenind tot mai cunoscută. Era deja celebră la treizeci și opt de ani, când MoMA¹² din New York îi expusese fotografiile. Fusese unul dintre punctele culminante ale vieții ei.

Hope aprinse lumânări prin încăperea și micșoră lumina din apartament. Întotdeauna o liniștea revenirea acasă, în această cameră. Dormea pe o mică platformă, la care ajungeai urcând o scară, într-un pat simplu, îngust, de unde îi plăcea să privească încăperea, având senzația că zbură pe măsură ce o fura somnul. Apartamentul era complet diferit de toate locuințele pe care le mai avusese, un alt lucru care-i plăcea la el. Întotdeauna se temuse foarte tare de schimbare și tocmai de aceea o îmbrățișase de data aceasta. Acceptarea lucrului de care se temea cel mai mult îi dădea un sentiment de putere. Demonii ei personali erau pierderea și schimbarea, dar, în loc să fugă de ei, învățase să-i înfrunte cu demnitate și cu tărie.

În partea din spate a apartamentului era o bucătărioară placată cu granit negru. Știa că trebuia să mănânce, așa că, în cele din urmă, se încumeta până acolo și încălzea o conservă de supă. În cea mai mare parte a timpului, îi era prea lene să-și facă de mâncare. Trăia cu supe, salate și ouă. În rarele ocazii când voia o mâncare adevărată, mergea

¹² Muzeul de Artă Modernă (Museum of Modern Art) (n.tr.)

singură la un restaurant simplu și mânca pe fugă, ca să scape de-o grijă. Nu se pricepuse niciodată să gătească și nici nu avea pretenții în acest sens. I se păruse întotdeauna o risipă de timp, când erau atâtea alte lucruri care o interesau mai mult – înainte, familia, iar acum, munca ei. În ultimii trei ani, munca devenise viața ei. Punea suflet în ceea ce făcea și asta se vedea.

Hope își mânca supa, privind la ninsoarea de afară, când sună telefonul mobil; puse supa jos și scotoci după telefon prin geantă. Nu aștepta nici un telefon, dar zâmbi când auzi glasul familiar al agentului ei, Mark Webber. Nu mai vorbiseră de ceva vreme.

— Unde ești? În ce fus orar? Te-am trezit?

Ea râse și se lăsă pe spate pe canapea. O reprezenta de zece ani, de când se întorsese la lucru. De obicei, încerca să o convingă să accepte oferte comerciale, dar totodată îi respecta strădaniile artistice mai serioase. Mereu spunea că, într-o zi, avea să fie unul dintre cei mai importanți fotografi americani ai generației sale, și în multe privințe era deja, fiind profund respectată de curatori și de colegii de breaslă deopotrivă.

— Sunt în New York, spuse ea, zâmbind. Și nu m-ai trezit.

— Sunt dezamăgit. Mă gândeam că ești în Nepal, în Vietnam sau în vreun alt loc înspăimântător și dezgustător. Sunt surprins că te afli aici.

Mark știa cât de mult îi displăceau sărbătorile și de ce. Avea motive bune. Dar era o femeie remarcabilă – o supraviețuitoare – și o prietenă dragă. O plăcea și o admira enorm.

— Mă gândeam să mai rămân pe-aici o vreme. Stăteam și mă uitam cum ninge. E frumos. Poate ies mai târziu să fac niște fotografii. Niște chestii drăguțe, de modă veche.

— E ger, o avertiză el. Să nu răcești.

Era unul dintre puținii oameni care își făceau griji pentru ea, și atenția lui o emoționa. Se mutase prea des în ultimii ani ca să mai păstreze legătura cu vechii ei prieteni. Locuise în Boston de la terminarea colegiului, dar, când se întorsese din India, hotărâse să se mute în New York. Hope fusese întotdeauna o singuratică, și acum era chiar mai mult ca niciodată. Asta îl îngrijora, dar ea părea mulțumită de viața ei așa cum era.

— Abia am ajuns acasă, îl liniști ea, și mâncam niște supă de pui.

— Bunică-mea ar fi de acord, spuse el, zâmbind din nou. Așadar, ce planuri ai deocamdată?

Știa că nu avea nimic de lucru momentan, de vreme ce el nu-i propusese nimic.

— Nu prea am. Mă gândeam să mă duc la casa din Cape Cod de sărbători. E frumos acolo în perioada asta.

— Câtă veselie... Numai tu ai putea crede că-i frumos. Oricine altcineva ar avea gânduri sinucigașe în perioada asta. Am o idee mai bună.

Adoptase tonul de “ți-am făcut rost de o slujbă”, și ea râse. Îl cunoștea bine și îi plăcea de el.

— Cum ar fi? Ce ofertă nebunească vrei să încerci să-mi bagi pe gât de data asta, Mark? Las Vegas în Ajunul Crăciunului?

Râseră amândoi la gândul acesta. Din când în când, îi propunea câte o idee nebunească, pe care ea o refuza aproape întotdeauna. Dar măcar trebuia să încerce. Întotdeauna le promitea potențialilor clienți că avea să-și dea silința.

— Nu, deși Vegas de sărbători îmi sună distractiv.

Amândoi știau că îi plăceau jocurile de noroc și că mergea din când în când în Las Vegas sau în Atlantic City.

— E vorba despre o ofertă chiar respectabilă și destul de demnă. Am primit azi un telefon de la o editură însemnată. Autorul lor vedetă vrea un portret pentru coperta ultimei sale cărți. Cartea nu e gata încă, dar o va termina curând, și editorul are nevoie acum de fotografie pentru catalog și machetă, ca să bage reclama pe piață. E o treabă decentă. Singura problemă e că au un deadline foarte strâns. Ar fi trebuit să se gândească mai din timp.

— Cât de strâns? Întrebă Hope, fără entuziasm, întinzându-se pe canapeaua acoperită cu lână albă în timp ce asculta.

— Au nevoie de fotografie săptămâna viitoare, pentru a programa tipărirea. Asta înseamnă să lucrezi de Crăciun, dar el te-a cerut pe tine în mod special și a spus că nu vrea să colaboreze cu altcineva. Cel puțin, tipul are bun-gust. Iar onorariul e destul de gras. E un tip important.

— Cine-i autorul?

Asta urma să îi influențeze decizia, și agentul șovăi înainte să rostească numele. Era un autor important, câștigase National Book Award și se afla mereu în fruntea listelor cu bestselleruri, dar era cam imprezibil și apăruse frecvent în presă împreună cu diverse femei.

Mark nu știa cum s-ar simți Hope să-l fotografieze, mai ales dacă nu s-ar comporta cuviincios, ceea ce n-ar fi fost de mirare. Nu exista nici o garanție că nu ar face-o. Ea prefera, de obicei, să lucreze cu oameni serioși.

— Finn O'Neill, spuse el, fără nici un comentariu în plus, așteptându-i reacția.

Nu voia să o influențeze sau să o descurajeze. Decizia depindea în totalitate de ea și n-ar fi fost deloc nerezonabil dacă ar refuza, de vreme ce fusese solicitată pe ultima sută de metri și tocmai în săptămâna Crăciunului.

— I-am citit ultima carte, spuse ea interesată. Foarte înfricoșătoare, dar o lucrare excelentă. Era intrigată. E un tip inteligent. L-ai cunoscut?

— Sincer să fiu, nu. Nu-l cunosc. L-am văzut la câteva petreceri, aici și în Londra. Pare un tip destul de fermecător, cu o înclinație către femei frumoase și fete tinere.

— În cazul acesta, n-am de ce să mă tem, spuse ea, râzând.

Încercă să-și amintească imaginea lui de pe coperta cărții pe care o citise, dar nu reuși.

— Nu fi așa sigură. Nu-ți arăți nici pe jumătate vârsta. Dar te descurci tu cu el. Nu-mi fac griji. Pur și simplu, nu știam dacă ai vrea să mergi la Londra în perioada asta. Pe de altă parte, pare mai puțin deprimant decât Cape, așa că poate ar fi o idee bună. Zbori la clasa întâi, toate cheltuielile sunt acoperite și vei sta la hotelul Claridge. El locuiește în Irlanda, dar are un apartament în Londra și momentan se află acolo...

Viețile a două femei extraordinare – o scriitoare care lucrează în mediul universitar modern și o tânără indiană – se împletesc într-o călătorie de neuitat în secolul al XVIII-lea, într-o tulburătoare poveste despre dragoste, curaj și familie.

Părăsită de bărbatul cu care credea că se va căsători, Brigitte Nicholson acceptă să-și ajute mama în cercetarea ei asupra genealogiei familiei și face o descoperire care o duce înapoi în timp, în vremea aristocrației franceze. Cum a ajuns oare stră-stră-stră-bunica ei Wachiwi, o indiană sioux, să călătorească din Lumea Nouă la curtea franceză a Mariei Antoaneta? Și cum a ajuns să se căsătorească ea cu un marchiz? Brigitte decide să pornească pe urmele acestei femei excepționale și, pe măsură ce pune cap la cap puzzle-ul călătoriei lui Wachiwi, viața ei liniștită se transformă ea însăși într-o aventură. O întâlnire întâmplătoare cu un scriitor de care se îndrăgostește și o nouă oportunitate o vor face pe Brigitte să-și îndrepte din nou atenția asupra propriei existențe. Iar moștenirea familiei ei o va învăța în cele din urmă să-și asume viața cu curaj și să privească cu îndrăzneală spre viitor.

Legacy Danielle Steel Copyright © 2010 Danielle Steel

Lira, parte a Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777 e-mail: comenzi@lirabooks.ro

Moștenirea Danielle Steel Copyright © 2011 Litera pentru
versiunea în limba română Toate drepturile rezervate

Moștenirea

Traducere din limba engleză Adina Pinte

Editor Vidrașcu și fii

Redactor: Florența Simion

Corector: Cristiana Miu

Copertă: Andrei Gamaț

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN 978-606-600-402-2 I. Pinte, Adina (trad.) 821.111(73)-

31 = 135.1